

[Thanh Vũ] Vương Bất Kiến Vương

Contents

[Thanh Vũ] Vương Bất Kiến Vương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	86
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	104
38. Chương 38	106
39. Chương 39	109
40. Chương 40	111

41. Chương 41	114
42. Chương 42	117
43. Chương 43	120
44. Chương 44	123
45. Chương 45	126
46. Chương 46	129
47. Chương 47	132
48. Chương 48	135
49. Chương 49	138
50. Chương 50	141
51. Chương 51	145
52. Chương 52	148
53. Chương 53	151
54. Chương 54	153
55. Chương 55	156
56. Chương 56	159
57. Chương 57	162
58. Chương 58	165
59. Chương 59	168
60. Chương 60	170
61. Chương 61	173
62. Chương 62	175
63. Chương 63	178
64. Chương 64	180
65. Chương 65	183
66. Chương 66: Chương Cuối	186
67. Chương 67: Phiên Ngoại 1: Rời Nhà Bỏ Trốn	189

[Thanh Vũ] Vương Bất Kiến Vương

Giới thiệu

Tên gốc: Ai nói vương bất kiến vương? (Ai nói vương không gặp được vương?)Edit: @holabatThế l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vu-vuong-bat-kien-vuong>

1. Chương 1

“Phùng Kiến Vũ, vai diễn này là một vai diễn vô cùng quan trọng, chủ chốt cả bộ phim, là nhân vật linh hồn của cả bộ phim, vô cùng thích hợp với cậu.”

Sau khi Phùng Kiến Vũ tốt nghiệp từ học viện điện ảnh, lần đầu tiên nhận được vai diễn quan trọng như vậy, cậu có cảm giác nhân sinh của mình đơn giản chính là *tinh quang đại đạo*(1), phảng phất sau khi diễn xong bộ này, hẳn là còn có thể tiến vào Hollywood.

“Xin hỏi là vai diễn như thế nào?” Phùng Kiến Vũ ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn đạo diễn.

Đạo diễn chỉ vào ba chữ đại ma vương trên kịch bản, “BOSS cuối cùng, chỉ cần mang một cái nón vải đen là được rồi, từ đầu đến cuối đều không cần phải lộ mặt.”

//

Phùng Kiến Vũ đột nhiên thức tỉnh, ra khắp một thân mồ hôi, cậu nhìn trần nhà, há miệng to thở hào hển. Đã bao nhiêu năm, vẫn là cơn ác mộng này.

Hàng năm đều nằm mơ thấy thời điểm lúc mới vừa vào vòng giải trí, bản thân nhận được kịch bản thứ nhất. Cậu cứ nghĩ bản thân tốt nghiệp từ học viện điện ảnh có tiếng, được hệ chủ nhiệm đề cử vào đoàn phim. Kết quả vừa vào đoàn phim, cậu cũng biết được chính mình đã bị lừa dối. Vốn là hệ chủ nhiệm đề cử cậu đi diễn cũng không phải là nhân vật này. Nghe nói sau đó vai diễn đã được đầu tư tốt cho người khác rồi, lúc sau diễn viên đó nghe nói nhân vật này mới ban đầu là dành cho Phùng Kiến Vũ, vì vậy nhìn cậu thế nào cũng không vừa mắt, liền giật giấy kim chủ của mình, chỉnh Phùng Kiến Vũ, vì vậy mới có một vai BOSS cuối cùng từ đầu đến cuối không nói một chữ không cần lộ mặt như vậy cho Phùng Kiến Vũ.

Nhưng cái vai diễn đó, Phùng Kiến Vũ cuối cùng vẫn cắn răng chấp nhận, cho dù căn bản cậu không được lộ mặt. Cuối cùng vẫn là tinh thần chuyên nghiệp của Phùng Kiến Vũ đánh động đạo diễn, khi lúc cậu sắp chết, đạo diễn cho cậu tăng thêm một ống kính để lộ mặt.

Hiện tại hôm nay, địa vị của Phùng Kiến Vũ ở vòng giải trí đã là hô phong hoán vũ, vị đạo diễn năm đó, nhìn thấy cậu cũng chỉ có thể gật đầu cúi người chào. Nhưng Phùng Kiến Vũ chưa từng nghĩ đến muốn trả thù ông ta, dù sao phép tắc sinh tồn trong vòng giải trí, cậu cũng từng là người hưởng qua.

//

Lý Sâm Nhài dựa theo thời gian mỗi ngày, thời điểm đúng 7 giờ đã đến nhà Phùng Kiến Vũ, sau đó đặt từng món điểm tâm dọn ra bàn cơm.

7 giờ 05 phút, Phùng Kiến Vũ ăn mặc chỉnh tề đi ra, sau đó ngồi xuống vừa ăn điểm tâm, vừa nghe phụ tá báo cáo lịch trình hôm nay.

“9 giờ có hẹn với Tỉnh chi Thanh làm phỏng vấn, 3 giờ chiều là quay chụp cho Thời thượng SOCOOL tiên sinh, buổi tối 7 giờ đến phòng thể dục, hôm nay thời gian tương đối rộng rãi.”

Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái, cũng không có mở miệng nói chuyện, Lý Sâm Nhài kéo ra cái ghế ngồi

xuống, mở ra weibo của Phùng Kiến Vũ.

“Anh đã bốn ngày không có phát weibo rồi, lần trước anh chuyển phát một cái weibo đã đến 27W rồi a.”

Nuốt xuống một ngụm sữa tươi cuối cùng, Phùng Kiến Vũ lau miệng, “Hôm nay sau khi kết thúc công việc, trên đường đến phòng thể dục, em có thể phát một cái weibo.”

Lý Sâm Nhài ngẩng đầu nhìn cậu, “Vũ ca, tại sao không phát hình ảnh lúc đang ở phòng thể dục?”

Phùng Kiến Vũ khó nhịn có chút ngượng ngùng cười cười, “Hiệu quả gần đây không lớn lắm, qua một đoạn thời gian nữa đi.”

Lúc đồng hồ 7 giờ 30 phút, hai người đứng giờ ra cửa. Phùng Kiến Vũ vẫn luôn rất tuân thủ thời gian, đối với công việc, cậu cho đến bây giờ đều là có thể đến sớm thì tuyệt đối sẽ không đến muộn.

//

Trần Mạc Văn hôm nay từ rất sớm đã đến tiệm hóa trang thượng hạng làm trang điểm, hôm nay là phỏng vấn Phùng Kiến Vũ, cô không muốn xảy ra một chút không may.

Trần Mạc Văn bắt đầu từ lúc trung học năm hai, đã trở thành người hâm mộ chân chính của Phùng Kiến Vũ, cô vẫn nghĩ nếu như bản thân có thể trở thành ký giả là tốt rồi, có thể chạy theo mỗi một hoạt động của Phùng Kiến Vũ. Vậy mà chuyện từ từ lệch khỏi quỹ đạo, cô vốn là muốn làm ký giả, cuối cùng lại không giải thích được trở thành người chủ trì. Vì vậy cô lại nghĩ, một ngày nào đó, bản thân có thể gây dựng một chuyên mục riêng, nhất định có thể phỏng vấn được Phùng Kiến Vũ.

Ba năm sau, Trần Mạc Văn vì chính mình gây dựng được một chuyên mục riêng, chính là Tình chi Thanh. Hôm nay, ước mơ của cô đã thực hiện được, tiết mục của cô, rốt cuộc cũng đã mời được Phùng Kiến Vũ.

Trần Mạc Văn trước mỗi lần làm phỏng vấn, luôn sẽ làm xong tư liệu cho mỗi nghệ sĩ, cho nên những nghệ sĩ đều cảm thấy tiết mục phỏng vấn của cô luôn rất được tôn trọng. Vậy mà lần này, Trần Mạc Văn tư liệu gì trước phỏng vấn cũng đều không làm, bởi vì đối với Phùng Kiến Vũ, cô thật sự hiểu rất rõ rồi, giống như tất cả những người hâm mộ điên cuồng, đối với mọi chuyện của Phùng Kiến Vũ thuộc rõ như lòng bàn tay.

Thời điểm Phùng Kiến Vũ tiến vào hiện trường ghi hình, Trần Mạc Văn vẫn còn giữ vững sự thận trọng nên có của một người chủ trì. Nhưng là chỉ có chính cô biết, lòng bàn tay mình đã toát đầy mồ hôi.

Tiết mục ghi hình một mực vô cùng thuận lợi, bởi vì hiện tại Trần Mạc Văn đối với Phùng Kiến Vũ hiểu rất rõ, cho nên vấn đề được hỏi lên cũng làm cho cậu hết sức vui thích. Thường thường đều phải đối phó với ký giả xảo trá, một số người chủ trì cũng không hiểu biết rõ về mình, sẽ hỏi ra một số vấn đề hơi có chút lúng túng. Vậy mà hôm nay không khí tương đối tốt, sau khi kết thúc ghi hình, Phùng Kiến Vũ cùng Trần Mạc Văn bắt tay nhau một cái, tán dương: “Cô là một người chủ trì rất tốt.”

Đêm hôm đó Trần Mạc Văn trở về khóc suốt một đêm, không có gì so với chuyện được thần tượng mà mình thích công nhận càng làm cho người ta đáng giá vui vẻ.

Trần Mạc Văn thề, cô nhất định sẽ trở thành người chủ trì tốt nhất trong giới chủ trì.

- Hoàn chương 01 -

(1) Tinh quang đại đạo: Một đường được saosáng chiếu rọi, hàm ý có phước tinh soisáng, một đường thuận lợi, may mắn.

2. Chương 2

NiceFit Club là một phòng tập thể hình tư nhân, 1/5 mình tinh trong vòng giải trí đều ở đây luyện tập thân thể. Nhưng khí trời càng ngày càng lạnh, dần dần người muốn ra cửa càng ngày càng ít. Gần đây người đến NiceFit cũng dần trở nên ít đi, Phùng Kiến Vũ ngược lại yêu thích thanh tĩnh. Dù sao người quen biết nhiều, ở phòng thể hình đụng phải, cũng khó tránh khỏi muốn hàn huyên một hồi.

Hôm nay lúc đến không có gặp phải người quen, ngược lại lúc về, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy một người quen biết. Nếu nói chỉ là biết người này, cũng không phải quá đáng.

Thời điểm Phùng Kiến Vũ thay xong quần áo đi ra ngoài, nhìn thấy Vương Thanh mang theo túi xách đang đi vào phòng đơn thay quần áo, cậu hơi ngăn người một chút, sau đó Vương Thanh cũng nhìn thấy cậu.

Hai người đối với nhau gật đầu một cái, xem như là chào hỏi, sau đó sóng vai bước qua nhau.

Lúc tước trong vòng giải trí có một cái truyền thuyết rất kỳ quái, nói rằng Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ là vương bất kiến vương, trường hợp có Vương Thanh ở, Phùng Kiến Vũ sẽ không xuất hiện. Mà trong trường hợp có Phùng Kiến Vũ, cũng sẽ tìm không thấy bóng dáng của Vương Thanh.

Trên thực tế cũng không hề khoa trương như vậy, bất kể nói thế nào thì trong các lễ liên hoan phim hằng năm, hai người cũng sẽ xuất hiện, chẳng qua là không có trao đổi mà thôi.

Thật ra Phùng Kiến Vũ cảm thấy rất bình thường, phương hướng phát triển của cậu và Vương Thanh căn bản không giống nhau, hai công ty cũng không có giao hảo, hai người hoàn toàn không có cơ hội hợp tác. Cho dù hai người nhiều lần đồng thời được đề danh ảnh đế, cũng sẽ không có người đem bọn họ ra so bì, bởi vì con đường diễn xuất là hoàn toàn khác biệt, không có cách nào so sánh.

Trước đó mấy tuần, trên weibo đột nhiên xuất hiện một bài vô cùng hot, nói là thời điểm quay một bộ

phim cũ Tiểu Ngạo Trường Không , phát hiện Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh cư nhiên ở bên trong dàn diễn viên quần chúng, hai người quý dị xuất hiện ở trong cùng một tấm hình.

Bài weibo đó Phùng Kiến Vũ cũng đã xem, sau đó cậu suy nghĩ rất lâu, đều không có nhớ ra được, mười năm trước bản thân lại từng cùng với Vương Thanh diễn cùng một bộ phim.

Phùng Kiến Vũ trong Hỗn Thế Ma Đạo sau khi diễn xong cái vai đại BOSS đó, thời gian rất lâu sau không hề nhận được vai diễn nào, vì vậy tự mình chạy đi diễn quần chúng một đoạn thời gian.

Tiểu Ngạo Trường Không là một tác phẩm nổi tiếng của Gia Cát Hàn, qua nhiều năm đã được làm lại không dưới bốn lần. Lúc ấy Phùng Kiến Vũ ở thành điện ảnh, nhìn thấy bọn họ đang tìm diễn viên quần chúng, vì vậy đi diễn ngay.

Lúc ấy trong dàn quần chúng có Vương Thanh hay không, cậu đúng thật là nghĩ không ra. Sau bài weibo kia, Phùng Kiến Vũ đem Tiểu Ngạo Trường Không xem lại lần nữa, trong mấy cảnh đó quả thật đều có mình và Vương Thanh. Cậu sờ sờ cằm, Vương Thanh một thân cao lớn như vậy, sao khi đó chính mình thế nào lại không phát hiện ra a?

//

A-star chỉ là một công ty giải trí nằm trong một trong tòa nhà cao nhất của thành phố này mà thôi, tuy nhiên, năng lực đào tạo ngôi sao ở A-star chính là hạng nhất, là một sự tồn tại mà ai ai trong cả vòng giải trí không có cách nào xem nhẹ.

Phùng Kiến Vũ thế nhưng thật ra là một người vô cùng hoài cổ, có người đối tốt với cậu, cậu sẽ hoàn trả lại gấp bội. Tám năm trước A-star làm một vị *Bá Lạc(1)* phát hiện ra cậu, lúc ban đầu chỉ cùng A-star ký hợp đồng năm năm, năm năm sau, Phùng Kiến Vũ lại tiếp tục ký thêm năm năm. Tài nguyên thứ nhất lúc ban đầu A-star cho cậu, chính là một bộ phim của Trần Quảng Ngọc đạo diễn và biên kịch gia Ninh Hoàn. Bộ phim này vào năm đó là tài nguyên mà biết bao nhiêu người muốn giành được, mà A-star lại giúp cậu lấy về được vai nam hai.

Dùng lời của tổng tài A-star Tiết Mặc mà nói, trên đời này có người trời sinh chính là để ăn chén cơm này. Mà Phùng Kiến Vũ, trùng hợp lại là một người như vậy. Mặc dù cơ hội là công ty cho, nhưng người có thể nắm giữ hay không, chính là nhờ vào bản lĩnh của mình.

Phùng Kiến Vũ không thể nghi ngờ lúc còn ở trường là một học sinh rất ưu tú, cho nên cậu phát huy sở trường, dùng kỹ thuật diễn xuất của mình chinh phục mỗi một người, cho nên cậu hồng lên (*trở nên hot*), hơn nữa còn là bạo hồng (*siêu hot*).

Sau khi ký hợp đồng với A-star, Phùng Kiến Vũ phẳng phát giống như là một động cơ nhỏ, một năm bốn mùa đều trong trạng thái kiếm tiền kiếm tiền, căn bản không hề dừng lại.

Tả Hữu là người quản lý của Phùng Kiến Vũ, mấy năm này đều một mực ở bên người Phùng Kiến Vũ,

quan hệ giữa hai người là vô cùng tốt.

Nói đến giao hảo giữa hai người người ngoài đều cảm thấy rất là kỳ quái, Tả Hữu lớn đến chừng này, ghét nhất chính là tên của mình. Nhưng mà đây chính là tên cha mẹ đặt cho, cũng không có cách nào thay đổi được, thế nhưng từ nhỏ đến lớn đều bởi vì tên của mình, cậu ta luôn luôn bị người khác giễu cợt.

Chỉ có Phùng Kiến Vũ thời điểm nghe thấy tên của mình, cậu lại cười nói một câu tên rất hay. Ước chừng là lần đầu tiên được một người khen tên hay, vì vậy hỏi cậu: “Tốt chỗ nào chứ?”

”*Tả hữu phùng nguyên*(2), cậu từ nhỏ đến lớn, nhất định làm việc gì cũng là thuận buồm xuôi gió.”

Suy nghĩ một chút, hình như thật đúng là như vậy, vận khí của cậu ta từ lúc còn nhỏ thật sự đều tốt đến bạo. Vì vậy cậu ta vỗ vỗ bả vai Phùng Kiến Vũ nói: “Anh yên tâm, em nhất định sẽ vượng anh.”

Tám năm sau, một là nhà kim bài trợ lý, một là *song liêu ảnh đế*(3).

Chính là bởi vì quan hệ tốt, những lúc có thời gian Tả Hữu đều sẽ khuyên Phùng Kiến Vũ, không cần liều mạng như vậy, anh cứ tiếp tục liều mạng, tiền kiếm được phần lớn đều là vào trong miệng công ty.

Phùng Kiến Vũ ngược lại không phải là không coi trọng tiền, chỉ là không có đem tiền trở thành quan trọng như vậy, trên thực tế số tiền hiện tại mà cậu kiếm được cũng đã đủ ăn ngon uống ngon rồi ngồi chờ cho đến 100 tuổi thăng thiên, một năm bốn mùa cậu đều ở bên ngoài quay phim, thật sự là bởi vì quá thích đóng phim mà thôi.

Dù đang ở độ cao như bây giờ, Phùng Kiến Vũ cảm thấy lúc đầu có giống nhau là tốt. Ban đầu mình không thể chọn lựa kịch bản, là người khác lựa chọn cậu. Nhưng hôm nay lúc này, cậu có quyền lợi thể chọn lựa kịch bản mình muốn diễn rồi.

Ngày hôm nay đến công ty, phỏng chừng chính là vì muốn cho Phùng Kiến Vũ lựa chọn kịch bản. Hai bộ phim, cũng là do nhà biên kịch lớn, trong khoảng thời gian ngắn, Phùng Kiến Vũ rơi vào trầm tư.

- Hoàn chương 02 -

(1) *Bá Lạc*: Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “*Bá Lạc*” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

(2) *Tả hữu phùng nguyên*: Mọi việc đều suôn sẻ; thuận lợi mọi bề.

(3) *Songliêu ảnh đế: Ảnh đế hải lân liên tiếp.*

3. Chương 3

Không biết ban đầu là do ai nói, dáng dấp của Phùng Kiến Vũ quá chính trực, cho nên đời này con đường diễn xuất sẽ có hạn chế. Nhưng qua mấy năm này, Phùng Kiến Vũ dường như luôn là đang đánh vào mắt của bọn họ, khiêu chiến từng thể loại vai diễn này đến vai diễn khác, mỗi một nhân vật được tạo nên đều vô cùng xuất sắc.

Bất kể là thái tử gia ôn nhu hay là biến thái điên cuồng giết người, hoặc là diễn vai chương ngại tâm lý, Phùng Kiến Vũ cũng có thể diễn đến trơn tru thông thạo.

Phùng Kiến Vũ vẫn cảm thấy một năm gần đây kỹ thuật diễn xuất của mình tựa hồ đã đến *thời kỳ cổ chai(1)*, cảm giác chính mình không có đột phá, cho nên cậu hy vọng bộ phim tiếp theo, có thể cho mình diễn ra được một vai trò mà từ trước đến giờ chưa từng khiêu chiến qua.

Hai bộ kịch bản đặt ở trước mắt, một bộ là cổ trang, một bộ là hiện đại. Bộ phim cổ trang muốn mình diễn xuất một đại ma đầu, là giáo chủ ma giáo trong giới võ lâm người kêu đánh kêu giết. Đối với nhân vật như vậy, trong lòng Phùng Kiến Vũ vẫn còn sợ hãi, cậu bất giác sẽ nhớ lại vào vai diễn thứ nhất của mình. Còn bộ phim hiện đại còn lại là giảng thuật về sự trưởng thành của một tiểu nhân vật, mặc dù kịch bản rất tốt, nhưng Phùng Kiến Vũ lại cảm thấy cùng với mấy vai diễn trước đó tựa tựa như nhau.

Mười năm trôi qua, Phùng Kiến Vũ luôn cảm thấy phải cùng quá khứ đặt dấu chấm hết đi, không thể bởi vì như vậy, mà bản thân sẽ vĩnh viễn không hề muốn nhận những nhân vật như vậy nữa.

Tả Hữu nhìn thấy Phùng Kiến Vũ nắm chắc kịch bản *Nhai Sơn(2)* ngón tay cũng muốn trắng bệch, không nhịn được mở miệng nói: “Có chút không muốn đụng đến, cũng không cần miễn cưỡng bản thân.”

Phùng Kiến Vũ thu hồi suy nghĩ, lực đạo trên tay cũng buông lỏng, “Không phải là miễn cưỡng bản thân, tôi cho đến cuối cùng cũng không thể cả đời này đều không đụng đến nhân vật như vậy đi. Cho tôi hai ngày, tôi xem kỹ hai kịch bản rồi sẽ cho cậu câu trả lời chắc chắn.”

//

Phùng Kiến Vũ trong một buổi tối xem hết kịch bản *Nhai Sơn*, nội dung chính là nói về chiến dịch cuối cùng của thời nhà Tống, trận nhai sơn hải chiến đánh dấu sự diệt vong của nhà Tống. Lúc ấy thời cuộc rung chuyển, minh chủ võ lâm Tống Thiên triệu hiệu võ lâm toàn lực gia nhập vào chiến dịch cứu Tống, chỉ duy có giáo chủ ma giáo Quý Phi Hàn vẫn không nhúc nhích, trở thành trò cười của tất cả mọi người trong giang hồ.

Tống Thiên tự mình đến bái phỏng, kính xin Quý Phi Hàn rời núi, bảo hộ cho giang sơn đại Tống. Quý

Phi Hàn cười lạnh: “Thiên hạ đều nói ma giáo ta là nơi giết người không chớp mắt, nói Quý Phi Hàn xem mạng người như cỏ rác, nói ta dung túng thủ hạ đại khai sát giới. Một chỗ của chúng ta như vậy, cũng đáng giá để cho mình chủ ngài đây tự mình đến mời ta rời núi?”

Tống Thiên biết được vô lâm đối với ma giáo luôn luôn có thành kiến rất sâu, ma giáo cũng không tiết cùng toàn thể vô lâm chính giáo làm bạn. Nhưng chỉ Tống Thiên mới biết, ma giáo mấy trăm người, có thể chống lại mấy ngàn binh lính của triều đình, vô luận như thế nào đều phải tranh thủ thành giao với bọn họ.

Cuối cùng Quý Phi Hàn nói lên, chỉ cần Tống Thiên làm được ba việc, hắn sẽ lập tức đáp ứng yêu cầu của Tống Thiên.

Phùng Kiến Vũ xem đến chỗ này, lòng thầm nói cái tình tiết này thế nào lại quen mắt như vậy.

Sau đó trước kỳ nhai sơn hải chiến, cha mẹ của Tống Thiên hy vọng hắn *lưu hậu(3)*, vì vậy muốn hắn trước đó phải thành thân, kết quả chuyện cầu huyết rớt cuộc đến rồi. Quý Phi Hàn trực tiếp xông vào hiện trường thành thân của Tống Thiên, nói lên điều yêu cầu thứ nhất chính là Tống Thiên không thể lập gia thất.

Phùng Kiến Vũ lần này lại băng khuâng phát hiện vì sao tình tiết lại quen mắt như vậy, cậu khép lại kịch bản, trầm mặc một hồi, sau đó lại lật kịch bản ra.

Cuối cùng đến khi nhai sơn hải chiến, Quý Phi Hàn suất lĩnh ma giáo mấy trăm người gia nhập, nhưng cuộc chiến tranh dẫn đến kết cục rất thảm thiết, nguyên quân đại thắng, Lục Tú Phù công ấu đế xuống biển, mang theo hơn mười vạn quân dân cũng lần lượt nhảy xuống biển đền nợ nước. Quý Phi Hàn cùng Tống Thiên đều chết dưới loạn tiễn, Quý Phi Hàn trước khi chết, cười nói với Tống Thiên: “Người còn nợ ta hai việc.”

Tống Thiên đưa tay ra vỗ vỗ tay của hắn, “Kiếp sau, ta nhất định sẽ trả lại cho người.”

Nhai sơn hải chiến trong lịch sử từ trước đến nay chưa từng có người quay chụp, bởi vì tranh cãi quá lớn, hơn nữa hiện trường hoành tráng, mức tiền đầu tư cần dùng cũng hết sức dọa người. Nhai Sơn có biên kịch là Ninh Hoành, đạo diễn là Đường Duẩn, mới đầu cậu cũng từng lo lắng đề tài này sẽ không qua được thẩm duyệt, bởi vì nhai sơn hải chiến ở trong lịch sử là dấu hiệu kết thúc thời đại Trung Quốc cổ đại, bị Mông Cổ thống nhất Trung Quốc. Đường Duẩn và Ninh Hoành đã thảo luận rất lâu, cuối cùng cắt sửa chút ít tình tiết đổi thành giang hồ, cứ như vậy đúc kết ra một câu chuyện về nhai sơn hải chiến nói lên tất cả khí tiết dân tộc làm cho mọi người kính sợ.

Bộ phim này có thể do nguyên tố có rất nhiều người yêu thích, cũng có thể do nguyên tố khác là có rất nhiều người đầu tư và thương mại, Phùng Kiến Vũ cơ hồ xem xong kịch bản trong nháy mắt, đã lập tức quyết định muốn đóng bộ phim này.

//

Sáng sớm Phùng Kiến Vũ mang theo hai mắt thâm quầng, thời điểm Tả Hữu nhìn thấy cậu cũng bị dọa sợ hết hồn.

“Anh lại thức đêm xem kịch bản sao a?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái, tối hôm qua sau khi quyết định đóng Nhai Sơn, Phùng Kiến Vũ lại đem kịch bản căn kẽ xem lại thêm một lần. Tả Hữu biết được tính cách này của Phùng Kiến Vũ, lần nào cũng đều rất liều mạng, lúc này có chút vô cùng làm cho người khác tức giận.

“Vậy quyết định diễn cái gì?”

“ Nhai Sơn đi.”

Tả Hữu đại khái không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ cuối cùng quyết định là diễn Nhai Sơn, cậu ta căn căn môi, “ Nhai Sơn tranh cãi có chút lớn, cuối cùng có thể sẽ thảm họa không qua, quay xong đến cuối cùng có thể sẽ không có cách nào công chiếu.”

“Tôi tin tưởng sự thêm bớt tình tiết của Ninh Hoành, bộ phim này đến cuối cùng có tranh cãi kiện cáo thì phải xem đạo diễn rồi. Tôi đã cẩn thận nghiên cứu qua, có chút góc quay có thể là không được xét duyệt qua, nhưng chủ đề tư tưởng lại không có vấn đề gì lớn.”

Tả Hữu thấy Phùng Kiến Vũ tương đối kiên trì, vì vậy móc ra điện thoại, “Được thôi, vậy em đáp lời lại, không nghĩ đến anh và Vương Thanh lại có cùng một khẩu vị a.”

Phùng Kiến Vũ cho là mình không nghe được rõ, vì vậy hỏi một câu: “Cậu nói cái gì?”

Tả Hữu cười hắc hắc, “Vương Thanh cũng chọn trúng kịch bản này.”

“Anh ta cũng muốn diễn giáo chủ ma giáo?” Phùng Kiến Vũ tự mình tưởng tượng ra hình ảnh đó, cảm thấy hơi có chút đáng sợ.

“Anh ta là muốn diễn võ lâm minh chủ.”

- Hoàn chương 03 -

(1) Thời kỳ cổ chai: Diễn xuất như bình hoa di động, hoặc chủ động với một vai diễn duy nhất.

(2) Nhai sơn (): Sườn núi.

(3) Lưuhậ: Lưulạidờisaunổi dổi.

4. Chương 4

Nhai Sơn đã quyết định nhân vật của Phùng Kiến Vũ, cơ hồ có thể nói là nằm trong dự định, cho nên Phùng Kiến Vũ ngay cả thử vai cũng đều không có. Nhưng ngoại trừ nhân vật này của Phùng Kiến Vũ, tất cả những vai diễn khác đều phải thông qua việc thử vai.

Thời điểm Phùng Kiến Vũ được thông báo cùng với đoàn phim đi tuyển chọn diễn viên, lần đầu tiên cậu cảm thấy có chút hưng phấn.

Vương Thanh cũng giống như cậu vậy, hôm nay đều là người có vị trí siêu quần trong vòng giải trí, có thể có cơ hội diện kiến Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ dĩ nhiên cũng sẽ có chút cảm giác vinh dự hồ hởi mơ hồ, đối phương chính là Vương Thanh đó, bây giờ có mấy người có thể có tư cách này đến quyết định Vương Thanh có thể diễn hay không tròn một bộ phim.

Phùng Kiến Vũ tự nhiên sẽ không vì mỗi vai diễn thử đều cần cậu ở tại chỗ, nhưng với nhân vật Tống Thiên, là nhân vật có tương tác với Phùng Kiến Vũ nhiều nhất xuyên suốt bộ phim, cho nên ngày đi thử vai Tống Thiên, Phùng Kiến Vũ ngay khi còn rất sớm đã đến thẳng hiện trường. Có rất nhiều người đến thử vai Phùng Kiến Vũ rất quen mặt, nhưng cũng không phải là dạng cùng mình có nhiều giao hảo. Nhưng lần này lại là hoàn toàn bất đồng, ngoại trừ Phùng Kiến Vũ cậu là khâm định, không cho phép bất luận có kẻ nào dùng quy tắc ngầm đi vào. Nhóm đầu tư nếu như muốn kiếm vé đại bạo phòng điện ảnh, vậy không cần phải đem người nào cũng đi vào đường tắc rồi.

Vương Thanh đến hơi muộn, diễn viên thứ nhất đã thử vai xong rồi, mọi người đang kịch liệt thảo luận. Sau khi Vương Thanh bước vào, hơi hướng về phía mọi người khom người, sau đó ngồi xuống ở một góc phòng. Phùng Kiến Vũ phát hiện, chỉ có một mình Vương Thanh sừng sững ngồi ở nơi đó, toàn bộ khí tràng đều cùng người khác không giống nhau. Vai diễn Tống Thiên, Phùng Kiến Vũ đều đã tự mình thử diễn, muốn biết xem có thể trong quá trình diễn thử có thể tìm được cảm giác hay không, cũng kích thích ra một tầng linh cảm sâu hơn của mọi người đối với vai diễn này, đây là vai diễn đối thủ rất quan trọng.

Sau khi năm người thử diễn, sắc mặt của Phùng Kiến Vũ đã có chút kém, mỗi người biểu diễn đều tương tự như phụ họa. Đường Duẫn và Ninh Hoành đều cau chặt mày, Ninh Hoành một mực quay bút trong tay, hơi lộ vẻ phiền não.

Tống Thiên là nhân vật do Ninh Hoành đóng đi hạ bút, có thể nói là nam tuyến một của cả bộ phim, là một vai diễn vô cùng quan trọng. Nhưng những người này đều đem Tống Thiên tạo nên có chút mờ nhạt, ngoại trừ chính trực thì chính là oai phong凛冽, Ninh Hoành rất muốn hỏi những người đó rốt cuộc có nhìn kỹ kịch bản hay không đây.

Người thứ sáu là Vương Thanh, cũng là người cuối cùng. Thời điểm hắn bước lên phía trước, tất cả mọi người lên tinh thần. Thật ra thì Vương Thanh có thể đến thử vai bộ phim này, Đường Duẫn quả là không nghĩ tới đến. Nhưng ba ngày trước ông nhận được điện thoại, là quản lý của Vương Thanh - Tần Tang gọi đến. Tần Tang bày tỏ Vương Thanh đã xem qua kịch bản, cảm thấy rất hay, vô cùng muốn diễn nhân vật Tống Thiên này. Vương Thanh ở trong vòng giải trí là cái dạng địa vị gì, Đường Duẫn đương nhiên rất rõ ràng, vì vậy đi thẳng vào vấn đề nói: “Lần này vai diễn Quý Phi Hàn đã được định đoạt, tất cả những vai diễn khác đều phải thông qua diễn thử, Vương Thanh đến thử vai, có thể hay không quá ỳ khuất rồi.”

“Sẽ không, cạnh tranh công bằng, chúng tôi không có bất kỳ ý kiến gì. Kịch bản này tốt đến như vậy, Vương Thanh rất thích, cho nên hy vọng có thể giành được nhân vật này. Chúng tôi hy vọng có thể tham gia thử vai, xin hỏi có thể không?”

Đường Duẫn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hơn nữa nói thật, Vương Thanh cho dù chỉ là đến thử vai thôi, tin tức này cũng đã đủ làm tuyên truyền rộng lớn cho Nhai Sơn rồi.

//

Phùng Kiến Vũ cũng đứng lên, Vương Thanh hơi cười một chút, sau đó chỉ chỉ vào chỗ mình mới vừa ngồi lúc nãy, ý bảo Phùng Kiến Vũ sang đó ngồi.

Phùng Kiến Vũ cơ hồ trong nháy mắt hiểu được Vương Thanh muốn thử diễn một đoạn kia, vì vậy cậu gật đầu một cái, đi qua ngồi vào chỗ. Sau đó bày ra một bộ dáng vẽ người khác chớ xen vào, lạnh lùng nhìn Vương Thanh.

“Tại hạ vẫn là hy vọng giáo chủ lấy giang sơn xã tắc làm trọng, vô lâm đồng đạo mặc dù cảm thấy ma giáo làm ác đa đoan, nhưng tại hạ cũng không cho là như vậy.”

Ngón tay của Quý Phi Hàn lướt qua đôi môi của mình, hắn ta cười một cái, “Thiên hạ đều nói ma giáo ta là nơi giết người không chớp mắt, nói Quý Phi Hàn ta xem mạng người như cỏ rác, nói ta dung túng thủ hạ đại khai sát giới. Chúng ta một nơi như vậy, cũng đáng giá vô lâm minh chủ tự mình đến mời ta rồi núi sao?”

Tống Thiên tiến lên trước một bước, thay đổi bộ dáng uy nghiêm đại nghĩa lúc trước, ngược lại mang theo một chút ý vị trêu đùa, “Không hề, giáo chủ ở trong lòng ta.....”

Quý Phi Hàn nhú mày, “Là người tốt?”

Tống Thiên thần sắc mập mờ, một bộ dáng cà lơ phát phơ, “Giáo chủ nếu như đáp ứng trợ giúp, ta tự mình sẽ nói cho giáo chủ, người ở đây trong lòng ta, là hạng người như thế nào.”

Quý Phi Hàn cảm thấy rất là thú vị, vì vậy rũ xuống mi mắt suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Nếu như minh chủ đáp ứng ta ba sự kiện, giáo chủ ta sẽ lập tức dẫn dắt tất cả mọi người trợ giúp các người.”

Tổng Thiên lập tức nghiêm mặt nói: “Chỉ cần giáo chủ không phải là để cho ta giết người phóng hỏa, Tổng Thiên ta nhất định vì người làm được.”

//

Sau khi kết thúc phân đoạn này, Ninh Hoành cảm thấy rất thú vị, Vương Thanh mang đến một Tổng Thiên không giống với những người khác. Những người trước đó cũng cảm thấy Tổng Thiên làm một minh chủ võ lâm, tất nhiên là luôn phải cương trực a, một thân chánh khí mười phần. Nhưng Vương Thanh diễn ra Tổng Thiên, ngaojì trừ chính phái, còn có một chút chút xảo quyệt.

Ninh Hoành mở miệng nói: “Lúc này diễn, có chút mập mờ.”

Vương Thanh gật đầu, “Tôi tốn ba ngày xem kỹ kịch bản này, tôi cảm thấy lúc ngài tạo nên vai diễn Quý Phi Hàn như vậy, đưa cho hần trí khôn cùng một loại mỹ cảm vượt qua cả nam lẫn nữ. Cuối cùng hần vì một câu nói xuất thủ trợ giúp của Tổng Thiên, mà chết dưới loạn tiễn, trước lúc lâm chung, còn hiển nhiên nhớ rõ Tổng Thiên còn nợ mình hai chuyện. Mà Tổng Thiên làm một minh chủ võ lâm, trong kịch bản có một đoạn nhắc đềbs hần khi còn tấm bé rất là tinh quái. Tôi cảm thấy cho dù hần có đang gánh vác trọng trách của một võ lâm minh chủ, cũng sẽ không vì vậy mà mai một hết tất cả bản tính của mình, hoặc nhiều hoặc ít vẫn sẽ có chút cẩn thận. Mà lúc xử lý quan hệ cùng Quý Phi Hàn, tôi cảm thấy một minh chủ võ lâm vì một câu nói của giáo chủ ma giáo, lập tức đáp ứng làm ba sự kiện, mà chuyện thứ nhất chính là không được thành thân. Quan hệ của hai người này, mặc dù trong kịch bản không nói ra rõ ràng, nhưng tôi cảm thấy sự mập mờ là chắc chắn có. Tin tưởng kịch bản lúc ban đầu của ngài hần không phải như vậy, nhưng vì nguyên tố kết hợp, đã làm sửa đổi, ý muốn cũng là hiệu quả như vậy.”

Ninh Hoành gật đầu, ông nhìn một chút Đường Duẫn và Phùng Kiến Vũ, “Thế nào?”

Đường Duẫn gật đầu, Phùng Kiến Vũ cùng Vương Thanh nhìn nhau, cũng gật đầu một cái. Ninh Hoành đánh một tiếng, “Vây, Tổng Thiên liền quyết định là Vương Thanh.”

Vương Thanh lần nữa khom người, “Cảm ơn tất cả sự đồng thuận của các vị.”

Tả Hữu ghé vào bên tai Phùng Kiến Vũ nói: “Mới vừa rồi không khí giữa hai người các anh thật là siêu cường.”

Phùng Kiến Vũ liếc mắt nhìn Đường Duẫn đang cùng Vương Thanh nói chuyện, mặc dù mới vừa rồi trong phim là Quý Phi Hàn bị Tổng Thiên lừa giỡn, nhưng chỉ có mình cậu biết, Vương Thanh trêu đùa chính là mình, chứ không phải Quý Phi Hàn!

- Hoàn chương 04 -

5. Chương 5

Tin tức Vương Thanh gia nhập liên minh Nhai Sơn , 10 phút sau khi hân thử vai xong, tin tức cũng đã ùn ùn kéo đến.

Người hâm mộ của Vương Thanh và người hâm mộ Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt cũng bùng nổ, sau đó lật ra bộ phim mười năm trước hai người từng hợp tác đóng quần chúng, càng là chấn kinh đến vô cùng thán phục.

Mười năm sau, hai người lại có thể có hợp tác một lần nữa, hơn nữa truyền thuyết hai người từ đó đến giờ đều là diễn viên đối thủ. Hai đại ảnh đế hợp tác, dẫn đến sự chú ý của rất nhiều nơi, hơn nữa người hâm mộ của nhà Vương Thanh và nhà Phùng Kiến Vũ cũng đã nhanh chóng trao đổi qua lại.

Vương Thanh bạo hồng lên là bởi vì một bộ phim điện ảnh gọi là *Hạ Hương(1)* , một bộ phim lấy bối cảnh chuyện tình yêu cũ thôn quê trên núi đồi thôn quê năm 1955. Vương Thanh diễn vai một thanh niên ngốc bạch dưới thôn quê, một hàng răng trắng rõ ràng mê mẩn hàng vạn thiếu nữ.

Người hâm mộ rối rít phát hiện, trước khi Vương Thanh diễn bộ phim này, phần nhiều là mạng *nam N(2)*, thường bị người khác nói không có mạng nam một. Nhưng sau *Hạ Hương* , Vương Thanh nhanh chóng hot lên, lấy được sự chấp thuận từ rất nhiều người trong giới diễn xuất.

Người hâm mộ hai bên sau khi trao đổi xong về những gì hai người đã trải qua, phát hiện lịch sử lại là tương tự như thế. Đầu là diễn tiểu nhân vật rất lâu, cuối cùng được Bá Nhạc phát hiện, sau đó từ từ hồng lên. Con đường diễn xuất của hai người không giống nhau, tài nguyên cũng không thích hợp, cho nên mới một mực không có hợp tác.

Lần này hai người đột nhiên hợp tác, người hâm mộ hai nhà nhanh chóng dung hòa thành một, người hâm mộ nhà Vương Thanh bày tỏ nhà idol chúng tôi thế nhưng thật ra mắc *bệnh xà tinh(3)*, hi vọng mọi người thông cảm. Người hâm mộ nhà Phùng Kiến Vũ lập tức nói: “Không không không, idol nhà mấy người rất là âm áp, là một diễn viên rất đáng ca tụng.”

Nhà Phùng Kiến Vũ bày tỏ idol nhà chúng tôi hết sức không hiểu phong tình, mê muội ngay thẳng, có nói gì sai thì mong bỏ qua cho. Nhà Vương Thanh lại bày tỏ: “Không không, idol nhà mấy người là một thanh niên vô cùng tốt, hơn nữa đáng đáp thật là đẹp trai.”

Dĩ nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới, thật ra thì người hâm mộ của đối phương nói đều là lời thật lòng, bởi vì thời khắc bị mất mặt luôn luôn đến đặc biệt nhanh.

//

Diễn viên của Nhai Sơn sau khi trải qua tuyển chọn hết nửa tháng, toàn bộ đã được quyết định. Ngày đó mặc vào phục trang và trang điểm, Phùng Kiến Vũ mới vừa trang điểm xong, thợ trang điểm liền bị mắng.

Đường Duẫn đem kịch bản ném vào trong ngực thợ trang điểm, “Xem qua kịch bản chưa, biết Quý Phi Hàn là một người như thế nào không? Ai bảo cô che lại lệ chí chứ hả?”

Dưới mí mắt trái của Phùng Kiến Vũ có một nốt lệ chí, vì làm phai nhạt đặc điểm này, khi Phùng Kiến Vũ xuất hiện ở các bộ phim khác, thợ trang điểm cũng sẽ giúp cậu che đi nốt lệ chí này. Nhưng là lần này, nhân vật Quý Phi Hàn này hơi lộ vẻ yêu mị, đạo diễn hy vọng có thể để lộ nốt lệ chí này kiểu điểm đến thế nào.

Thợ trang điểm bị mắng đến run lên, cô không phải là thợ trang điểm chuyên chức của Phùng Kiến Vũ, nhưng nói thật cũng đã từng trang điểm cho Phùng Kiến Vũ không ít lần. Trước kia đều là phải che đi lệ chí, cho nên lần này cũng là vô cùng thuận tay che giấu đi.

“Là tôi để che lại, đừng trách cô ấy.” Phùng Kiến Vũ nhìn thấy tiểu cô nương bị mắng cũng không nổi, vì vậy đi ra giải vây.

Đường Duẫn biết tính tình của cậu, vì vậy lắc đầu một cái, “Cho các người thêm ba phút đồng hồ.”

Phùng Kiến Vũ sau khi đi ra, phát hiện Vương Thanh đã bắt đầu đang quay chụp một người. Vương Thanh thân hình cao lớn thon dài nhưng cũng không lộ ra cục cằn, một thân bạch y đứng ở nơi đó, tóc bị *kìm quan*(4) vén lên thật cao, cả người vô cùng cao ngất anh tuấn. Thợ trang điểm cố ý vẽ cho hấn mày kiếm, cả người thoát nhìn qua vô cùng khí vũ hiên ngang, cả người đều toát lên tư vị hiệp khách.

Vương Thanh trông thấy Phùng Kiến Vũ đi ra, thoáng chốc hơi thất thần. Phùng Kiến Vũ tóc đen như mực xõa dài trên nền áo đỏ, một sợi dây vải màu hồng hồ hững buộc lại tóc ở sau ót. Ánh mắt cậu vốn đã lớn, sau khi vẽ thêm kẻ mắt càng lộ ra vẻ hữu thần. Lệ chí của cậu không hề bị che giấu, lộ ra đặc biệt rõ ràng ngay dưới khóe mắt, toát lên cả người dị thường tuấn mỹ.

Nhiếp ảnh gia dĩ nhiên cũng chụp được khoảnh khắc Vương Thanh thất thần trong nháy mắt đó, nhưng đợi sau khi anh chụp xong Vương Thanh, chợt trông thấy Phùng Kiến Vũ, anh mới phát hiện trông nháy mắt bắt được khoảnh khắc Vương Thanh thất thần như vậy quả thật không dễ dàng.

Thời điểm chụp hình Phùng Kiến Vũ, nhiếp ảnh gia cả người phảng phất như liễu mạng, linh cảm từng bước từng bước đều bộ phát ra hết.

Bởi vì không muốn phá hỏng không khí của bộ phim, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ cũng chụp mấy tấm hai người, nhưng cuối cùng chỉ phát hành một tấm mà thôi.

Đó là tấm hai người đứng đối lập với nhau, Vương Thanh đưa tay tháo ra dây cột tóc của Phùng Kiến Vũ, trong nháy mắt toàn bộ weibo đều nổ tung oanh trời, mọi người rối rít mở ra nào động, cái được gọi là đối thủ thì chính là đối thủ như thế nào a.

//

Địa điểm quay chụp chủ yếu là ở trấn *Nhai Môn*(5), sau khi vào đội, một nhóm lớn người người đã chạy đến nơi làm công tác chuẩn bị. Làm nhân vật chính, Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh cũng là theo đại bộ phận đến trấn Nhai Môn trước.

Buổi sáng bảy giờ, Phùng Kiến Vũ theo đồng hồ sinh học đúng lúc tự mình tỉnh dậy. Trước đây cậu cũng từng là thiếu niên rời giường không nổi, nhưng sau đó càng ngày càng cố kị bản thân.

Phùng Kiến Vũ lúc ở trên xe vẫn còn chuyên tâm xem kịch bản, Tả Hữu đối với điểm này rất là kính nể Phùng Kiến Vũ. Ít nhất cậu ta không thể làm được, cậu ta ở trên xe nhìn chữ viết hoặc là chơi điện thoại di động, vô cùng dễ dàng bị say xe.

Hai người rất nhanh đã đến trường quay, Phùng Kiến Vũ đột nhiên ngắc đầu, sau đó nói một câu: “Dừng xe một bên.”

Tài xế không thể không dừng xe, quay mặt lại nhìn Phùng Kiến Vũ một chốc, Phùng Kiến Vũ nói với ông: “Để chúng tôi xuống ở nơi này là được rồi, bác trở về đi, không cần chờ.”

Tả Hữu một mặt ngờ ngác theo sát Phùng Kiến Vũ xuống xe, không biết Phùng Kiến Vũ muốn làm gì. Vốn địa điểm sinh hoạt ở đây không được quen, tùy tiện đi loạn rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Phùng Kiến Vũ sau khi xuống xe, trực tiếp đi đến một tiệm bánh bao. Tả Hữu lúc này mới phát hiện, người đang đứng ở cửa chính là Vương Thanh, tựa hồ đang cùng người khác nổi lên tranh chấp.

Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ bả vai Vương Thanh, Vương Thanh xoay đầu lại, phát hiện là Phùng Kiến Vũ, vì vậy cười một cái.

Người cùng Vương Thanh tranh chấp chính là ông chủ trong tiệm, ông ta nhìn thấy Phùng Kiến Vũ xuất hiện, hừ lạnh một tiếng: “Thế nào, còn tìm trợ thủ đến.”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy sắc mặt bất thiện của ông chủ, liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

- Hoàn chương 05 -

(1) *Hạ Hương* (): *Thôn quê.*

(2) *Nam N*: *Nam thứ, chính phụ, và dĩ nhiên thường đi yêu nữ chính như không được đáp lại.*

(3) *Bệnh xà tinh*: *Bệnh thần kinh.*

(4) Kim quan: Mũ vàng.

(5) Trấn Nhai Môn (- Yamen) Là nơi diễn ra Trận Nhai Môn (giản thể: ; Hán Việt: Nhai Môn hải chiến) hay Trận Nhai Sơn (giản thể: ; Nhai Sơn hải chiến).

Bối cảnh của bộ phim Thanh Vũ đóng chính là trận chiến này. Là một trận hải chiến giữa nhà Nguyên và nhà Tống diễn ra vào ngày 19 tháng 3 năm 1279 trên vùng biển ngoài khơi Nhai Môn, Quảng Đông. Dù chỉ có lực lượng bằng một phần mười đối phương, quân Nguyên dưới sự chỉ huy của Trương Hoàng Phạm đã đánh bại hoàn toàn quân Tống của Trương Thế Kiệt, trận chiến khiến cho hơn 100.000 binh lính, quan lại và người hầu của nhà Tống thiệt mạng trong đó có Tống Đế Bính, ông vua cuối cùng của nhà Tống, do phụ chính đại thần Lục Tú Phu ôm theo để nhảy xuống biển tự vẫn. Trận Nhai Môn đã đánh dấu sự diệt vong của nhà Tống và hoàn thành quá trình chinh phục Trung Quốc của nhà Nguyên.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện xảy ra bởi vì là, Vương Thanh ở quán này gọi một phần xiao long bao(1), mới vừa gấp ra cái thứ nhất đã phát hiện có một sợi tóc, thế nhưng chủ quán lại cảm thấy Vương Thanh là người cố ý kiếm chuyện, dù gì ông đã mở ra hơn mười năm cửa tiệm, hạng người gì mà chưa từng thấy qua.

Vương Thanh cảm thấy chủ quán không chịu thừa nhận cũng không muốn so đo thêm nhiều, vì vậy liền đứng lên muốn đi, chủ quán lại một mực theo hắn muốn đòi tiền. Vương Thanh cảm giác mình gấp ra phải một cái bánh bao dính tóc, một hộp còn chưa kịp ăn qua, sao mà đưa tiền được đây.

Thời điểm hai người đang giằng co làm cho lồng bánh bao bị đổ, vì vậy chủ quán càng thêm giận dữ Vương Thanh không cho hắn đi, cứng rắn muốn hắn bồi thường gấp mười lần.

Phùng Kiến Vũ hiểu rõ xong toàn bộ tình huống, gạt đầu một cái, một tay chỉ vào khay bánh bao hỏi, “Ông chủ, tôi không phải là đến quấy rối, tôi muốn ăn bữa sáng, nhân cần tây này bao nhiêu tiền một lồng a?”

Chủ quán nắm lấy Vương Thanh không buông tay, Phùng Kiến Vũ cười cười, “Ông yên tâm, anh ta sẽ không chạy đâu, trước tiếp tục việc làm ăn có được không?”

Chủ quán cảm thấy Phùng Kiến Vũ quen mặt, cảm thấy cậu hẳn là có thể tin tưởng, hơn nữa nhìn vào vẻ ngoài của hai người cũng dễ biết thôi.

Vì vậy chủ quán bưng lên thêm một phần bánh bao nhân cần tây, “12.”

Mắt thấy chủ quán đang định đem lồng bánh bao bị đổ đi, Phùng Kiến Vũ lại chỉ vào một lồng bánh khác hỏi: “Vậy còn một lồng này?”

Chủ quán bèn nói: “Là cái trắng, cũng là 12.”

Phùng Kiến Vũ chỉ chỉ vào lồng bánh củ cải, “Có thể đem cần tây của tôi đổi thành lồng củ cải trắng đó không?”

Chủ quán tay chân nhanh nhẹn bố trí xong bánh bao, đưa qua cho Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ nhận lấy bánh bao, kéo kéo ống tay áo của Vương Thanh, “Đi thôi.”

Chủ quán thoát một cái lập tức đuổi đến, “Uy, cậu còn chưa đưa tiền a.”

Phùng Kiến Vũ hỏi: “Tại sao phải đưa tiền a?”

Chủ quán trong lòng nói người nhìn thật quen mặt, không nghĩ đến cũng không phải là một tên hiền lành a. “Một lồng củ cải trắng, 12 đồng, cậu mua rồi thì sao có thể không trả tiền a.”

Phùng Kiến Vũ nhú mào, “Tôi không có mua, tôi là dùng cần tây đổi lấy củ cải trắng mà.”

“Hắc, cậu cái vị tiểu ca này, một lồng cần tây cũng là 12 a.”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, “Đúng vậy, nhưng tôi cần bản không muốn lồng cần tây nữa a, tại sao phải đưa tiền.”

Chủ quán bị Phùng Kiến Vũ nói đến sững sốt, “Vị tiểu ca này, cậu đây chính là vô cơ gây rối a.”

Phùng Kiến Vũ cười cười, “Ông chủ, ông cũng biết tôi vô cơ gây rối, ông vì một lồng bánh bao để cho người ta bồi thường gấp mười lần, cũng không phải là đang vô cơ gây rối sao.”

Chủ quán biết mình đụng phải một người nhanh mồm nhanh miệng, vì vậy nói: “Vây một lồng kia cũng phải thưởng cho tôi.”

Vương Thanh đang muốn lên tiếng, bị Phùng Kiến Vũ kéo hấn lại, “Ra tay giúp đỡ bạn bè cũng là chuyện thường tình đi.”

Sau đó lập tức lấy ra 24 đồng, đưa cho chủ quán, chủ quán lúc này mới hừ lạnh một tiếng bỏ đi.

//

Nơi này cách phim trường cũng không xa, ba người yên lặng ngồi trên xe một hồi, Vương Thanh đột nhiên móc bóp ra, “Tôi trả lại tiền cho cậu.”

Phùng Kiến Vũ dè dặt tay muốn lấy tiền của hấn, “Không cần, xem như tôi mời anh ăn một bữa đi, sau này anh phải mời trở lại.”

Vương Thanh bật cười, “Được, không thành vấn đề, mới vừa rồi thật cảm ơn cậu.”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, Vương Thanh không mang theo phụ tá, cứ nhiên một mình đi ra ngoài ăn cơm.

“Phụ tá của anh đâu?”

“Ở phim trường, thật ra thì chúng tôi rất sớm đã đến, sau đó tự tôi một mình ra ngoài đi dạo một chút, thuận tiện ăn một bữa cơm.”

Phùng Kiến Vũ cho rằng mình đã đến đủ sớm, kết quả không nghĩ đến Vương Thanh so với mình còn đến sớm hơn, cậu đem bánh bao đưa qua, “Kết quả anh ra ngoài chuyến này, cái gì cũng không ăn được, cầm lấy đi.”

“Không sao, cậu cũng ăn đi.”

“Tôi đã ăn điểm tâm rồi, đây là mua cho anh, tôi nhìn thấy một lồng hai người làm đồ cũng giống cái lồng này, cho nên mới mua một lồng này mà.”

Vương Thanh vốn cho là Phùng Kiến Vũ mua cho cậu ăn, không nghĩ đến cậu là cố ý mua cho mình. Hơn nữa Phùng Kiến Vũ cứ nhiên rất cẩn thận chú ý đến điểm này, hấn cũng không biết nên nói Phùng Kiến Vũ tử tế hay là chú ý đến có chút kỳ quái.

“Thật sự, cảm ơn cậu.”

Có người đã từng nói với Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh là một người có EQ rất cao, trong khoảng thời gian chung đụng này, cậu cũng phát hiện được Vương Thanh vô cùng lễ độ, hết mực quan tâm đến mỗi một nhân viên làm việc, bao gồm luôn cả người ái mộ của mình. Một người có thể làm được mọi mặt chu toàn, thật sự là khiến cho người khác không thể không than thở. Bất quá hôm nay gặp phải Vương Thanh cùng người khác tranh chấp, cậu vẫn cảm thấy có chút mới mẻ.

“Nếu như anh hôm nay không gặp phải tôi, chẳng lẽ sẽ một mực cùng chủ quán giằng co sao?”

Vương Thanh suy nghĩ một chút, “Thật ra thì ông ta để cho tôi trả tiền một lồng bánh bao tôi còn có thể nhún nhường được, ông ta nói bồi thường gấp mười lần, tôi khẳng định sẽ phải giằng co rồi. Mặc dù tôi tính khí tốt, nhưng cũng không thể quá khi dễ tôi đi.”

Nhìn thấy Vương Thanh đầy mặt ủy khuất, Phùng Kiến Vũ đột nhiên cảm thấy hấn thật là siêu cấp manh.

//

Hai người cùng nhau đi đến phim trường, mọi người mặc dù có chút kỳ quái, nhưng vẫn rất lý trí không có đi hỏi.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ trước đó đã follow weibo của nhau, nhưng vẫn luôn không hề có tương tác trên weibo. Ngày đó chuyển phát hình ảnh ra mắt tạo hình của đoàn phim, hai người vẫn là mỗi người chuyển phát tạo hình của chính mình. Vương Thanh là trực tiếp chuyển phát, Phùng Kiến Vũ chuyển phát kèm theo một icon. Từ sau lần đó, hai người lại là suốt một tuần không hề phát ra một bài post nào nữa.

Thế nhưng thật ra Phùng Kiến Vũ lại là một người thường xuyên lướt weibo, chỉ là bản thân không hề thường xuyên post bài. Mỗi lần hoàn thành công việc, Phùng Kiến Vũ tuyệt đối sẽ cầm điện thoại di động lướt weibo. Mặc dù công ty có quan tâm đến weibo của nghệ sĩ, nhưng cũng không phải là không cho nghệ sĩ phát weibo. Phùng Kiến Vũ là thuộc về loại công ty để cho cậu phát weibo, cậu cũng không phát. Tả Hữu trước kia cũng cảm thấy rất tò mò, tại sao Phùng Kiến Vũ thường xuyên xem weibo, nhưng lại rất ít phát. Phùng Kiến Vũ lúc ấy nói: “Nói nhiều lời nhiều, không bằng làm nhiều chuyện thực tế.”

Về điểm này, có thể nói Vương Thanh so với cậu chính là một người tương tự, có thể nào cũng không chịu phát weibo, trừ khi bản thân ra đời tác phẩm mới.

Ngay tại ngày hôm đó, Vương Thanh đột nhiên phát một cái weibo, hơn nữa còn tag cả Phùng Kiến Vũ, nói một câu nói trong ngày đầu tiên hai người gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Phùng Kiến Vũ cũng chuyển phát lại, kèm theo ba icons: [oh yeah][oh yeah][oh yeah]

- Hoàn chương 06 -

(1) Xiaolongbao: (小籠包, hay còn gọi là Tiểu Long Bao) là một món dimsum khá phổ biến tại Đài Loan. Món ăn này có xuất xứ từ vùng ngoại ô thành phố Thượng Hải (Trung Quốc) từ giữa thế kỷ 19. Khi thưởng thức chiếc bánh này thì bạn phải dùng đầu đũa khê làm rách lớp vỏ bột bên ngoài một chút để phần nước súp bên trong chảy ra lòng thìa. Sau đó, hãy húp thật nhẹ nhàng phần nước súp này rồi từ từ thưởng thức đến nhân thịt và lớp vỏ mỏng bên ngoài. Ngoài ra, nếu cảm thấy có vị nhạt thì bạn có thể chấm Xiao Long Bao với một ít nước tương trộn giấm và gừng nhỏ thái sợi để tăng thêm hương vị.

7. Chương 7

Tổng gia, nói đúng hơn là toàn bộ võ lâm, trong những năm gần đây chỉ xảy ra một chuyện vui lớn nhất, đó chính là Tổng Thiên thành thân.

Tổng phủ từ trên xuống dưới bận rộn tứ phía, khách khứa như mây, Tổng Thiên mặc một thân hỉ phục, ngay tại cổng chờ đợi tân nương đến. Hắn có vẻ hơi hào hứng rồi, thế nhưng trong đầu hoàn toàn suy nghĩ về chuyện khác.

Quân Tổng sau khi trải qua trận hải chiến tại Thập Tự Môn vào năm ngoái, một đường đi thuyền về hướng nam đến Nhai Sơn, Trương Thế Kiệt suất lĩnh quân đội vào núi đón củi, ở nơi đó thành lập nên hành cung lâm thời. Trước mắt quân Tổng thoát nhìn là an toàn, thế nhưng người người đều biết, cùng nguyên quân giáp mặt giao chiến chỉ là chuyện sớm muộn. Tổng Thế Hiếu chính là suy tính rất nhiều nhân tố, mới quyết định để Tổng Thiên mau chóng thành thân, cho Tổng gia lưu hậu.

Tổng Thiên lúc bắt đầu nghe nói muốn cho hắn lấy vợ, nội tâm mười phần kháng cự. Tổng Thiên thật ra là người vô cùng có chủ kiến lại không thích bị người bài bố, hắn nghĩ rằng, cưới vợ nhất định phải là người mình thích, chứ không phải một người bản thân chưa từng gặp mặt, phụ mẫu xuất mệnh thì sẽ mù cưới cam gả. Nếu như mình không cách nào yêu thích đối phương, thì sẽ càng là một loại tổn thương cho cả đôi bên.

Triệu Linh Vận nghe thấy Tổng Thiên bảo rằng không muốn thành thân, tức khắc bắt đầu rơi lệ, không

chịu nổi nước mắt của mẫu thân đại nhân, Tống Thiên cuối cùng không còn cách nào khác gạt đầu chấp thuận.

Kiệu hoa lâm môn, Tống Thiên vô vàn không tình nguyện, nhưng vẫn phải đem tân nương tiếp nhập môn gia. Ngay tại thời điểm hai người chuẩn bị bái thiên địa, phát sinh biến cố, hai tên gia đình đột nhiên bị người một chưởng đánh bay, rơi vào trong đại sảnh, nương theo là một trận kêu thảm.

Đám người bị biến cố xảy ra bất thành linh dọa sợ ngây người, nhao nhao quay đầu, Quý Phi Hàn một thân áo đỏ mang theo ý cười, vuốt vuốt tóc của mình đi đến.

“Minh chủ, thành thân sao lại không mời ta đến dự?”

Đám người vừa nhận thấy là đại ma đầu Quý hi Hàn, nhao nhao rút đao khiêu chiến, người người cảm thấy bất an.

Tống Thiên ra hiệu cho mọi người không nên động thủ, hần tiến về phía trước một bước chấp tay nói: “Giáo chủ bận rộn, không dám quấy rầy.”

Quý Phi Hàn thu hồi ý cười, “Ta còn cho là, ta cùng minh chủ kết thành minh hữu, minh chủ hẳn là lấy ta làm bằng hữu, chuyện vui lớn như vậy, vậy mà lại không cho ta biết một tiếng.”

Tống Thiên mới cùng Quý Phi Hàn kết minh không lâu, hẳn biết bản thân không thể dặt tội Quý Phi Hàn vào lúc này, nên hẳn chỉ có thể tiếp tục khuôn mặt tươi cười nghênh nhân, “Giáo chủ đã có thời gian, đương nhiên là khách quý, người đâu.....”

“Không cần.” Quý Phi Hàn tay áo dài vung lên, “Ta hôm nay đã đến đây, thì ngay mặt hỏi minh chủ một số việc, minh chủ còn nhớ phải đáp ứng với ta ba chuyện?”

Tống Thiên nhìn thấy Tống Thế Hiếu cau mày, thần tình đã tức giận, biết được nếu lại tiếp tục hao phí thêm thời gian nữa, Tống Thế Hiếu tất nhiên sẽ động thủ.

“Tự nhiên nhớ rõ.”

Quý Phi Hàn nhân quan sát rực nhìn chăm chăm vào Tống Thiên, từng câu từng chữ, “Ta muốn ngươi, không được thành thân.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giật mình, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, cũng không dám hỏi ra tiếng, tràng diện không ai cười nổi.

“Hừ!” Tống Thế Hiếu tức giận hừ một tiếng, “Nực cười, Tống Thiên hôm nay có thành thân được hay không, không phải do ngươi làm chủ, ngươi dựa vào cái gì không cho hẳn thành thân?”

Quý Phi Hàn khóe miệng hơi nhếch lên, “Nhìn thấy mình chủ thành thân, ta vẫn là người cô đơn, thấy cảnh thương tình. Minh chủ là đáp ứng, hay là không đáp ứng? Chúng ta minh ước, còn hữu hiệu sao?”

Tống Thiên tự nhiên biết Quý Phi Hàn chính là nói lời khùng điên, nhưng hắn cũng biết, hôm nay nếu như không đáp ứng Quý Phi Hàn, minh ước giữa bọn họ sẽ không còn giá trị nữa.

“Ta..... Đáp ứng người.....”

Vừa dứt lời, tân nương dùng tay xốc lên khăn mặt cô dâu, một đôi mắt to tràn đầy nước mắt, một bộ thần tình không dám tin xooáy vào Tống Thiên.

Đây chính là lần đầu tiên Tống Thiên nhìn thấy bộ dáng vị tân nương của mình, hắn bị cặp mắt rưng rưng nước mắt kia nhìn chằm chằm, có chút nghiêng đầu, không dám cùng nàng đối mặt.

“Hỗn trưởng, người nói cái gì!” Tống Thế Hiếu chỉ vào Tống Thiên, “Người hôm nay nếu dám từ bỏ Hoa Liên, ta liền xem như không có nghịch tử này như người nữa.”

Quý Phi Hàn hài lòng gật đầu, “Như vậy, nếu hôm nay minh chủ không còn chuyện gì vướng bận nữa, thì đến với ta bàn hạ đại kế đi.”

Nói xong, Quý Phi Hàn quay người rời đi, Tống Thiên ở ngay tại chỗ ngơ ngơ ngác ngác, mở ra bước đầu tiên.

Tống Thế Hiếu thấy thế, lửa giận công tâm, “Nghịch tử, người hôm nay bước ra khỏi cái cửa này, người không còn mang họ Tống nữa.”

Tống Thiên ngẩng đầu thở dài, quay người quỳ xuống, “Cha, con biết con bất hiếu, nhưng quốc gia làm trọng, tha thứ con bất hiếu.”

Dứt lời, Tống Thiên đi theo thân ảnh của Quý Phi Hàn cùng nhau rời đi, lưu lại phụ mẫu thương tâm gằn chết cùng một đám tân khách hai mặt nhìn nhau.

//

Buổi trưa quay xong một màn này, bước ngoặt lớn nhất trong toàn bộ bộ phim xem như đã hoàn tất. Diễn viên diễn vai Hoa Liên tân nương của Tống Thiên trong bộ phim tên là An Văn, nghe nói là một người mới vừa đóng máy xong một bộ phim truyền hình. Hoa Liên trong toàn bộ kịch bản, chỉ được lên hình một lần, nhưng vì một lần này, ít nhiều người cũng nguyện ý tranh nhau đến sát đầu mẽ trán. An Văn trở hết tài năng, cũng xác thực có chút kỹ thuật và giá trị nhan sắc.

Tả Hữu bát quái ngồi xổm ở bên người Phùng Kiến Vũ, hỏi rằng Phùng Kiến Vũ cảm thấy An Văn như thế

nào.

Phùng Kiến Vũ liếc mắt nhìn cậu ta, “Nếu như chỉ nói về diễn, một màn kia rất tốt, một lần đã vượt qua.”

Tả Hữu còn muốn nói thêm điều gì, Phùng Kiến vũ lung lay ngón tay, “Chuyện khác tôi không có đánh giá, không nên hỏi tôi, tôi cũng không rõ ràng.”

Tả Hữu biết Phùng Kiến Vũ không thích trò chuyện bát quái, nhưng lần này cậu ta thực sự rất muốn bát quái, “Em nghe nói cô ta tối hôm qua còn mượn danh nghĩa muốn đối diễn, đi vào phòng của Vương Thanh.”

Phùng Kiến vũ hô hấp dừng lại, nhìn Tả Hữu một chút, Tả Hữu một bộ biểu lộ anh mau hỏi em a, mau hỏi em a nhìn xem Phùng Kiến Vũ.

“Tôi không có hứng thú.”

Tả Hữu thấy Phùng Kiến Vũ căn bản không có phối hợp, tức giận trợn mắt trừng một cái, “Kết quả không đến ba phút, bị Vương Thanh ném ra ngoài.”

Phùng Kiến vũ đang uống nước, phốc một tiếng toàn bộ phun ra ngoài.

Tả Hữu thấy cậu phản ứng lớn như thế, thế là xít gần nói: “Thế nào, có phải là phi thường bạo không, có muốn nghe một chút hay không?”

Phùng Kiến Vũ lau lau miệng, biết hôm nay mình không muốn nghe cũng phải nghe, “Nói đi.”

Tả Hữu lập tứcuyên thuyên, “Thật sự là ném ra đó, Vương Thanh nắm lấy cánh tay của cô ta, mở cửa phòng của mình, trực tiếp đem An Văn ném ra ngoài, sau đó bành một tiếng đóng cửa lại. An Văn ở ngay tại cửa ra vào mắng một câu mẹ nó anh ta có phải là không được hay không a, sau đó liền bỏ đi. Chúng ta bây giờ đều đang đoán, Vương ảnh đế hoặc là không được, hoặc là chính là gay.”

Phùng Kiến Vũ búng lên cái trán Tả Hữu một cái, “Đừng có ở phía sau nói bừa.”

- Hoàn chương 07 -

8. Chương 8

Ngày tiếp theo sau khi Tả Hữu bát quái xong sự tình của Vương Thanh cho Phùng Kiến Vũ nghe, An Văn đã bị rút lui ra khỏi đoàn phim.

Tin tức này cấp tốc truyền ra ngoài, dù sao Nhai sơn từ lúc bắt đầu khai máy, đã có vô vàn người chú ý đến, lần này đột nhiên có người rời khỏi đoàn phim, trong lúc nhất thời rộn nháo đến xôn xao.

An Văn vừa đi máy bay trở lại Bắc Kinh, ngay lập tức bị phóng viên nhện nhíp vây quanh.

“Xin hỏi vì cái gì đột nhiên rời khỏi đoàn phim?”

“Xin hỏi đoàn phim có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Đoàn phim chẳng lẽ có nội bộ quy tắc ngầm sao?”

An Văn lộ ra cả người tinh thần hoảng hốt, dưới sự bảo vệ của trợ lý, nhanh chóng lên xe rời đi.

Tất cả nghi vấn không nhận được sự phản hồi, mọi người bàn luận càng thêm phân vân, trên mạng suy đoán cũng càng ngày càng nhiều.

Ba ngày sau đó, một người khác tiến vào đoàn phim, thay thế vị trí của An Văn. Nếu như đổi thành người khác, khả năng rất nhiều người sẽ suy đoán người này là dựa vào quan hệ cấp trên, nhưng lần này lại là người bốn lần liên tiếp giành được giải ảnh hậu Diệp Đồng Trạch. Mà Diệp Đồng Trạch lại tham gia vì diễn xuất hữu nghị, không nhận cát-sê, có ai dám đứng ra nói là do dựa vào quan hệ gia nhập vào sao.

Bất quá Diệp Đồng Trạch gia nhập, khiến cho mọi người càng thêm chú ý đến mối quan hệ của Vương Thanh và Diệp Đồng Trạch, càng thêm xác nhận. Diệp Đồng Trạch và Vương Thanh là bạn bè, hai người trong rất nhiều trường hợp đồng tiến đồng xuất, một mực có người suy đoán hai người là quan hệ yêu đương. Hai người lại thường xuyên đối diện với mấy cái suy đoán giả thuyết này một mực nói chỉ là bạn bè, nhưng mặt ngoài xem ra, quan hệ của hai người tuyệt đối không chỉ là bạn bè đơn giản. Lần này Diệp Đồng Trạch không cát-sê diễn Nhai sơn, tất cả mọi người càng thêm khẳng định là dựa vào mặt mũi của Vương Thanh, không phải ai cũng có thể vô điều kiện đi trợ giúp một người.

Thời điểm mọi người như ong vỡ tổ vây quanh Diệp Đồng Trạch xin chữ ký, Tả Hữu lại đứng trước mặt Phùng Kiến Vũ lải nhải.

“Anh biết vì lý do gì An Văn lại đột nhiên rời khỏi đoàn làm phim không?”

Liên quan đến việc này, Phùng Kiến Vũ quả thật có chút nghi hoặc, chẳng qua cậu cảm thấy tất cả mọi người không hề nhắc đến, cho nên bản thân mình cũng không tiện hỏi.

“Nghe nói cô ta tìm người đến chụp hình cô ta tiến vào phòng của Vương Thanh, muốn tạo chút scandals, bất quá lúc người chụp hình bán ảnh chụp cho giải trí Phương Đông, vừa vận cái người trong công ty kia cùng với bên Vương Thanh lại là quan hệ cực tốt. Chuyện này bị ngăn lại, người đại diện của Vương Thanh bị chọc giận, lúc ấy đều nghĩ sẽ trực tiếp đem việc này của An Văn phơi bày. Vương Thanh lại cảm thấy cô ta chỉ là một đứa trẻ con, dạng này về sau sẽ không còn có cách nào lấn lộn trong ngành giải trí được nữa, nên nói để cô ta rời khỏi đoàn làm phim là được. Hi vọng An Văn nhận được lần giáo huấn này, về sau hãy học ngoan đi.”

Thủ đoạn như vậy trong ngành giải trí chính là vô số kể, Phùng Kiến Vũ đương nhiên cũng biết đến, có một số việc tất cả mọi người không dám nói toạc ra mà thôi. Vương Thanh xử lý như vậy, cũng xem như là cho đối phương đủ mặt mũi, Phùng Kiến Vũ cảm thấy Vương Thanh hẳn là một người bạn đáng giá kết giao.

Tính cách của Phùng Kiến Vũ tương đối chậm nhiệt, có người cảm thấy cậu không tốt để ở chung. Nhưng một khi tiến vào vòng bạn bè của Phùng Kiến Vũ, bạn sẽ phát hiện bản thân hoàn toàn nằm ở trong phạm vi bảo hộ của cậu. Chỉ cần cậu xảy ra sự tình gì, mặc kệ việc lớn hay nhỏ, bạn nói một tiếng, Phùng Kiến Vũ tuyệt đối ngay lập tức trợ giúp cho bạn. Bởi vậy bạn bè của Phùng Kiến Vũ tuy nói không nhiều, nhưng mỗi một người tuyệt đối đều là người đáng để thổ lộ tâm tình cho nhau.

Sau khi Diệp Đồng Trạch đến, rất nhanh bổ sung vào cảnh quay trước đó của An Văn, biểu hiện không hổ là có tiếng, tốc độ nhanh vô cùng. Ai cũng có thể dễ dàng nhìn ra được mức độ chênh lệch giữa An Văn và Diệp Đồng Trạch, không chỉ là kỹ thuật diễn xuất, càng thêm là kinh nghiệm và thái độ làm người.

Diệp Đồng Trạch cũng chỉ có cùng Vương Thanh đối diễn, bởi vậy Phùng Kiến Vũ trong toàn bộ quá trình đều là ngồi xem diễn. Bên ngoài đối với Vương Thanh và Diệp Đồng Trạch suy đoán rất nhiều, Phùng Kiến Vũ xác thực cũng nhìn ra được, quan hệ của hai người thật sự vô cùng tốt đẹp, đồng thời lại còn rất có ăn ý.

Có lẽ những lời truyền ngôn bên ngoài đều là thật, chỉ là hai người đều rất kín tiếng, không nguyện ý để quan hệ lộ ra ánh sáng, cho nên mới dẫn đến càng có thêm nhiều người chú ý. Phùng Kiến Vũ quan sát hai người trên màn ảnh, cũng cảm thấy xác thực là trai tài gái sắc, rất là đẹp đôi.

Lần này Diệp Đồng Trạch đúng là nhìn mặt Vương Thanh mà đến hợp diễn, ngày thứ hai cô còn phải lập tức bay sang Paris tham gia một show thời trang, Vương Thanh cũng vì việc này mà đối với cô biểu thị cảm tạ cực lớn. Vương Thanh cảm kích cô không chỉ riêng chuyện mời khách này, trên thực tế giải trí Phương Đông có thể cho Vương Thanh biết sự tình bị chụp ảnh, một phần là bởi vì dựa vào mặt mũi của Diệp Đồng Trạch. Diệp Đồng Trạch ngay sau khi biết được chuyện này của Vương Thanh, ngay lập tức chủ động biểu thị bản thân đến làm diễn khách, tránh để đoàn phim bị một chút tổn thất.

Đường Duẫn lúc ban đầu khi biết được chuyện này đã phi thường tức giận, đoàn làm phim của mình lại xảy ra cái dạng sự tình như vậy, ông cũng cảm thấy vô cùng bất khoan. Đối với lần tuyển diễn viên này là do ông đích thân ra mặt, chính vì vậy xảy ra sự tình không đáng có này, ông cảm thấy bản thân cũng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Ông lập tức để An Văn rời khỏi đoàn phim, sau đó bắt đầu đầu đầu, người nào có thể đến thay thế nhân vật của An Văn đây. Nhân vật Hoa Liên này mặc dù thời gian xuất hiện trong phim thấp phần ngắn ngủi, nhưng chính là nhân tố không thể thiếu được.

Lúc Vương Thanh nói cho Đường Duẫn rằng Diệp Đồng Trạch đồng ý diễn nhân vật này, Đường Duẫn giật

này mình, ông cảm thấy có chút khó khăn.

“Ảnh hậu có thể đến đương nhiên là quá tốt rồi, nhưng là..... Nhưng là dự trù của chúng ta.....”

Vương Thanh hết sức vui mừng, “Yên tâm đi, Đồng Trạch không nhận thù lao, ông cũng đừng quá lo lắng.”

Đường Duẩn lập tức mừng rỡ như điên, bộ phim này bản thân đã có Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ hai ông vua màn ảnh, lại thêm một ảnh hậu bốn lần liên tiếp, chất lượng bộ phim như thế này, nhất định sẽ trở thành tồn tại trong tương lai mấy năm nữa bất luận kẻ nào cũng không thể siêu việt hơn được.

- Hoàn chương 08 -

9. Chương 9

Phùng Kiến Vũ dựa theo thời gian bình thường sau khi rời giường, chuẩn bị ra ngoài rèn luyện một chút, ai ngờ vừa ra cửa liền bắt gặp Vương Thanh đang tiễn Diệp Đồng Trạch rời khỏi khách sạn.

Diệp Đồng Trạch chỉ ở lại đoàn làm phim vốn vẹn ở một ngày, Phùng Kiến Vũ cùng Diệp Đồng Trạch hoàn toàn không có quen biết, quan hệ tựa như đồng dạng giữa cậu và Vương Thanh, trước khi quay bộ phim này, căn bản chưa từng gặp mặt nhau.

Nhưng là phi thường kỳ quái, Diệp Đồng Trạch nhìn thấy Phùng Kiến Vũ, cô lại rất thoải mái cười lên tiếng chào, sau đó hỏi: “Có thể cùng nhau tiễn tôi ra ngoài được không?”

Diệp Đồng Trạch đã mở miệng, Phùng Kiến Vũ tự nhiên không thể cự tuyệt được rồi. Trên đường đi Diệp Đồng Trạch hỏi mấy vấn đề bình thường, sau đó lời nói đột nhiên uyển chuyển, “Anh kết giao bạn gái rồi sao?”

Vấn đề này có chút riêng tư, Phùng Kiến Vũ có vẻ hơi kinh ngạc, dựa theo trình độ quen biết giữa cậu và Diệp Đồng Trạch, cậu cảm thấy Diệp Đồng Trạch căn bản không có khả năng hỏi đến cái vấn đề này. Nhưng nhìn đến một mặt đầy ấp tò mò của Diệp Đồng Trạch, thế nên trả lời: “Công việc rất bận rộn, không có thời gian.....”

Câu trả lời này vô cùng bao quát, giống như là đang cùng phóng viên nói chuyện phiếm, Diệp Đồng Trạch có chút bủn xỉn môi. Phùng Kiến Vũ nhìn ra cô đối với đáp án này chính là vô cùng không hài lòng, nhưng hai người xác thực không quen biết, Diệp Đồng Trạch hỏi đến vấn đề này đã lộ ra sự phi thường kỳ quái.

Hai người tiễn Diệp Đồng Trạch đến cửa lớn khách sạn, lái xe từ người trợ lý kia tiếp nhận hành lý, lấy từng cái bỏ vào cốp xe phía sau.

Diệp Đồng Trạch nói với Vương Thanh: “Hi vọng anh rất nhanh liền có thể lấy được thứ mình hằng mong muốn, cố lên nha.”

Vương Thanh tựa hồ cười khổ một cái, sau đó rời đi.

Diệp Đồng Trạch vẫy vẫy tay với Phùng Kiến Vũ, “Hi vọng rất nhanh có cơ hội gặp lại.”

Phùng Kiến Vũ cũng lễ phép cùng cô tạm biệt, nhưng trong lòng cảm cứ thấy là lạ, rất nhanh có cơ hội gặp lại?

//

Trong lúc Trương Thế Kiệt phán đoán sai lầm, hẳn ta không hề lựa chọn chiếm lĩnh hải khẩu Nhai Sơn Nam Bộ, nguyên quân tướng lĩnh Trương Hoàng Phạm thấy rõ sai lầm này, cấp tốc cắt đứt đường lui của quân Tống.

Mà trong mấy lần giao phong trước, bởi vì quân Tống lúc đương thời mang theo hai mươi vạn đại quân, lại trên dưới một lòng, nguyên quân cũng không thể nào chiếm được ích lợi gì.

Theo song phương giằng co, lương thảo của quân Tống bị giảm bớt, con đường để lấy nước cũng bị nguyên quân chiếm lĩnh, rất nhiều người hoàn toàn bắt buộc phải uống nước biển, xuất hiện nên hiện tượng nôn mửa, sức chiến đấu cũng bị chiếm mất thật lớn.

Lúc này Trương Hoàng Phạm ngẫu nhiên ngộ được một chiến sách lược từ hai vị ngư dân đánh cá, thế là phát động tiến công. Trương Thế Kiệt hạ lệnh đem một ngàn thuyền chiến buộc chung một chỗ, lại thiêu hủy hết tất cả hàng cung phòng ốc ở trên đảo, biểu thị quyết tâm chiến dịch lần này chỉ có thể tiến lên không lùi bước. Mà việc này vừa vạn cho Trương Hoàng Phạm một lần cơ hội tiến công tốt hơn, đem chiến thuyền đổ đầy than củi và lưu huỳnh lái về phía bọn họ, dự định học theo chiến tích Xích Bích, tiến đến hỏa thiêu.

Trương Thế Kiệt lập tức hạ lệnh cắt đứt dây thừng, sau đó ủy thác Tống Thiên và Quý Phi Hàn tiến đến hộ tống ấu đế Triệu Bính rời đi. Song khi lúc trời tối có sương mù, người đến cũng không phải là người mình quen biết, Lục Tú Phu nói thế nào cũng không chịu giao ra Triệu Bính.

Quý Phi Hàn lúc ấy đã nghĩ trực tiếp lên thuyền cướp người, lại bị Tống Thiên nhất quyết ngăn lại.

“Đừng đi, tình huống hiện tại không rõ ràng, Lục Tú Phu không chịu giao ra hoàng thượng cũng xem như tình thế có thể hiểu. Người bây giờ lên thuyền, binh lực bọn họ đông đảo, người chịu thiệt thòi cũng chính là người.”

Quý Phi Hàn nhìn lướt qua Tống Thiên giữ chặt tay của mình, “Được.”

Tổng Thiên cũng không nghĩ đến Quý Phi Hàn lại chịu đáp ứng dễ dàng như vậy, đại cục trước mắt, Quý Phi Hàn vẫn tự mình hiểu rõ vô cùng.

Hai người không thể cưỡng ép mang hoàng đế đi, chỉ có thể không tiến mà lùi. Không ai nghĩ đến, đây là lần cuối cùng có thể nghĩ đến cách cứu viện. Sau đó nguyên quân giết đến, Lục Tú Phu cho rằng không thể để cho hoàng đế bị bắt, việc quan hệ trong nước, việc quan hệ khí tiết dân tộc, thế là công Triệu Bính cùng tự sát xuống biển.

//

Sau một loạt diễn biến trên kia, sau đó chính là Tổng Thiên và Quý Phi Hàn đang cùng đại quân đánh nhau trên đường, bị loạn tiễn bắn chết. Đạo diễn không muốn quay chụp trong một lần, sẽ tiêu hao quá nhiều thể lực, thế là đem một màn diễn này dời đến ngày thứ hai.

Vương Thanh đang lúc ngay tại trong phòng mình nghiên cứu kịch bản của ngày mai, lại nghe được ba tiếng gõ cửa vô cùng có tiết tấu.

Mở cửa, Phùng Kiến Vũ đã đứng sẵn ở bên ngoài mỉm cười, “Thật xin lỗi, quấy rầy rồi.”

Vương Thanh thấy cậu trong tay cũng đang cầm kịch bản, trong lòng cũng sáng tỏ mấy phần. “Muốn đổi diễn sao?”

Phùng Kiến Vũ cũng không hề khách khí, trực tiếp tiến vào khóa cửa lại. “Đoạn này là điểm chú trọng nhất trong toàn bộ phim, tin tưởng anh cũng giống như tôi đặc biệt chú trọng một cảnh này.”

Trong cả cảnh phim, điểm chú trọng thứ nhất là vào ngay lúc Lục Tú Phu công ấu đế xuống biển, điểm thứ hai là vào lúc Tổng Thiên và Quý Phi Hàn chết dưới loạn tiễn, hai điểm này đều là trọng điểm của toàn phim, hai người đương nhiên hi vọng sẽ làm được tốt nhất.

“Rất tự nhiên, chết rất đẹp mắt, có lẽ đạo diễn nên phát hồng bao dày thêm một chút đi.”

Phùng Kiến Vũ lập tức bị Vương Thanh làm cho tức cười, trong vòng quay phim có một quy định, phạm là diễn người chết, đạo diễn đều sẽ cho phát hồng bao, xua đi điềm gở. Kỳ thật đại bộ phận cũng chỉ làm cho có lệ, bên trong không có nhiều tiền.

“Được thôi, vì hồng bao của hai chúng ta, đến đổi diễn thêm một chút nữa đi.”

Mà trong lúc hai người còn không biết trời mây gì vẫn vui đầu vào công việc, trong nhóm chat của đoàn phim, căn bản không một ai nói chuyện, đột nhiên có người phát ra một tin tức: Phùng ảnh đế đi vào phòng của Vương ảnh đế. Trong nháy mắt toàn bộ người bên trong nổ tung rồi.

Chitiết về trận Nhai Sơn Hải Chiến có thể tham khảo thêm ở đây:

https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Trận_Nhai_Môn

10. Chương 10

Thời điểm buổi sáng Phùng Kiến Vũ nhận được thông báo sáng hôm nay không cần quay phim, cả người cậu có chút mờ mịt, người đến thông báo cho cậu cũng lộ ra ấp úng, đáng vẻ như phải thật khó khăn lắm mới lựa được lời mà nói.

Phùng Kiến Vũ mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cậu xưa nay không lắm mồm, dù sao là do đoàn phim an bài, cậu chỉ cảm thấy mình chỉ cần nghe theo là được rồi.

Ăn xong điểm tâm Tả Hữu ha ha ha ha cười lớn đi vào trong phòng của cậu, Phùng Kiến Vũ lẳng lặng quan sát cậu ta, đợi cậu ta tự động dừng lại.

Tả Hữu cười thật lâu, mới xoa xoa nước mắt, nói với Phùng Kiến Vũ: “Anh có biết hôm nay vì sao anh không cần quay phim không, em sau khi nghe xong cả người đều cười đến muốn hồng mắt.”

Phùng Kiến Vũ nhún nhún vai, “Tôi nhìn ra cậu gần sắp hồng mắt.”

Tả Hữu tựa hồ bị chạm đến dây thần kinh, lại cười lớn, “Anh cũng biết đối diễn của anh đều là cùng Vương ảnh để diễn cùng nhau, anh ta quay không được, cho nên diễn xuất của anh cũng bị gác lại luôn.”

“Anh ấy là xảy ra chuyện gì?”

“Bị thương rồi.”

Phùng Kiến Vũ khó tin mà nhìn Tả Hữu, mới qua một buổi tối thôi mà, làm sao Vương Thanh lại mặc danh kỳ diệu bị thương được, “Tôi phải đi xem anh ấy.”

Tả Hữu vội vàng ngăn cậu lại, “Em đoán chừng, Vương ảnh để không có quá muốn anh đến thăm anh ta đâu.”

“Nếu như tôi không biết chuyện này, tôi không đến thăm anh ấy thì không sao, hiện tại tôi biết rồi, sao có thể không đi chứ?”

Phùng Kiến Vũ vừa nói xong lập tức muốn đi mở cửa, Tả Hữu lại gấp gáp chạy đến ngăn ở cửa, “Thật đó, anh tin tưởng em đi, Vương ảnh đế thật không hi vọng anh đến thăm anh ấy đâu, bởi vì anh ấy tổn thương, có chút hiếm lạ.”

Phùng Kiến Vũ nhú nhú mày, “Hiếm lạ thế nào?”

Tả Hữu lại không kiềm chế nổi cười ha hả, “Nghe nói lúc sáng anh ta uống sữa tươi, đầu lưỡi bị nóng phỏng rồi, hiện tại không có cách nào đọc được lời thoại.”

Phùng Kiến Vũ:.....

Phùng Kiến Vũ cuối cùng vẫn là đi đến phòng Vương Thanh thăm hắn, cậu luôn luôn tự xưng là kỹ thuật diễn của mình không tệ, nhưng khi nhìn đến Vương Thanh ngây ngây ngốc ngốc nửa lè lưỡi ngồi trong phòng mình, cậu vẫn là khó mà ức chế mà cười thành tiếng.

Vương Thanh nhìn thấy Phùng Kiến vũ ở ngay cửa ra vào mà cố gắng nén cười, lớn miệng nói: “Lưỡi của tôi hiện tại đã bị đen đến đáng thương vô cùng, cậu đồng tâm một chút có được không.”

Dường như thật sự không nghĩ đến Vương Thanh đã đến tuổi này còn phạm sai lầm cấp thấp như vậy, Phùng Kiến Vũ cảm thấy hắn thật là tương phản mạnh.

“Ngượng ngùng, tôi thật sự không muốn cười đâu, nhưng nghe thấy anh bị thương, vẫn là nên đến xem một chút.”

Vương Thanh liếc mắt: “Miệng lớn đến như thế à?” Trợ lý bên cạnh bị dọa đến vội vàng xin lỗi, “Thật xin lỗi Thanh ca, đạo diễn hỏi đến, em cũng chỉ có thể thành thật trả lời.”

Nhìn thấy bộ dáng bị dọa đến đáng thương của trợ lý, Phùng Kiến Vũ ra hiệu để cô đi ra ngoài trước, sau đó nói mấy tiếng an ủi Vương Thanh: “Mấy tiếng nữa hắc sẽ tốt hơn một chút thôi, không sao đâu, anh ngâm đá thêm một chút nữa là được.”

Vương Thanh gật gật đầu, biểu thị mình đã ngâm qua. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy dáng vẻ le lưỡi của hắn, nhin không được trêu chọc nói: “Dáng vẻ bây giờ của anh lưu lại thêm tí nước bọt, rất thích hợp diễn vai thiếu năng.”

Vương Thanh lập tức trừng lớn mắt, Phùng Kiến Vũ biết hắn muốn phản bác mình, nhưng hiện tại không tiện nói chuyện, thế là cậu thừa cơ lại trêu chọc thêm vài câu, “Anh nói xem anh hiện tại ở cái dạng này bị phát tán trên mạng, người hâm mộ có thể sẽ cảm thấy anh đặc biệt mạnh hay không a.”

Phùng Kiến Vũ làm bộ muốn cầm điện thoại, Vương Thanh nhanh nhẹn đè lại tay của cậu, “Cậu còn có lương tâm hay không a.”

“Nước bọt của anh sắp rơi ra rồi kìa.” Phùng Kiến Vũ chỉ vào miệng của hắn mà nói.

Vương Thanh thành thật xoa xoa cằm của mình, phát hiện mình lại bị Phùng Kiến Vũ đùa giỡn. Hắn trước kia cảm thấy Phùng Kiến Vũ là một người rất phù hợp để ở chung, không nghĩ đến cậu nguyên lai lại là người thích trêu chọc người khác như vậy, Vương Thanh cảm thấy đây cũng đáng cho lần thu hoạch này, chỉ ít Phùng Kiến Vũ so với tin đồn lan truyền bên ngoài không giống nhau lắm.

Phùng Kiến Vũ sợ hắn thẹn quá hoá giận, thế là thu hồi tâm tư đùa giỡn, “Vậy anh nghỉ ngơi thật tốt đi, hi vọng buổi chiều có thể gặp, tôi rất chờ mong màn đối diễn tối hôm qua của chúng ta có thể trình diễn ở trước mặt mọi người.”

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phùng Kiến Vũ nghỉ ngơi một hồi, sau đó Tả Hữu nói cho cậu biết, Vương Thanh có thể quay phim được rồi.

Nhìn thấy Vương Thanh ngồi trong studio còn thỉnh thoảng co duỗi đầu lưỡi, Phùng Kiến Vũ cũng có chút lo lắng, “Anh đến cùng được hay không a? Đừng ngoan cường.”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn cậu, vươn ra một đoạn nhỏ đầu lưỡi, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy, không còn bị đỏ như buổi sáng nữa. “Không nghĩ đến anh lại nhanh đến như vậy a.”

Vương Thanh nhin không được đứng lên, nói với Phùng Kiến Vũ: “Tất cả mọi người đều là đàn ông, cậu hẳn phải biết đàn ông rất sợ bị người khác nói anh có được hay không, anh nhanh như vậy, OK?”

Phùng Kiến Vũ ban đầu không kịp phản ứng Vương Thanh đang nói cái gì, lúc hiểu ra được, cậu dùng một loại ánh mắt khác thường liếc nhìn Vương Thanh một chút, “Lưu manh, phái nữ trong studio nhiều như vậy, anh nói chuyện phải chú ý một chút.”

Trưa hôm nay Vương Thanh vốn còn đang cảm thấy Phùng Kiến Vũ so với mấy lời nghe đồn có chỗ không giống, lần này hắn mới hiểu được, tin đồn cũng không phải là không có lửa thì sao có khói sao, Phùng Kiến Vũ..... thật là một lão cán bộ về hưu kỳ cựu!

- Hoàn chương 10 -

11. Chương 11

Tống Thiên và Quý Phi Hàn không như nguyện vọng tiếp nhận được Triệu Bính, chỉ có thể lựa chọn trở về địa điểm xuất phát, hiện tại đang là thủy triều, hàng ngàn chiếc thuyền xuôi dòng mà xuống, tốc độ cực

nhANH.

Hai mươi chiếc thuyền tạo thành một đội lướt đi cảm thấy rất nhẹ nhàng, dựa theo tiến độ này, rất nhanh thì có thể trở về đại doanh.

Nhưng vào đúng lúc này, phương xa xuất hiện một đội thuyền. Tống Thiên lập tức hạ lệnh đình chỉ tiến lên, đội thuyền kia, cũng không phải là quân của người Tống.

Một đoàn người đều biết, bọn họ chính là gặp gỡ nguyên quân, nhân số của bọn họ không nhiều, quân tâm trong nháy mắt có chút dao động, đều cảm thấy sống không qua được ngày hôm nay.

“Đừng hốt hoảng.” Tống Thiên lãnh tĩnh hạ lệnh, “Cung tiến thủ chuẩn bị, một khi tới gần lập tức bắn.”

Nhưng mà vừa dứt lời, đối phương đã phát ra mưa tên dày đặc ùn ùn lao xuống mặt biển, trong nháy mắt hàng loạt âm thanh kêu thảm liên miên truyền từ trên thuyền truyền xuống.

Mà loại người như Tống Thiên và Quý Phi Hàn lăn lộn nhiều năm trong võ lâm, chí ít vẫn có thể ngay lập tức ngăn cản, nhưng trên thuyền có rất nhiều binh sĩ căn bản không còn chút lực chống đỡ nào, trong nháy mắt tử thương hơn phân nửa.

Đối phương là đã sớm có dự mưu, đánh cho bọn họ trở tay không kịp, thậm chí còn không kịp phản kích.

Bên tai vang lên một tiếng kêu đau, Tống Thiên quay đầu liền bắt gặp Quý Phi Hàn vai trái bị trúng một tiễn, “Quý Phi Hàn!”

Trong nháy mắt ngay tại giây phút thất thần này, phía sau của Tống Thiên bị trúng một tiễn, hai người đều trong nháy mắt mất đi năng lực chống đỡ, không đến một giây sau, cả hai người đều toàn thân trúng đầy tiễn.

Cuộc chiến này thất bại đã thành kết cục đã định, nhưng mọi người đều biết, vô luận là thành hay bại, đều vẫn muốn chiến đấu đến một khắc cuối cùng.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn còn vang lên liên tiếp, Quý Phi Hàn ho ra một búng máu, quay đầu nhìn Tống Thiên nằm ngay bên cạnh mình, y lộ ra một nụ cười tựa hồ như là chân thành nhất trong cả cuộc đời mình, “Tống Thiên..... người còn nợ ta hai việc.”

Tống Thiên cong lên khóe miệng cười, vươn tay nắm lấy tay y, “Kiếp sau, ta nhất định trả cho ngươi.”

//

Sau khi hoàn tất bối cảnh ở Nhai Sơn, mọi người cấp tốc rời đi, trở về phim trường của đài truyền hình.

Điều kiện ở phim trường so với ở Nhai Sơn khẳng định tốt hơn rất nhiều, tất cả mọi người sau khi trở về đều thay đổi tâm tình, buông lỏng không ít.

Tả Hữu từ lúc trở về không như mỗi ngày ở bên người Phùng Kiến Vũ nữa, chỉ để lại hai người phụ tá, chính mình thì trở về công ty xử lý công việc.

Phùng Kiến Vũ ngược lại vui mừng khi Tả Hữu sẽ biến mất một đoạn thời gian, người này ở bên người quá thực không chịu dứt ra, mỗi ngày đều buông bát quái đến chính mặt.

Người đại diện Tần Tang của Vương Thanh có đến một lần, Tần Tang hiện tại trong tay còn đang dẫn dắt một người nghệ sĩ, là sư đệ của Vương Thanh, gọi là Hoắc Phàm. Công việc của Vương Thanh hiện tại có thể nói đã ổn định được một phần quá trình, cho nên Tần Tang trước mắt cũng không cần dành quá nhiều thời gian ở bên này của Vương Thanh, mà là tại chuyên chú dẫn dắt Hoắc Phàm.

Từ lúc ghi hình xong ở Nhai Sơn, quan hệ giữa Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh trở nên tốt hơn rất nhiều, bởi vậy Tần Tang cũng rất thường xuyên đến cảm tạ Phùng Kiến Vũ. Tần Tang và Tả Hữu rất giống nhau, đều thuộc về loại vô cùng dốc sức đối với nghệ sĩ mà mình theo bên người, là người phi thường đáng giá để tín nhiệm. Tần Tang năm nay đã 33 tuổi, hai năm trước vừa kết hôn, đến bây giờ vẫn chưa có con cái. Trong giới đều nói Tần Tang kết hôn muộn cũng là bởi vì muốn giúp Vương Thanh bạo sự nghiệp, bởi vậy Vương Thanh đối với cô giống như là chị em ruột thịt, quan hệ của hai người là siêu siêu tốt đẹp. Phùng Kiến Vũ rất yêu thích Tần Tang, không chỉ là năng lực, đối với nghệ sĩ thật sự là xuất phát từ tâm can. Một nữ nhân dám hi sinh thời gian quý báu của mình vì sự nghiệp của mình mà bận trước lo sau, chỉ điểm ấy thôi cũng đã đủ đáng kính nể. Huống chi từng một tài nguyên mà Tần Tang dành cho Vương Thanh, mỗi một cái đều là người khác tha thiết ước mơ.

Nhưng mà đợi đến khi Tần Tang đi rồi, Vương Thanh mới thật sự rảnh rỗi an tĩnh cùng Phùng Kiến Vũ nói chuyện phiếm, nói là Tần Tang hà khắc như thế nào a, như thế nào má áp bức chính mình. Phùng Kiến Vũ kỳ thật cũng từ rất nhiều nơi nghe được, Tần Tang đối nghệ sĩ chủ quản vô cùng nghiêm khắc, thậm chí có thể nói, toàn bộ công ty của bọn họ đối nghệ sĩ không đều rất nghiêm.

Phùng Kiến Vũ cũng thừa cơ cùng Vương Thanh nói chuyện Tả Hữu vô cùng thích bát quái, hai người trò chuyện về người đại diện của mình, trong lúc nhất thời bầu không khí cũng trở nên hoà thuận vui vẻ.

Đều nói quan hệ trong đoàn làm phim có thể kéo theo tiến độ của toàn bộ đoàn làm phim, lời này một chút cũng không phải giả. Từ sau khi quan hệ của Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh càng ngày càng tốt lên, toàn bộ đoàn làm phim đều lộ ra sinh động không ít, mọi người tựa hồ càng có thêm động lực.

Thời gian quay chụp ở phim trường còn lại nửa tháng, hiện tại cũng đã tiến vào đầu hạ. Vương Thanh không khỏi cảm thán may mắn là đã trở lại phim trường, dù sao địa phương này cũng đã tốt hơn một chút, hẳn hiện tại mỗi ngày đổ mồ hôi cũng đủ cho người của đoàn phim uống một ngày nước.

Phùng Kiến Vũ là lần đầu tiên nhìn thấy một người xuất mồ hôi đến mức này, cả người đều sợ ngây ngốc.

Trên đường quay chụp Vương Thanh phi thường dễ dàng xuất mồ hôi, trợ lý của hắn còn suy nghĩ có nên mua thêm một cây quạt điện nhỏ mỗi ngày cầm theo cho hắn hay không.

Đạo diễn thấy Vương Thanh rất vất vả, thế là đồng ý, để cho trợ lý đứng cầm quạt ở xa xa một chút. Thế nhưng bộ phim này là phim cổ trang, tóc dài bị gió thổi bay tới bay lui, đạo diễn trực tiếp kêu dừng lại.

Hóa trang của Vương Thanh không thể bị trôi, nếu không phải tới tới lui lui dặm trang rất là phiền phức, cho nên mỗi khi Vương Thanh cảm thấy bản thân lập tức muốn ra mồ hôi, liền tranh thủ thời gian vọt đến bên cạnh quạt điện hóng gió.

Phùng Kiến Vũ ở một bên muốn nhin cười cũng không được, mặc dù cảm thấy Vương Thanh rất là đáng thương, nhưng quả thật vô cùng buồn cười.

Vương Thanh hoàn thành xong cảnh quay của mình thì vất gặp Phùng Kiến Vũ nhìn mình rất là vui vẻ, Vương Thanh biết được cậu đang cười cái gì, thế là có chút bất lực: “Có gì đáng cười chứ, ngược lại cậu mau nghĩ chút biện pháp giúp tôi đi a.”

Phùng Kiến vũ tròn mắt lay chuyển, “Được a, tôi trở về sẽ lập tức giúp anh nghĩ biện pháp.”

- Hoàn chương 11 -

12. Chương 12

Phùng Kiến Vũ nói muốn giúp Vương Thanh nghĩ biện pháp đúng là không phải chỉ tùy tiện nói, sáng ngày hôm sau cậu bảo trợ lý ôm theo một chiếc hộp cùng đến.

Vương Thanh lúc đó đang mặc đồ hóa trang, Phùng Kiến Vũ tranh thủ thời gian cùng thợ trang điểm nói chờ một chút, sau đó để trợ lý đem chiếc hộp đặt lên mặt bàn.

Vương Thanh nhìn chiếc hộp kia, không hiểu ra sao, “Đây là cái gì?”

Phùng Kiến Vũ cười cười lấy ra một đồ vật từ cái hộp kia, ném cho Vương Thanh. Vương Thanh một tay tiếp được, sau đó hô lên một tiếng.

Vương Thanh lập tức nhận rõ Phùng Kiến Vũ lấy ra chính là vật gì, đó là túi chườm đá hạ nhiệt, chuyên dùng để hạ nhiệt độ lúc sốt cao.

“Anh có thể trong điều kiện tiên quyết không ảnh hưởng đến trang phục, nhét mấy cái này ở trên người.” Phùng Kiến Vũ lần lượt từ trong hộp lấy ra mấy cái túi chườm nước đá, cùng nhau đưa đến trong tay

Vương Thanh.

Vương Thanh không thể không cảm thán, đầu óc Phùng Kiến Vũ thật là ứng biến rất nhanh, mà chuyện bạn đã nói với cậu ấy, cậu ấy xác thực sẽ vì bạn để bụng.

“Cám ơn cậu, trở về mời cậu ăn bữa cơm.”

Phùng Kiến vũ cười cười, “Vậy anh phải mời tôi đến hai bữa.”

Vương Thanh trong lúc nhất thời cũng tạm ngừng, “Hai bữa?”

“Sự kiện bánh bao trước đó, không phải anh cảm thấy ngượng ngùng, muốn mời tôi ăn cơm sao?”

Sau khi được Phùng Kiến Vũ nhắc nhở, Vương Thanh chợt nhớ đến hơn một tháng trước, mình quả thật đã đáp ứng. “Đi, không thành vấn đề, hai bữa thì hai bữa.”

Phùng Kiến vũ duỗi ra một ngón tay: “Tối nay chỉ mời một bữa.”

Vương Thanh bị Phùng Kiến Vũ mang theo đi qua mấy con phố, sau đó dừng lại ở quán ăn thoạt nhìn có chút cảm giác niên đại. Dù sao cũng đã là đêm khuya, người không nhiều lắm, bất quá là gần với phim trường đài truyền hình, tới tới lui lui bắt gặp rất nhiều minh tinh, có người nhìn thấy bọn họ cũng không hề cảm thấy kỳ quái.

Vương Thanh quan sát quán ăn một chút, nhú nhú mày, hơn nửa đêm ăn đồ nướng? Nếu Tần Tang biết được, khẳng định sẽ bị mắng chết.

Phùng Kiến Vũ thấy hần ở cửa ra vào do dự, nhú mày, “Anh không thích ăn thứ này sao?”

Vương Thanh nhanh chóng lắc đầu, “Không phải, chính là ban đêm ăn thứ này, nếu như bị Tần Tang biết.....”

Phùng Kiến Vũ thủ thế xuyt một cái, “Tôi cam đoan sẽ không nói ra.”

Vương Thanh lúc này mới đi theo Phùng Kiến Vũ bước vào quán, ông chủ quan sát Phùng Kiến vũ, rất nhiệt tình chào hỏi, nói đã rất lâu rồi cũng không thấy cậu đến ăn.

Thấy Phùng Kiến Vũ là khách quen của quán này, Vương Thanh yên lặng đảo mắt nhìn bảng hiệu của quán, đem tên của quán ghi nhớ trong lòng.

Phùng Kiến Vũ hí hoáy thật lâu trên phiếu thực đơn, sau đó đưa cho Vương Thanh, để hắn nhìn xem còn muốn gọi gì nữa không.

Vương Thanh nhận lấy, phía trên tối thiểu ghi xuống hơn hai mươi món ăn, hắn tròn mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, “Không nhìn ra, cậu gầy như vậy, vậy mà lại ăn được thật nhiều.”

“Làm sao, sợ tôi ăn mạt của anh sao à?”

Vương Thanh cầm bút lên, ghi ghi một chút vào phiếu thực đơn, “Để cho cậu ăn cả một đời cũng không có vấn đề gì.”

Lời vừa ra khỏi miệng Vương Thanh liền hối hận, câu nói này nói có chút mập mờ, hắn ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ. Kết quả Phùng Kiến Vũ một mặt cười tủm tỉm, “Vậy càng không cần khách khí.”

Vương Thanh thấy cậu cũng không để ý, nhanh chóng đem menu đưa lại cho ông chủ, “Là những món này, cảm ơn.”

Kỳ thật nguyên bản Vương Thanh không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ sẽ đến ăn đồ nướng, bởi vì làm nghệ sĩ, bình thường đối với những thứ này sẽ ít động đến.

“Cậu rất thích ăn cái này?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, “Bất quá bình thường không thể ăn, nhưng gần đây rất thèm. Vừa vận Tả Hữu không có ở đây, mau chóng ăn xong rồi làm thêm nhiều vận động.”

Vương Thanh gật đầu, tựa hồ cũng hiểu được loại thống khổ này, “Lúc tôi vừa mới tiến vào giới, cơ bản cũng không gầy, về sau vì giảm béo, thật sự cái gì cũng không dám ăn, hai tháng giảm 30 ký, đến bản thân cũng phải giết mình.”

Nghe Vương Thanh nói lên thời điểm mới vừa gia nhập vòng giải trí, Phùng Kiến Vũ tựa hồ nhớ ra điều gì đó, cậu dùng tay gõ gõ trên mặt bàn, “Anh có còn nhớ, trước đây đã từng đóng Tiểu Ngạo Trường Không không?”

Vương Thanh gật gù, “Đương nhiên nhớ rõ, bởi vì bộ phim kia, là lần đầu tiên tôi được lộ mặt, mặc dù chỉ là đóng vai phụ.”

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ nhìn mình chằm chằm, lại nói: “Tôi còn nhớ rõ, trong bộ phim kia..... có cậu.”

Phùng Kiến Vũ cười cười, “Anh cũng nhìn thấy qua cái bài post weibo kia đi, đào ra được nói hai chúng ta đã từng trải qua một lần hợp tác.”

Vương Thanh lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, “Tôi đúng là nhìn thấy cái bài weibo kia, nhưng việc tôi từng hợp tác với cậu, tôi vẫn luôn nhớ kỹ, không phải là bởi vì bài post kia mới nhớ đến.”

Phùng Kiến Vũ hơi nghi hoặc một chút, “Anh nhớ kỹ? Khi đó tất cả mọi người đều là diễn quần chúng, anh khẳng định là không nhớ rõ tôi đi.”

Kết quả Vương Thanh rất là khẳng định, lại nói thêm một lần, “Không, tôi khi đó đã nhớ kỹ cậu, nhớ kỹ tên của cậu.”

Phùng Kiến Vũ nhìn chằm chằm hắn không nói lời nào, tựa hồ đang hồi tưởng điều gì, cuối cùng cậu dùng nắm đấm đập lên chân mình một cái, “Có phải anh nghe được tên của tôi lúc đi lãnh tiền đúng không?”

Vương Thanh:.....

- Hoàn chương 12 -

13. Chương 13

Hiện tại mà nói Phùng Kiến Vũ có khả năng cảm thấy Vương Thanh có chút níu kéo, nhưng đối với Vương Thanh mà nói, lúc trước tuyệt đối chính là do Phùng Kiến Vũ là động lực cho mình tiếp tục tồn tại trong vòng giải trí này.

Vương Thanh kỳ thật xem như tốt nghiệp trường học so với trường của Phùng Kiến vũ còn có tiếng hơn, nếu như học viện điện ảnh của Phùng Kiến Vũ trong cả nước được xếp thứ tư, thì trường học kia của hắn là xếp thứ hai.

Vương Thanh vừa tốt nghiệp không có nhân mạch cũng không có gia sản hơn trăm triệu, càng không có kỹ thuật diễn xuất chấn động lòng người, hắn chính là một học sinh bình thường tốt nghiệp hệ phổ thông truyền hình của một học viện điện ảnh mà thôi. Vương Thanh khi đó tự mình chạy đến rất nhiều studio, hắn vẫn cảm thấy bất kể có vất vả như thế nào, tóm lại trong tương lai rất muốn được lộ mặt. Nhưng đã nửa năm trôi qua, hắn ngoại trừ diễn thi thể thì chính là diễn người đã chết, thẳng đến bộ Tiểu Ngạo Trường Không , đó là tác phẩm mà lần thứ nhất hắn được lộ mặt.

Khi đó Phùng Kiến Vũ đến đoàn phim, ngay lần đầu tiên hắn đã chú ý đến thiếu niên này. Hắn vốn cho rằng, thiếu niên này chỉ ít cũng là nam hai hoặc nam ba bên trong bộ phim, nào biết được, thiếu niên này vậy mà cũng là diễn viên quần chúng, hắn cảm thấy thật là có chút khó tin.

Trên đường quay phim một nhóm diễn viên quần chúng ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm, Vương Thanh đều chỉ nghe những người khác nói, còn nghe được một số người nói không muốn làm cái nghề này nữa. Một số người nói ra lời này, Vương Thanh suy đoán, tám chín phần mười đều là giống với mình, đều mới tốt nghiệp xong, còn một số những người khác bất đồng, chỉ là muốn nuôi sống gia đình, chỉ có cảm giác

xem nhẹ.

Phùng Kiến Vũ cười rồi lại cười, “Nếu như thật sự yêu thích, thì đừng nên xem thường từ bỏ. Nếu bây giờ anh nghĩ không muốn diễn nữa, thì anh đã thua rồi. Nhưng nếu như anh tiếp tục kiên trì, anh nhất định có ngày thắng ngày đó. Ngắm lại xem bản thân có phải thật sự yêu quý diễn xuất như vậy hay không, nếu quả thật là có, thì nên kiên trì.”

Vương Thanh đứng ở bên cạnh đang suy nghĩ lời nói của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ liền gọi hắn một tiếng, “Anh bạn cao to.”

Vương Thanh ngẩng đầu, bắt gặp Phùng Kiến Vũ đang cười với mình, hắn chỉ chỉ mình, dùng ánh mắt hỏi dò, cậu đang gọi tôi sao?

Phùng Kiến Vũ gật đầu, “Kỳ thật anh xem, anh cao như vậy, xem như rất có lực nhận diện. Anh xem góc cạnh của anh, tuyến cằm nhìn rất đẹp, nếu như giảm cân một chút nữa, sẽ rất là đẹp trai, cái này về sau cũng có thể xem là dấu hiệu đặc thù của anh, có đúng hay không.”

Vương Thanh bị cậu nói đến có chút sững sốt, kỳ thực hắn còn không có suy tính lâu dài, nhưng sau khi nghe xong lời nói này, hắn nghiêm túc gật gật đầu, nhớ thật kỹ Phùng Kiến Vũ.

Nhân viên của đoàn phim lúc này bước đến, “Phùng Kiến Vũ, chuẩn bị khai máy rồi, còn ở cùng một đám người ở chỗ này chém gió cái gì?”

Phùng Kiến Vũ đứng lên, sửa sang lại quần áo trên người một chút, “Đến đây.”

Vương Thanh nhớ kỹ tên của người nọ, cũng nhớ kỹ những lời nói của cậu. Tiểu Ngạo Trường Không vừa đóng máy, Vương Thanh bắt đầu nghiêm túc giảm cân, hai tháng ròng rã ốm đi hơn hai mươi cân. Nhìn ngắm chính mình trong gương, Vương Thanh cũng không nhận được cảm thán, quả nhiên gầy một chút so với béo một chút, quả thật là có khác biệt.

Về sau khi Vương Thanh đã giảm cân hơn một chút, gặp được đoàn làm phim Hạ Hương đang muốn tìm diễn viên, yêu cầu một khuôn mặt hoàn toàn mới. Vương Thanh ôm tâm tình muốn đến thử một lần, ai biết được đã trúng tuyển phỏng vấn.

Đạo diễn gặp được Vương Thanh là người mới, lại không có bối cảnh, hết thấy sự vụ lớn nhỏ đều không có ai ở bên người giúp mình chuẩn bị. Thế là hỏi Vương Thanh, bạn bè của ông có một công ty, không biết hắn có nguyện ý gia nhập hay không.

Vương Thanh chính là vào tình huống này, ký hợp đồng với Trường Ảnh, hắn cũng không nghĩ đến, Trường Ảnh thế nhưng thật ra lại là một công ty *gia ngư tub úc bọo*(1).

Tổng giám đốc của Trường Ảnh là một njaif đầu tư cổ phiếu làm giàu, về sau chuyển làm bất động sản, có

tiền, quan hệ nhân mạch cũng được đả thông. Tổng giám đốc của Trường Ảnh cũng nhìn ra, tương lai sau mấy năm nữa ngành bất động sản nhất định sẽ bị trượt dốc, cho nên bắt đầu chuyển sang ngành giải trí.

Thời điểm Vương Thanh tiến vào công ty, công ty vẫn chỉ là một công ty nhỏ, nhưng quan hệ nhân mạch lại phi thường tốt. Mà khi đó minh tinh trong tay bọn họ cũng không nhiều, cho nên đối với mỗi một người đều rất dễ bụng chế tạo, tốn không ít tâm tư.

Sau hai năm ngắn ngủi, Vương Thanh bởi vì ba bộ phim mà tiến lên gia nhập vị trí lớn trong điện ảnh. Cho đến bây giờ hắn vẫn luôn cảm thấy, nếu như lúc trước không phải mấy câu nói kia của Phùng Kiến Vũ, đoán chừng hắn sẽ không thể đi đến bước này.

//

Vương Thanh không có phản bác Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ cũng chấp nhận Vương Thanh là bởi vì lúc đi lãnh tiền mới nhớ kỹ tên của mình.

“Không nghĩ đến trí nhớ của anh lại tốt đến như vậy, tôi thì không được rồi, tôi thực sự còn không nhớ ra lúc trước bên trong cái bộ phim kia có anh.” Phùng Kiến Vũ cầm lấy xiên nướng mới vừa chín tới đưa qua cho Vương Thanh, “Cái này dù sao cũng là anh trả tiền, anh cố ăn nhiều một chút.”

Vương Thanh nhẹ gạt đầu, “Kỳ thực trước khi đóng bộ phim kia, tôi cũng nhớ kỹ cậu.”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hắn một chút, “Chẳng lẽ bởi vì tôi quá đẹp trai?”

Vương Thanh cười cười, “Lực nhận diện rất cao.”

“A?” Đây là lần đầu tiên Phùng Kiến Vũ nghe được có người nói đến lực nhận diện của cậu, cho nên bình phẩm một chút từ đầu đến chân, phần ở giữa của nam nhân hắn là không tiện nói.

“Lệ chí của cậu.....”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy, sờ sờ mí mắt trái của mình một chút, “Cái này sao, khi còn bé còn rất muốn xóa bỏ. Về sau không quá để ý, sau khi lớn lên, cũng không cảm thấy gì nữa, cho nên rốt cuộc không có quần đến.”

Vương Thanh nhìn ngắm lệ chí của cậu, “Cũng không có gì không tốt, không cần xóa bỏ.”

“Bất quá nốt lệ chí này, có đôi khi sẽ ảnh hưởng đến việc quay phim, cho nên nhiều khi sẽ phải che đi, không nên để quá rõ ràng.”

“Ký thực người hâm mộ của cậu đều thật thích nốt lệ chí này.” Vương Thanh cũng xem như hiểu được, Phùng Kiến Vũ cũng chỉ có một chút bận tâm mà thôi. Một diễn viên có đặc thù diện mục quá rõ ràng, có đôi khi sẽ ảnh hưởng đến việc gây dựng nhân vật. Phùng Kiến Vũ trước kia mỗi khi diễn, đều tận lực làm nhạt đi nét đặc biệt này, duy chỉ có lần này, bên trong phim cần phải cường điệu đặc thù này. “Đừng quá lo lắng, bọn họ nhất định đều sẽ rất thích.”

Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh đang an ủi mình, nhưng chính cậu cũng không am hiểu nói lời ngọt, thế là lại giương lên xiên nướng trong tay, “Còn không ăn, sẽ hết đó.”

Vương Thanh cúi đầu xem xét, trong lúc nói chuyện, Phùng Kiến Vũ đều đã xử lý không sai biệt lắm hết 7, 8 xiên nướng, không hổ là đàn ông Đông Bắc, hào khí che trời a!

- Hoàn chương 13 -

(1) Giangutubútạo: Bằngmọicáchlàmcho “gànhà” của mình phảihậtnổitiếnglên.

14. Chương 14

“Ai ai, mọi người đã nghe nói gì chưa, ngày hôm qua Diệp nữ thần bị thương.”

“Trời ạ, đã xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không!”

“Không biết nữa, dù sao Thanh ca đã chạy đến đó rồi.”

Buổi sáng Phùng Kiến Vũ mới vừa thức dậy đã thấy mấy muội tử trong đoàn phim vây thành một chỗ lủi ra lủi rủi, Diệp nữ thần? Vương Thanh? Đây không cần nghi ngờ chính là Diệp Đồng Trạch.

Mấy muội tử nhìn thấy Phùng Kiến Vũ, mau chóng đứng dậy lên tiếng chào hỏi, Phùng Kiến Vũ nhin không được mở miệng hỏi: “Mọi người mới vừa rồi là đang nói đến Diệp Đồng Trạch sao?”

Mấy muội tử trên mặt đều lộ ra thần sắc lo lắng, “Đúng a, nghe nói rạng sáng hôm qua, Diệp nữ thần về đến Bắc Kinh, rất nhiều người hâm mộ nhận được điện thoại vào giờ đó. Sau đó có người hâm mộ tìm đường chạy đuổi theo xe, Diệp nữ thần liền xuống xe lý luận hai câu, hi vọng bọn họ đừng đuổi theo nữa. Kết quả có cái một người hâm mộ bởi vì quá kích động nhào đến ôm Diệp nữ thần, sau đó trong lúc lôi kéo, làm cho Diệp nữ thần bị ngã. Đại khái vào rạng sáng 4 giờ, Thanh ca biết được tin tức, ngay lập tức chạy đến đó, hiện tại cũng không rõ như thế nào.”

Phùng Kiến Vũ gật đầu tỏ ý đã hiểu, dù sao cũng là bạn bè quan trọng nhất của mình, Vương Thanh làm sao lại không lo lắng cho được.

“Nghe nói lúc Thanh ca rồi đi sắc mặt rất là khó nhìn, tôi thật cảm thấy hai người bọn họ khẳng định là bạn trai bạn gái.”

“Bọn họ thật sự trông rất xứng đôi a!”

Phùng Kiến Vũ cười cười, đối với những thứ bát quái này, cậu cũng không có hứng thú muốn nghe. Lúc xoay người cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân cũng cần phải nên thăm hỏi một chút, thế là gửi wechat cho Vương Thanh, hỏi thăm tình trạng của Diệp Đồng Trạch một chút.

Nhưng mà đã phát tin nhắn đi một hồi vẫn chưa nhận được hồi âm của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ không khỏi có chút bận tâm, chẳng lẽ Diệp Đồng Trạch bị thương rất nghiêm trọng?

Hôm nay Vương Thanh không ở đây, cho nên Phùng Kiến Vũ cũng nhàn rỗi, dù sao đa số đất diễn của cậu chủ yếu đều cùng Vương Thanh chung với nhau.

Bất quá cho dù hôm nay cậu không cần diễn, cậu vẫn đợi tại studio, nhìn những người khác diễn xuất. Phùng Kiến Vũ kỳ thật rất thích ngồi ở studio, dù cho mình không có diễn, cậu vẫn thích xem người khác diễn, có thể học tập từ người khác.

Phùng Kiến Vũ đang xem hai người diễn viên gạo cội diễn đối xứng, lại nghe được Lý Sâm Nhài ở phía sau hô một tiếng: “Anh Tả Hữu.”

Phùng Kiến Vũ quay đầu, nhìn thấy Tả Hữu mua rất nhiều thứ đến thăm hỏi mọi người, Phùng Kiến Vũ tiến đến, giúp Lý Sâm Nhài một tay tiếp nhận đồ vật trong tay Tả Hữu.

Khủy tay của Tả Hữu đụng đụng vào Phùng Kiến Vũ, “Anh đã xem qua phỏng vấn mới vừa rồi của Vương Thanh chưa?”

“A?” Phùng Kiến Vũ có chút kinh ngạc, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tả Hữu tức giận liếc mắt, “Em nói anh a, mặc dù anh không thích xem bát quái, nhưng tốt xấu gì anh cũng lẫn lộn ở trong ngành này, anh làm ơn có thể chú ý một chút đến có chuyện gì đang xảy ra ở trong giới giải trí được hay không?”

Vừa nói, Tả Hữu đem điện thoại di động của mình đưa qua, “Đoạn video em đang xem vẫn còn mở, anh trả về một chút là được rồi.”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy mấy chữ lớn tiêu đề vô cùng bắt mắt: Vương Thanh nổi giận đùng đùng vì hồng

nhân.

Phỏng vấn là lúc Vương Thanh ở trước cổng bệnh viện bị người vây quanh không nhìn nổi nữa, “Tôi hi vọng người hâm mộ có thể hiểu được, chỉ nên cùng thần tượng của mình giao lưu thông qua tác phẩm, thông qua hoạt động, thậm chí là một chút phỏng vấn. Nhưng tuyệt đối không thể tiếp cận đến sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ, ý muốn có thể rút ngắn quan hệ. Làm nghệ sĩ quả thật rất vui vẻ khi có được mọi người yêu thích, nhưng không có người nghệ sĩ nào hi vọng mọi người mỗi giờ mỗi phút đều vây quanh chúng tôi. Chúng tôi cần không gian, mọi người cũng hẳn cũng có cuộc sống riêng của mình.”

Vương Thanh hiếm khi nói nặng lời, trong ấn tượng của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh luôn luôn cười lộ ra cả hàm răng trắng của mình. Vương Thanh có đôi khi cũng rất nghiêm túc, nhưng tuyệt sẽ không phải bộ dạng mang theo nộ khí như ngày hôm nay. Xem ra chuyện Diệp Đồng Trạch bị thương, Vương Thanh quả thật rất để tâm, Phùng Kiến Vũ bắt đầu cảm thấy, những tin đồn kia đại khái đều là thật, Diệp Đồng Trạch chính là bạn gái của Vương Thanh.

Mặc dù Vương Thanh nói đều là đúng, nhưng vẫn có một số người hâm mộ sau khi xem xong hẳn cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu. Bản thân Phùng Kiến Vũ cũng là nghệ sĩ, sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào, cậu hẳn cũng rõ ràng.

Tả Hữu thở dài, “Còn không phải sao, có một số người hâm mộ cảm thấy chịu không được, dù sao mỗi một người nghệ sĩ đều có dạng fans như vậy. Nhưng đại bộ phận đều là lý trí, số ít không chịu được thì sẽ bắt đầu mở miệng trách mắng thôi.”

Phùng Kiến Vũ nghĩ nghĩ, lấy ra điện thoại di động của mình, nhìn thấy cái phỏng vấn trên top đầu weibo, nhấn nút chuyển phát: Rất cảm tạ có người hâm mộ yêu thích chúng tôi, nhưng hi vọng mọi người có thể lý trí truy tìm. Tôn trọng lẫn nhau, thấu hiểu cho nhau.

Weibo của Tả Hữu rất nhanh hiện lên thông báo, trong nháy mắt toàn thân Tả Hữu như muốn bạo phát: “Anh có phải bị điên rồi hay không, loại sự tình này cũng muốn hòa vào góp vui.”

Phùng Kiến Vũ vô cùng tỉnh táo nhìn cậu ta, “Cậu có thể bảo chứng Diệp Đồng Trạch của ngày hôm nay sẽ không phải là một người nghệ sĩ nào đó vào ngày mai không, loại thời điểm này nếu như không có nghệ sĩ nào ủng hộ, đại khái sẽ còn có không ít người kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tiếp tục làm những chuyện nguy hiểm kia.”

Sau khi Phùng Kiến Vũ chuyển phát, có rất nhiều minh tinh cũng nhao nhao tỏ thái độ, nhắc nhở mọi người nhất định phải lý trí truy tìm.

Tả Hữu hừ mũi một cái, “Anh đến cùng ủng hộ chính là Diệp Đồng Trạch hay là Vương Thanh a.”

- Hoàn chương 14 -

15. Chương 15

Thời điểm Vương Thanh nhìn thấy tin nhắn wechat của Phùng Kiến Vũ là khi hắn đã trở về trong xe.

Toàn bộ hành trình ngày hôm nay của hắn đều ngập trong tức giận, căn bản không có thời gian nhìn đến điện thoại. Hắn mở điện thoại, phát hiện thông báo weibo Phùng Kiến Vũ phát post mới, hắn bèn ấn vào xem xét, là Phùng Kiến Vũ chuyển phát đoạn video phỏng vấn kia của mình. Lại mở ra wechat, là Phùng Kiến Vũ hỏi thăm thương thế của Diệp Đồng Trạch có nặng lắm không. Vương Thanh cảm thấy tất cả hàn khí của ngày hôm nay, ngay vào thời điểm này, đều tan thành mây khói.

Tim của hắn dao động, lập tức gọi điện thoại cho Phùng Kiến Vũ.

“Uy!”

“Cảm ơn cậu.”

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, Phùng Kiến Vũ lại nghe hiểu rõ ràng, Vương Thanh là muốn cảm ơn lời nói kia của cậu vào hôm nay.

“Không cần phải cảm ơn, tất cả mọi người đều là nghệ sĩ, có một số việc chúng ta phải tự mình đứng ra nói.”

Vương Thanh có chút mệt mỏi chà xát trán của mình, “Vẫn rất muốn cảm ơn cậu, có thời gian lại mời cậu ăn cơm.”

Phùng Kiến Vũ ở đầu dây bên kia nở nụ cười, “Vương Thanh, anh là có bao nhiêu yêu thích mời tôi ăn cơm a, từ lúc bắt đầu gia nhập vào đoàn phim, anh đã nói câu này ba lần rồi.”

Vương Thanh tự mình cũng cảm thấy có chút xấu hổ, lời nói xoay chuyển, “Cậu có làm hội viên ở NiceFit Club chưa a?”

Phùng Kiến Vũ có chút không hiểu, Vương Thanh làm sao đột nhiên thay đổi đề tài rồi, “Đúng a, mấy tháng trước có đưng phải anh ở đó nha.”

“Phòng tập thể hình kia là bạn của tôi mở, tôi để cho bạn của tôi đem thẻ hội viên của cậu gia tăng thêm một năm đi.”

Phùng Kiến Vũ không có trả lời, Vương Thanh uy một tiếng.

“Cảm ơn, bất quá thật sự không cần đâu.” Thanh âm của Phùng Kiến Vũ đột nhiên lạnh xuống, Vương Thanh có chút nghĩ không ra, chỗ đó có đặc tội với cậu sao?

Gần đây Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ căn bản giao hảo rất tốt, tất cả mọi người đều nhìn ra được. Thế nhưng từ khi Diệp Đồng Trạch bị thương, từ sau khi Vương Thanh trở về, quan hệ của hai người không hiểu sao lại biến thành khách sáo như lúc ban đầu.

Tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không chịu nổi tính tò mò, chỉ có thể ở trong group chat mà hô hào thảo luận.

Vương Thanh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà gãi gãi đầu, sau sự việc kia của Diệp Đồng Trạch, sau khi hai người nói xong cuộc điện thoại kia, thái độ của Phùng Kiến Vũ bắt đầu có chút kỳ lạ. Hắn muốn đi qua hỏi Phùng Kiến Vũ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, trước đó hai người mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng căn bản không phải tiến đến loại tùy tiện có thể thăm hỏi gần đây cậu thế nào rồi. Mà nếu thật sự không xảy ra chuyện gì, bản thân tùy tiện hỏi, khả năng ngược lại sẽ khiến cho quan hệ của hai người càng thêm đông băng.

Tâm tư đề phòng của Phùng Kiến Vũ tương đối nặng, Vương Thanh đã sớm nhìn ra, muốn mở ra nội tâm của người nọ, trở thành bạn bè của cậu, chỉ có chậm rãi tiến nhập.

Vương Thanh không dám hỏi, Phùng Kiến Vũ cũng không muốn chủ động đáp, quan hệ của hai người trong mấy ngày nay, bỗng nhiên cứ tiếp tục mơ hồ như vậy.

Sau khi ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày Diệp Đồng Trạch mới biết được Phùng Kiến Vũ trước đó đã từng thăm hỏi mình, cũng công khai phát biểu tuyên bố trên weibo, thế là đặc biệt đến đoàn làm phim gửi lời cảm ơn.

Phùng Kiến Vũ bị cô làm cho có chút ngại ngùng, dù sao cậu cảm thấy, kỳ thật chính mình cũng chẳng hề làm gì.

Hai người khách sáo mấy câu, Diệp Đồng Trạch cũng rõ ràng cảm giác được bầu không khí giữa cậu và Vương Thanh dường như không đúng lắm.

Thừa dịp Phùng Kiến Vũ đứng dậy đến nhà vệ sinh, Diệp Đồng Trạch thừa cơ hỏi: “Em làm sao cứ cảm giác anh và Phùng Kiến Vũ có chút kỳ quái, lúc trước anh ấy không phải còn rõ ràng lên tiếng ủng hộ anh sao, làm sao mà em cứ cảm thấy quan hệ của hai người lại lạnh như vậy a.”

Vương Thanh bị chọc vào chân đau, mặt mày đều nhúu lại, “Đến anh còn cảm thấy kỳ quái, ngày đó sau khi nói chuyện điện thoại xong, cậu ấy liền không để ý đến anh nữa. Nói chuyện với anh trở nên rất bình thản, tựa như lúc mới quen không sai biệt lắm.”

Diệp Đồng Trạch để hắn đem đối thoại ngày đó của hai người thuật lại một lần, sau khi nghe xong Diệp Đồng Trạch hận không thể xé toạc não của Vương Thanh ra nhìn xem bên trong có cái gì.

“Anh ấy là cho rằng quan hệ giữa hai người rất tốt, cho nên mới nói những lời kia, mới đến thăm hỏi em. Kết quả anh lại trái một câu mời anh ấy ăn cơm, phải một câu làm thể hội viên, cảm giác như đem anh ấy làm người ngoài, không bằng giống như người qua đường ra tay trợ giúp.”

Vương Thanh có chút ngây ngốc trừng mắt nhìn, “A? Anh... Anh căn bản không phải là ý tứ này a?”

Diệp Đồng Trạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bình thường anh cơ trí như vậy, làm sao gặp được chuyện của Phùng Kiến Vũ thì đầu lại bế tắc như vậy a. Nếu thay vào người khác hỏi anh, nếu như mỗi lần anh giúp em làm một chút xíu sự việc, em lại đưa cho anh đồ vật, đổi lại là anh, anh sẽ nghĩ như thế nào?”

“Anh không cần em cho anh đồ vật a, anh làm những việc kia cũng không phải là cầu hồi báo.”

Diệp Đồng Trạch xòe tay ra, “Này chẳng phải là chính xác rồi sao, anh ấy làm những việc kia là cầu anh hồi báo sao?”

Vương Thanh lúc này mới ý thức được bản thân tựa hồ đã dùng sai phương thức rồi, kỳ thật hắn nguyên bản làm những sự việc này, là muốn có thêm nhiều cơ hội để tiếp xúc với Phùng Kiến Vũ. Ăn cơm cũng được, rèn luyện cũng tốt, đều là nghĩ đến có thể tạo được thêm nhiều thời gian. Nhưng hiện tại hắn làm những chuyện này, lại khiến cho Phùng Kiến Vũ cảm thấy không thoải mái, điều này hoàn toàn đi ngược lại phương hướng mà hắn tưởng tượng phát triển rồi a.

Vương Thanh xoa xoa tay, hỏi: “Vậy anh nên làm thế nào?”

Diệp Đồng Trạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đối với người có tính tình ngay thẳng như Phùng Kiến Vũ, chỉ có thể dùng chân tâm thật ý mới được anh ấy tiếp thụ, cho nên anh tốt nhất là nên trực tiếp đi xin lỗi, nói cho anh ấy biết anh không phải có ý tứ này.”

Vương Thanh phảng phất trong nháy mắt như được hồi sinh, “Anh lập tức đi ngay!”

- Hoàn chương 15 -

16. Chương 16

Vương Thanh đi ra ngoài tìm Phùng Kiến Vũ hơn nửa vòng, cũng không tìm được Phùng Kiến Vũ, hắn có chút nhụt chí trở về, đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đoan chính ngồi ở bên người Diệp Đồng Trạch.

Diệp Đồng Trạch thấy Vương Thanh đã trở lại, thế là vô cùng thức thời mượn cớ tránh đi, trước khi đi còn không quên tặng cho Vương Thanh một cái thủ thế biểu thị cổ lên.

Vương Thanh bình ổn lại, chậm rãi trở về studio, ngồi xuống bên cạnh Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ liếc mắt nhìn hắn một chút, nhưng cũng không chịu mở miệng nói chuyện. Vương Thanh nhin không được ở trong lòng thở dài, nội tâm thầm nghĩ, về sau nhất định không thể lại làm cho Phùng

Kiến Vũ giận nữa a, người nọ chiến tranh lạnh thật là đáng sợ.

“Thật xin lỗi.....”

Phùng Kiến Vũ căn bản đang nhìn thẳng về phía trước đột nhiên đảo ánh mắt nhìn sang, có chút khó tin mà nhìn Vương Thanh.

“Thật xin lỗi.” Vương Thanh nhìn qua cậu, lặp lại thêm một lần.

“Sao đột nhiên lại nói xin lỗi.”

Vương Thanh cắn cắn môi, “Thật xin lỗi đã làm cậu tức giận, kỳ thực tôi mời cậu ăn cơm, muốn để bạn bè chuẩn bị thể hội viên cho cậu, đều không phải muốn cùng cậu giữ khoảng cách. Con người của cậu a, muốn cùng cậu làm bạn bè, thật sự phải dùng đến công phu rất khó.”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy, trừng lớn ánh mắt, Vương Thanh gấp gáp nắm lấy cánh tay của cậu, sợ cậu tức giận bỏ đi, “Tôi không phải là nói con người của cậu không tốt, chỉ là tính cách của cậu có phần chậm nhiệt, muốn theo cậu làm bạn bè, tôi cảm thấy cần phải chậm chậm mà tiến đến. Lần trước chúng ta ở bên ngoài ăn đồ nướng, tôi đã muốn nói với cậu, lúc trước nếu như không phải cậu nói những lời kia, tôi có khả năng đã không tiếp tục lẩn thân vào cái vòng giải trí này rồi. Đối với tôi lúc ấy nà nói, cậu chính là hướng dẫn nhân sinh hướng của tôi. Thật ra tôi một mực rất muốn làm bạn với cậu, nhưng công ty của hai chúng ta rất khác biệt, tài nguyên cũng không trùng hợp, dĩ nhiên thẳng đến bây giờ tôi cũng không tìm được cơ hội tốt nào để kết giao cùng cậu. Lần này quay Nhai Sơn thật vất vả mới có được cơ hội cùng cậu kết giao, nhưng quả thật tính cách của cậu quá chậm nhiệt, cho nên tôi mới muốn thông qua nhiều cơ hội cùng cậu ăn cơm nhiều lần, để cậu càng nhanh chóng trở thành bạn bè với tôi.”

Phùng Kiến Vũ trầm mặc một hồi lâu, sau đó lên tiếng hỏi: “Tôi thật sự cho người khác cảm giác rất khó ở chung?”

Vương Thanh lập tức lắc đầu, “Không phải như vậy, cậu chỉ là chậm nhiệt, nhưng mà do nội tâm của tôi gấp muốn làm bạn bè của cậu, là do vấn đề của tôi mà thôi.”

Phùng Kiến Vũ rũ xuống tầm mắt, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng cậu nhìn thẳng vào Vương Thanh, hỏi một cái vấn đề vô cùng không có liên quan, “Anh hình như đánh boxing rất lợi hại?”

“A?” Vương Thanh cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật gật đầu, “Tôi có học qua mấy năm võ thuật cùng quyền anh.”

“Hi vọng lần sau đến rèn luyện, có cơ hội cùng nhau đọ sức một trận boxing đi.”

“Hử?”

Vương Thanh biết, với lần này, bản thân hẳn thật sự đã mở ra được trái tim của Phùng Kiến Vũ, triệt để tiến nhập vào thế giới của cậu.

Hai người cùng nhau hòa hợp, quay xong cảnh diễn cuối cùng, thành công đóng máy.

Đoàn phim đã đặt xong tiệc rượu ở bên ngoài, ban đêm đã chuẩn bị sẵn sàng muốn cuồng loạn. Vương Thanh vô cùng ngoài ý muốn, nhận được điện thoại của Tả Hữu.

“Thanh ca, nghe nói mọi người tối nay muốn ra ngoài ăn cơm, có thể nhờ anh một chuyện được không?”

Bản thân Tả Hữu gọi điện thoại cho mình đã là chuyện rất kỳ quái, hiện tại còn nhờ mình một việc, lại càng thêm kỳ quái.

“Cậu nói.”

“Việc này, Đại Vũ a, anh ấy không thể uống quá nhiều rượu, hi vọng tối nay anh có thể tận lực đừng để cho anh ấy uống quá say. Đêm nay em không có cách nào đến đó được, cũng không thể giúp anh ấy cản rượu, cho nên thật là làm phiền anh rồi.”

“A..... Được, không vấn đề gì.”

Vương Thanh sửng sốt một chút, sau đó đáp ứng. Hẳn nhớ đến trước kia cũng có tin đồn thường xuyên nói Phùng Kiến Vũ không thích tham gia tiệc rượu, thì ra căn bản không phải là do yêu thích hay không, mà là người nọ..... căn bản không uống được rượu.

Bên trong giới giải trí có rất nhiều giao tình, thật ra đều là vì tiệc rượu mà tạo thành. Nhưng Vương Thanh thuộc sở hữu của công ty Trường Anh, chính là một ngoại lệ, nghệ sĩ đều phải giữ mình trong sạch, chưa từng cho phép ở bên ngoài tự mình chọn lựa cùng ăn cơm với người đầu tư hoặc đạo diễn nào cả. Trừ khi là tiệc ăn mừng khai máy và đóng máy, nếu không tất cả những bữa tiệc khác đều được xem là trái với quy định của công ty.

Vương Thanh đã làm xong xuôi chuẩn bị cho Phùng Kiến Vũ không uống được rượu, nhưng hẳn ngàn vạn không nghĩ đến, Phùng Kiến Vũ ngược lại là một con sâu rượu điển hình.

Vương Thanh cũng cảm thấy may mắn, đạo diễn đoàn phim này là Đường Duẫn, bản thân Đường Duẫn cũng không thích uống rượu, cho nên khi ông nhìn thấy Phùng Kiến Vũ say khướt, liền chủ động bảo Vương Thanh tranh thủ thời gian đưa Phùng Kiến Vũ trở về.

Đêm nay Vương Thanh đã tận lực giúp Phùng Kiến Vũ ngăn cản không ít rượu, nhưng dù sao cũng là tiệc mừng đóng máy, không uống chính là không nể mặt. Phùng Kiến Vũ ở trên bàn rượu cũng không có biểu hiện kháng cự uống rượu, hẳn còn tưởng rằng Phùng Kiến Vũ chí ít cũng chống đỡ được ba ly là không thành vấn đề, ai biết được.....

Trợ lý nhanh chóng đưa hai người trở về khách sạn, Vương Thanh phát phát tay, ra hiệu trợ lý trở về tiếp tục chơi đùa đi, đêm nay có rất nhiều người, hẳn lát nữa sẽ muốn ra ngoài hát Karaoke nữa.

Thiếu đi trợ giúp của trợ lý, lần này trọng lượng cả người của Phùng Kiến Vũ đều rơi vào trên người Vương Thanh, hẳn chỉ có thể ôm lấy eo của Phùng Kiến Vũ, đem tay của cậu khoác lên cổ mình.

Cũng may thang máy cũng không tính là xa, hai người sau khi vào thang máy, Vương Thanh trước tiên để cậu dựa vào một góc, phòng ngừa bản thân cậu ngã sắp xuống, sau đó mới nhấn nút tầng lầu.

Ai ngờ được cửa thang máy vừa đóng lại, Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhào đến, một ngụm cắn lấy yết hầu của Vương Thanh.

Vương Thanh đứng không vững, lui về phía sau một bước, vừa vặn tựa vào một dãy phím ấn ở phía sau, trong nháy mắt một tòa cao ốc 16 tầng, toàn bộ phím ấn đều được nhấn sáng lên.

- Hoàn chương 16 -

17. Chương 17

Vương Thanh bị đau đến giật mình, cái cắn này của Phùng Kiến Vũ vô cùng nhanh bạo, hẳn vội vàng nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ, để cậu há miệng ra, giải cứu cho cổ của mình.

Đình đình tiếng thang máy dừng lại ở lầu hai, cửa mở ra. Vương Thanh nhìn lại, tất cả phím ấn trong thang máy đều sáng đèn, hẳn nhanh chóng ấn hủy bỏ những phím thừa thải. Thật may mắn là vừa rồi ở lầu hai không có ai, nếu không hình tượng lão cán bộ kỳ cựu của Phùng Kiến Vũ thật sự đã vì say rượu mà làm hỏng bét.

Phùng Kiến Vũ giật giật cằm của mình, mới vừa rồi bị Vương Thanh bóp một chút, cậu cảm thấy không được dễ chịu.

Vương Thanh bắt gặp dáng vẻ mê man của cậu, nhanh nhẹn tiến lên phía trước đỡ lấy cậu, ai ngờ Phùng Kiến Vũ lại há mồm muốn cắn tiếp. Vương Thanh thật sự cảm thấy muốn ngắt, làm sao sau khi uống say là muốn cắn người a, mà muốn cắn thì còn thôi đi, cậu còn chọn ngay cổ mà cắn, biến thành ma cà rồng rồi sao.

Bị Vương Thanh né tránh, Phùng Kiến Vũ vô huyệt, trong nháy mắt liền kéo miệng, một bộ dáng rất muốn khóc. Bộ dáng kia tựa như là trẻ con bị cướp đi món đồ chơi yêu thích, Vương Thanh thật sự sợ cậu một giây sau liền oa oa khóc lớn lên.

Vương Thanh cắn răng, ra vẻ mặc kệ, “Được, cậu cắn đi, nhưng có thể cắn nhẹ một chút được hay không.”

Phùng Kiến Vũ tựa hồ tìm lại được chút vui vẻ, chu chu bờ môi đỏ hồng nhích lại gần. Vương Thanh nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ đợi bị hung hăng cắn một cái, kết quả Phùng Kiến Vũ tiến lại gần, ở ngay trên cổ hắn hôn nhẹ một cái.

Wương Thanh trong nháy mắt cảm thấy da đầu của mình đều muốn nổ tung, hắn cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, người nọ thế mà lại đang dựa vào mình ngủ ngon lành.

Wương Thanh cơ hồ trong thần trạng mơ mơ hồ hồ thái Phùng Kiến Vũ an trí trên giường, hắn cúi đầu nhìn ngắm người nọ nửa ngày, đang chuẩn bị muốn vươn tay ra, điện thoại di động của Phùng Kiến Vũ bất chợt vang lên.

Wương Thanh từ trong túi áo của cậu lấy ra điện thoại di động, là Tả Hữu gọi đến, hắn cảm thấy có chút ảo não, hôm nay rõ ràng đã đáp ứng, không để cho Phùng Kiến Vũ uống say, kết quả vẫn là.....

“Ừ?”

Nghe được thanh âm không phải là Phùng Kiến Vũ, Tả Hữu có hơi sững sốt một chút, sau đó rất nhanh nhận ra đây là giọng nói của Vương Thanh.

“A? Thanh ca? Đại Vũ đâu?”

Wương Thanh vỗ vỗ trán của mình, “Thật xin lỗi, cậu ấy uống say rồi..... Tôi thật sự không biết cậu ấy một ly cũng không chịu nổi, cho nên.....”

Bên phía Tả Hữu không có âm thanh, Vương Thanh nghĩ rằng Tả Hữu khẳng định tức giận, kết quả bên kia đột nhiên phốc một tiếng bật cười, “Thanh ca, thật xin lỗi, Đại Vũ nổi danh là một ly trở xuống, em quên nói cho anh biết, anh không sao chứ?”

“A? Tôi..... Tôi thì có chuyện gì?” Vương Thanh dường như bị câu hỏi này làm cho bối rối vô đầu, tựa như hòa thượng sờ mái không thấy tóc.

“Ừm, Đại Vũ a, khi anh ấy uống say có chút thói hư tật xấu, nếu như anh ấy làm ra chuyện gì, anh tuyệt đối đừng để ý a.”

Nội tâm Vương Thanh đột nhiên chìm xuống, cần người là thói hư tật xấu? Cho nên Phùng Kiến Vũ trước kia lúc uống say, cũng cần những người khác sao?

Buổi sáng tám giờ đoàn phim bắt đầu lục tục đi đến sân bay, bởi vì hôm nay trở về tương đối nhiều người, lại sợ sân bay có quá nhiều hâm mộ tụ tập, cho nên tất cả mọi người đều di dịch thời gian khác nhau.

Lúc Vương Thanh trên đường đi ra sân bay, còn tưởng rằng Phùng Kiến Vũ vẫn chưa rời giường, kết quả

chờ đến lúc hân đến được sân bay, mới được cho biết Phùng Kiến Vũ hơn nửa tiếng trước đó đã qua xong kiểm tra bảo an tiến vào bên trong.

Vương Thanh mỗi lúc nhìn thấy người hâm mộ của mình đều sẽ đi chậm một chút, thuận tiện cho fans chụp ảnh, nhưng hôm nay hân lại đi rất vội vàng, chỉ muốn mau chóng đi qua kiểm tra bảo an nhanh một chút.

Một đám muội tử đi theo phía sau hân đều chạy như muốn bay, một mực kêu gọi Thanh ca anh chậm một chút. Vương Thanh hiện tại trong lòng nóng như lửa đốt, băng quơ lo lắng, ba bước thành hai bước tiến vào kiểm tra bảo an, lưu lại một đám người hâm mộ ở bên ngoài hô gọi, Thanh ca lên đường bình an a.

Vương Thanh quay người vẫy tay chào bọn họ, sau đó phát phát tay, sải bước đi đến cổng lên máy bay. Trợ lý theo ở phía sau một đường chạy gấp cũng không hiểu thế nào, rõ ràng còn hơn nửa tiếng đồng hồ, trước kia cũng chưa từng thấy qua Vương Thanh gấp gấp như vậy a.

Phùng Kiến Vũ ngồi ở trong phòng VIP chờ lên máy bay, còn có thêm mấy người diễn viên của đoàn phim, một đám người đang hăng say nói chuyện phiếm, nhìn thấy Vương Thanh tiến đến, Nghiêm Mục lập tức đứng thẳng dậy.

“Thanh ca, anh nói, hôm qua Vũ ca có phải là sau khi uống say đặc biệt trung thực, trực tiếp ngủ liền phải không?”

Vương Thanh vừa mới tiến đến, không biết bọn họ đang nói chuyện gì, biểu lộ có chút mờ mịt.

Nghiêm Mục giải thích nói, “Hôm qua sau khi hai anh trở về, chúng tôi ở đó đánh cược, cược Vũ ca sau khi say có thể làm ra chuyện gì hay không. Em cảm thấy con người Vũ ca như vậy, uống rượu xong khẳng định là thành thành thật thật đi ngủ, không có khả năng say khướt. Bọn họ đều không tin, nói cái gì mà càng là người trung thực, lúc uống say thì càng trở thành đứa tinh nghịch. Thanh ca anh nói xem, hôm qua đưa Vũ ca trở về, anh ấy có phải là cái gì đều không có làm, đúng không?”

Vương Thanh trông thấy Phùng Kiến Vũ cũng một mặt mong đợi nhìn chăm chăm vào mình, hân khụ khụ hai tiếng, “Cũng tính là vậy đi.....”

Nghiêm Mục là người nóng tính, nghe được lời này liền bắt đầu hô hào, “Phải thì phải, không phải thì chính là không phải. Thanh ca, lời này của anh thật là có ý tứ a.”

Lúc này ánh mắt của Nghiêm Mục đột nhiên rơi vào trên cổ Vương Thanh, xét thấy Vương Thanh là tiền bối của mình, cậu ta cũng không dám động thủ, thế là nghiêng đầu chỉ chỉ vào cổ Vương Thanh, “Thanh ca, cổ của anh, thật là có chút ý tứ a.”

Vương Thanh vô thức che lại yết hầu của mình, hôm nay lúc đầu hân muốn đem cái dấu răng này che đi một chút, nhưng về sau lại cảm thấy càng che đây càng gây thêm tò mò, dứt khoát không thêm quần nữa.

Mấy nữ diễn viên trong đoàn phim lập tức che miệng nở nụ cười, “Thanh ca, không nhìn ra a, tối hôm qua anh còn có hoạt động thâm đêm a.”

“Này không phải là.....” Vương Thanh ánh mắt nhẹ nhàng nhìn qua, muốn giải thích lại cảm thấy việc này lại không cần thiết.

Nghiêm Mục thuận theo ánh mắt của Vương Thanh nhìn sang, phát hiện ánh mắt của hắn cùng Phùng Kiến Vũ giao nhau, cậu ta tức khắc cười ha hả, “Vũ ca? Là anh cần sao?”

Phùng Kiến Vũ chớp chớp mắt mình, có chút vô tội nhìn chằm chằm Vương Thanh: “Hả? Tôi?”

- Hoàn chương 17 -

18. Chương 18

Muốn nói về ký ức của buổi tối ngày hôm qua, Phùng Kiến Vũ thật sự cảm thấy rất chấp nhận. Kỳ thật bản thân cậu cũng biết tư lượng của mình không tốt, nhưng cậu vẫn cảm thấy bản thân cần nên luyện tập tư lượng một chút. Thế là mỗi lần có tiệc rượu xã giao, cậu đều muốn thử uống nhiều thêm một ít, hi vọng có thể làm cho tư lượng của mình chậm rãi tiến bộ.

Nhưng sự thật chứng minh, Phùng Kiến Vũ trời sinh chính là mệnh không thể đụng vào rượu, bất kể uống thế nào, cậu chỉ có thể một ly đếm ngược.

Phùng Kiến Vũ kỳ thật vẫn luôn cảm thấy bản thân dù có say, cũng không phải là hạng người tùy tiện, cậu đã từng hỏi Tả Hữu, sau khi cậu uống rượu, có làm chuyện gì kỳ hoặc không.

Tả Hữu lúc ấy sắc mặt dù có chút quái dị, nhưng cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu. Thế là Phùng Kiến Vũ đến giờ luôn cảm thấy, sau khi mình uống say, tuyệt đối sẽ không thể làm ra được chuyện gì.

Vương Thanh có chút xấu hổ cười cười, hắn gỡ gỡ gáy tóc, ngẫm nghĩ nên nói như thế nào thì mới tương đối tốt.

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy biểu lộ của hắn, cơ bản cũng rõ ràng được mấy phần, “Thật sự là tôi à..... thật xin lỗi.”

“Không phải..... Tôi cảm thấy có thể do cậu trước khi uống rượu vẫn chưa ăn no, cho nên mới nhầm lẫn cần tôi một ngụm. Sau đó thật sự cậu cũng không có làm gì nữa, trực tiếp ngủ say.”

Một đám người bật cười lớn, “Vũ ca, hương vị của Thanh như thế nào a?”

Trong lúc mọi người vẫn còn cười nói, Vương Thanh ngồi xuống, ghé gần đầu đến bên tai Phùng Kiến Vũ, nói một câu thật xin lỗi.

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, “Tôi mới là người nên nói cảm ơn anh, cảm ơn đã giữ gìn hình tượng cho tôi.”

Vương Thanh có chút xấu hổ, sau đó nghe được Phùng Kiến Vũ nói, “Đợi khi trở về tôi mời anh đi ăn cơm.”

“À?”

Phùng Kiến Vũ trông thấy một mặt ngây ngốc của hắn, nhin cười không được, “Anh thích mời tôi ăn cơm như thế, tôi cũng không ngại cho anh cảm thụ một chút cảm giác được người mời ăn cơm a.”

Nhưng mà cậu không biết, bởi vì một câu nói này, Vương Thanh đã thầm lặng nở đầy một bụng hoa ở trong lòng.

Từ lúc trở về Bắc Kinh, Vương Thanh ngoại trừ trước đó tiếp nhận công việc cần xuất hiện ở bên ngoài, bình thường tất cả thời gian đều ở trong nhà hoặc là đến phòng gym. Đối với tình trạng này Tần Tang chính là vô cùng không hài lòng. Tất cả công tác mới gần đây, Vương Thanh đều nói không muốn nhận, hỏi hắn vì cái gì, hắn nói muốn muốn nghỉ ngơi một chút. Nhưng tình huống này lại kéo dài đến hơn một tuần, Tần Tang nhin không được nổi bão.

“Cậu nói cậu ngày ngày không phải ở phòng gym thì chính là ở nhà lướt weibo, cậu đến cùng vì cái gì a? Gần đây bản công việc với cậu, có mấy tài nguyên vô cùng tốt, cậu thế mà còn không hài lòng không muốn tiếp nhận, cậu rốt cuộc là muốn làm gì đây hả?”

Vương Thanh kìm nén ngậm miệng, một bộ dáng tỏ ra chính mình chịu đầy ủy khuất, nâng hai đùi đặt lên bàn trà trong phòng khách, chính là không muốn nói một lời nào.

Bất gặp trạng thái này của Vương Thanh, Tần Tang càng thêm tức giận, “Gần đây cậu trở nên khác thường như vậy, có cần mời bác sĩ đến khám cho cậu không?”

“Phùng Kiến Vũ đã trở về được hơn một tuần rồi, cậu ấy đều không có liên hệ với tôi, cậu ấy rõ ràng nói muốn mời tôi ăn cơm!” Vương Thanh nói xong một tràn, cảm thấy bản thân càng thêm ủy khuất.

Tần Tang đang nổi giận cũng không nhin được bật cười, “Có thể sau khi Phùng Kiến Vũ trở về trở nên bận rộn, người ta nào có thời gian để ý đến cậu. Cậu ấy một ngày không mời cậu ăn cơm, có phải cậu sẽ không chịu đi làm thêm một ngày đúng không? Có phải gần đây cậu thiếu uống thuốc rồi phải không a Vương Thanh? Cậu ấy ở bên ngoài làm việc, cậu không nghĩ đến sẽ ngẫu nhiên ở bên ngoài đụng phải cậu ấy sao a. Cậu ấy ngồi xổm trong nhà lướt weibo, chỉ cần nhìn hình là đủ rồi a. Còn ngày ngày đến phòng gym, nghĩ rằng ngẫu nhiên sẽ bắt gặp người ta sao. Cậu ấy gần đây bận rộn như vậy, làm sao có thời gian đi rèn luyện thân thể a. Cậu cũng không nghĩ đi tìm Giả Khải hỏi một chút, Phùng Kiến Vũ một tháng đến rèn luyện mấy lần a.”

Vương Thanh nghe xong hết lại nổi giận, “Chị còn nói công việc, công việc của em có mấy thứ cùng Phùng Kiến vũ có thể chung đụng!”

“Vậy cậu sao lại sợ đến mức không dám trực tiếp theo đuổi người ta a, nhấn đến gần mười năm, cậu chỉ dám thăm mền, có thể làm được chuyệ gì a?” Tần Tang phản kích nói, “Phùng Kiến Vũ là thân phận gì, cậu là thân phận gì, hai người đến thử vai cho một bộ phim, không phải lập tức sẽ đoạt nam chính sao. Thật vất vả mới có được bộ song nam chính, giúp cậu tranh thủ một phen, cậu cũng chỉ dám làm bạn với người ta, làm quen thôi. Kết quả thì sao đây, hiện tại cậu cũng chỉ dám ở nhà làm tổ, so với lúc trước có gì khác biệt a?”

Vương Thanh mặc dù biết tất cả những gì Tần Tang đều là đúng, nhưng hiện tại hấn đang bực tức, bắt đầu giận dữ, không muốn nói chuyện nữa.

Tần Tang cầm lên túi của mình, “Chính cậu suy nghĩ thật kỹ đi, tôi đi trước.”

Vương Thanh một mình ngồi tại chỗ, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân vô cùng ủy khuất, thế là lập tức mò lên trên weibo, phát một cái icon khóc lớn.

Trong nháy mắt weibo bị một trận khuấy động, một đám người hâm mộ nhao nhao chạy đến an ủi hấn. Vương Thanh nghĩ thầm, vẫn là người hâm mộ của mình là tốt nhất, Tần Tang chính là người xấu a!

Điện thoại của Vương Thanh đột nhiên reo vang, làm cho hấn giật nảy mình, đợi đến khi hấn nhìn thấy rõ là ai gọi đến, trong nháy mắt cả khuôn mặt đều cười đến nở hoa.

“Ừ?”

“Weibo của anh là thế nào, có chuyện gì sao?” Giọng nói Phùng Kiến Vũ hiện rõ sự quan tâm từ đầu dây truyền đến, Vương Thanh đột nhiên cảm thấy, bản thân trước đó tức giận cái gì a, ủy khuất gì a, căn bản đều không đáng có.

“Không có, bị Tần Tang dạy dỗ một trận.” Đầu dây truyền đến tiếng cười của Phùng Kiến Vũ, “Thấy anh ủy khuất như vậy, trước đó có nói mời anh ăn cơm, tối nay anh có thời gian không, thấy tâm tình anh không tốt như vậy, ra ngoài thay đổi tâm tình đi.”

Vương Thanh đương nhiên là cầu còn không được, nhanh chóng đáp lại Phùng Kiến Vũ nói ba chữ: “Được được được!”

- Hoàn chương 18 -

19. Chương 19

Vương Thanh vốn cho là Phùng Kiến Vũ tìm đến mình trách mắng thêm một trận, kết quả Phùng Kiến Vũ lại dẫn hắn đến một nhà hàng Bắc Kinh Man Hỏa dùng cơm trưa. Hai người hơi cải trang một chút, cũng không muốn đánh tai mắt cho người khác, đặt một cái gian phòng nhỏ.

Hai người đã một tuần không gặp, Vương Thanh gắt gao nhìn chăm chăm Phùng Kiến vũ, trong lòng tự nhủ nhìn ảnh chụp so với nhìn người thật, cảm giác vẫn là người thật càng thêm trực quan a.

Phùng Kiến Vũ thấy hắn biểu lộ ngơ ngác, nhin không được trêu đùa, “Bị người đại diện mắng đến ngốc rồi? Sao lại không chịu nói chuyện thế này?”

Vương Thanh lúc này mới như trong mộng thức tỉnh, gãi gãi đầu của mình, “Đã lâu không gặp rồi.”

Phùng Kiến vũ phốc một tiếng cười rộ lên, “Hai tiếng trước không phải mới gặp rồi sao, lâu chỗ nào chứ?”

Vương Thanh đang muốn nói chuyện, đột nhiên có người gõ cửa tiến đến, một bé gái nhỏ ôm một rổ hoa hồng, nhìn thấy trong phòng có hai vị soái ca đang ngồi, cô bé ngây ngẩn cả người.

“Thật xin lỗi!” Bé gái nhút nhát nhìn nhìn hai người bọn họ, đột nhiên cổ áo liền bị bắt lại.

“Chuyện gì đây, không phải đã nói không được quấy nhiễu phòng có khách nhân sao!” Quản lý nổi giận ùng ùng tiến đến nhắc lên cổ áo của bé gái, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ đều lập tức đứng dậy.

“Buông tay, đừng dọa cô bé như vậy.” Vương Thanh tiến lên, ra hiệu quản lý buông tay, “Không có việc gì, ngại đi đi, chúng tôi muốn mua hoa thôi.”

Quản lý liên tục gật đầu, “Được, tốt tốt.”

Vương Thanh sờ sờ đầu bé gái, “Đừng sợ, rổ này bao nhiêu tiền, chú đều mua hết.”

Bé gái nâng lên rổ nhỏ của mình, “Bên trong còn có 50 đóa hoa, một đóa là mười đồng tiền.”

Vương Thanh mỉm cười từ trong túi tiền rút ra 500, nhét vào trong tay cô bé, “Đi, nhanh trở về nhà đi thôi.”

Bé gái cẩn thận từng li từng tí cất kỹ tiền, sau đó nói với hai người: “Cảm ơn hai vị thúc thúc, lễ thất tịch vui vẻ.”

Hai người lập tức sững sờ trong phút chốc, thì ra hôm nay là lễ thất tịch? Khó trách hôm nay nhà hàng

nào cũng đều đông đúc như vậy.

Phùng Kiến Vũ ngồi xuống, có chút xấu hổ, “Thật xin lỗi, tôi không nhớ rõ hôm nay là lễ thất tịch, thế mà lại hẹn anh. Anh..... không có quấy rầy đến anh chứ?”

Vương Thanh ngược lại cảm thấy vui vẻ, Phùng Kiến Vũ còn có thể không nhớ rõ hôm nay là lễ thất tịch, còn hẹn mình ra ngoài, ít nhất nói lên rõ Phùng Kiến Vũ hiện tại chính là độc thân.

“Nhìn bộ dáng của tôi, trông giống như là có bạn gái sao?”

Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình nảy lên chút bất quá, cậu suy nghĩ một chút, “Bên ngoài đều nói anh và Diệp Đồng Trạch..... ”

Vương Thanh bật cười, “Cậu cũng tin là thật sao? Mặc dù quan hệ của tôi và Đồng Trạch quả thật rất tốt, nhưng chúng tôi thực sự chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần mà thôi, đối với đối phương một chút ý nghĩ cũng phải là loại kia.”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy việc này thật sự là rất thần kỳ, hai người này kỳ thật vô cùng xứng đôi, trai tài gái sắc, thế nhưng lại không có điện xẹt sao.

“Đồng Trạch kỳ thực..... sớm đã có ý trung nhân, chỉ là hai người đó trước mắt không thể cùng một chỗ. Cậu xem Đồng Trạch thật ra nhiều năm như vậy, tối đa cũng chỉ là duy nhất cùng tôi tuyên truyền chuyện xấu mà thôi, có một số việc là hai ta ngầm thừa nhận, bởi vì đều không muốn cùng những người khác náo loạn thêm scandals, cho nên mới có người cảm thấy chúng tôi là một đôi, chúng tôi cũng không muốn mở hộp báo làm sáng tỏ chuyện gì.”

Một chiều này kỳ thật trong ngành giải trí có rất nhiều người đều dùng đến, một số người là giữa quan hệ hai công ty, hoặc là một số trong nội bộ công ty, đều sẽ để nghệ sĩ của mình cố tình tăng thêm chuyện xấu. Một số người không muốn như vậy, thì sẽ cùng bạn tốt của giả bộ có scandals, ngoại giới đều tin tưởng bọn họ cùng một chỗ, cũng sẽ không loan truyền bọn họ cùng những người khác thế nào thế nào nữa. Phùng Kiến Vũ ở A-star không thể không nói là một cái công ty đặc biệt kỳ dị, bọn họ chính là thuộc về loại đặc biệt không thích nháo loạn scandals, Tiết Mặc ở công ty không chỉ nói qua một lần, năng lực của nghệ sĩ chỉ có thể nhất định chứng minh qua tác phẩm của mình, đó mới là vĩnh hằng. Mà scandals, chỉ là khiến cho bạn hồng lên trong nhất thời mà thôi.

“Kỳ thực như vậy cũng rất tốt, không có scandals nào khác loạn thất bát tao, rất thanh tịnh.”

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa dùng bữa, Phùng Kiến Vũ đột nhiên ôm lấy bụng của mình nhăn nhó lông mày.

Vương Thanh có chút luống cuống, sắc mặt của Phùng Kiến Vũ phi thường không tốt, hắn gấp gấp chạy đến bên Phùng Kiến Vũ dùng tay cùng áp vào bụng cậu, khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Bị đau bao tử sao?”

Ngành giải trí có rất nhiều người đều mắc phải tật xấu này, bởi vì ăn uống không theo quy luật, đặc biệt dễ dàng đến mắc phải bệnh về bao tử.

Phùng Kiến vũ đau đến mồ hôi đều đổ hết ra, “Không phải, tôi không thể ăn cay, ăn vào sẽ bị đau dạ dày.”

Vương Thanh nhìn thoáng qua đĩa tôm hùm chua cay trên bàn, trong lòng tự nhủ vậy mà cậu còn ăn nhiều đến như vậy!

“Cậu nói cậu..... không được, cậu tranh thủ thời gian theo tôi vào bệnh viện.” Vương Thanh nói xong lập tức nhắc bổng Phùng Kiến Vũ, kéo nón đội vào cho cậu.

Hai người vừa ra khỏi đại sảnh, Vương Thanh nhanh chóng để Phùng Kiến Vũ đợi ở trong xe, sau đó gấp gáp đi tính tiền. Lúc trở lại trong xe nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh an ủi: “Nhiều nhất là 30 phút đến bệnh viện, cậu ráng nhịn một chút.”

Phùng Kiến Vũ ngượng ngùng nở nụ cười, “Rõ ràng là tôi mời anh ăn cơm.....”

Vương Thanh thắt chặt dây an toàn, “Việc này không phải vừa vặn rồi sao, lần sau thế nào hai ta lại có thêm cơ cùng ăn cơm đây a.”

Hai người vừa lái xe đi, bên trong nhà hàng kia đuổi theo ra hai thiếu nữ, một cô mở miệng nói: “Vừa rồi tôi thật sự nhìn thấy Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, tôi thề.”

Một cô gái khác lôi kéo cô ta trở về: “Tôi xem cậu là thật sự bị hoa mắt rồi.”

“Không thể nào, tôi không có khả năng nhận lầm người được!”

“Được được, phải phải, trở về tiếp tục uống, ban đêm cậu ngủ thiếp đi liền có thể mơ thấy hai người bọn họ.....”

- Hoàn chương 19 -

20. Chương 20

Toàn Dân là công ty *cẩu tử*(*paparazzi*) lớn nhất trong nước, Lưu Huy, là một *cẩu tử* bình thường đến không thể bình thường hơn trong công ty đó. Hình ảnh gã sẵn được tám chín phần mười đều là căn bản không hề hot, thế là tổng giám đốc đã tự mình lên tiếng, nếu lại chụp hình không ra hồn, thì lập tức cắt đi.

Hôm nay Lưu Huy nghe được nữ diễn viên hạng ba nào đó đến bệnh viện không phải là vì cảm mạo trong truyền thuyết mà là do sẩy thai, thế là lặng lẽ ấn núp tiến đến.

Nhưng mà gã không ngờ đến, bản thân còn chưa chụp được nữ diễn viên kia, ngược lại nhìn thấy Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đến bệnh viện, gã cảm thấy hơi kinh ngạc, thế là lặng lẽ đi theo.

Vì không muốn bại lộ, gã đứng cách ở phía xa, bởi vậy cũng không nghe ra được hai người đang nói gì, chỉ có thể dùng ống nhìn camera trong tay ghi lại tất cả.

Phùng Kiến Vũ rất nhanh được đưa vào phòng khám, Vương Thanh một mình chờ đợi ở bên ngoài, hắn có chút lo lắng, sau khi tiếp một cuộc điện thoại lại ngồi xuống băng ghế dài ngay tại ngoài phòng.

Lưu Huy âm thầm suy tư, hai vị ảnh đế này nửa đêm đến bệnh viện, có thể có chuyện gì đây? A? Hắn là hai vị ảnh đế này có quan hệ gì đó mà không thể cho người khác biết?

Chỉ chốc lát sau, người đại diện của Phùng Kiến Vũ là Tả Hữu cũng tức tốc chạy đến, sắc mặt của Tả Hữu rất khó coi, cùng Vương Thanh một mực cau mày thảo luận chuyện gì đó.

Sau khi Phùng Kiến Vũ bước ra, Vương Thanh nhanh chóng tiến đến đỡ lấy cậu, ba người ở cửa ra vào nói vài câu, sau đó Tả Hữu cầm lấy đơn thuốc đi trước. Ngay sau đó Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng lập tức rời đi, Lưu Huy tranh thủ thời gian bám theo.

Sau đó ba người tụ họp ở bãi đậu xe, Tả Hữu lái xe của mình trực tiếp rời đi, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cùng lên một chiếc xe. Lưu Huy lần này là thật sợ ngây người, bạn nói Phùng Kiến Vũ đêm hôm khuya khoắt không đi theo người đại diện của mình, lại đi theo Vương Thanh là cái tình tiết gì đây?

Lưu Huy cảm giác chính mình đêm nay quả thực đào được ngọc rồi, vô cùng vui vẻ lập tức trở về công ty.

Ba người lái hai chiếc xe trở về chỗ ở của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ xuống xe, nói với Vương Thanh: “Anh trước lái xe của tôi đi, hôm nay đã rất muộn, đừng để trợ lý đến đón, lần sau trả lại xe cho tôi là được.”

Vương Thanh gật gật đầu, dặn dò cậu hai ba câu nghỉ ngơi thật tốt, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, từ phía sau xe lấy ra hoa hồng hôm nay đã mua, “Tặng cho cậu.”

Phùng Kiến Vũ không hiểu nhìn nhìn hắn, “Hả?”

Vương Thanh gãi gãi đầu, “Hoa này tôi mua về cũng không biết tặng cho ai a, cậu lấy về đi, lễ thất tịch vui về a.”

Phùng Kiến Vũ dở khóc dở cười nhận lấy, “Anh thật sự là quá ấn tượng a, tôi đây chính là lần đầu tiên

nhận được hoa từ nam nhân.”

Vương Thanh giả vờ một bộ dáng rất thẹn thùng, “Tôi đây cũng là lần đầu tiên.”

“Được rồi được rồi, mau trở về, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Vương Thanh vừa rời đi, Tả Hữu chợt nắm lấy cổ áo Phùng Kiến Vũ kéo vào trong nhà, Phùng Kiến Vũ biết, cậu ta lại nổi giận rồi.

“Vừa rồi ở bệnh viện nhiều người, nên em nể mặt anh. Phùng Kiến Vũ, anh không biết tình trạng dạ dày của mình là như thế nào có đúng không? Không thể ăn cay chính là không thể ăn! Tại sao anh lại không quản được miệng của mình a! Đến bệnh viện thú vị lắm sao?”

Phùng Kiến Vũ đương nhiên biết tình trạng của mình, nhưng thời gian lâu dài không được ăn cay, chính là thêm a.

Mất thấy Phùng Kiến Vũ không nói lời nào, trong tay còn đang cầm hoa hồng, Tả Hữu đột nhiên biến thành một mặt bất quải, “Anh cũng quá được đi a, đêm thất tịch cùng Vương Thanh hẹn hò ăn cơm, còn được người ta tặng hoa hồng?”

Phùng Kiến Vũ mắt vẫn nhìn chăm chăm hoa hồng trong tay, “Hai chúng tôi cũng không biết hôm nay là thất tịch, trước đó lúc còn trong đoàn phim từng nói muốn mời anh ấy ăn cơm, không phải hôm nay nhìn thấy được tâm tình anh ấy không tốt sao, cho nên mới hẹn anh ấy đi ăn cơm a.”

“Ăn ra được hoa hồng luôn sao?” Tả Hữu nhú mày, “Hai người.....”

Phùng Kiến Vũ đem hoa hồng đặt vào trong tay cậu ta, “Suy nghĩ gì thế? Ngừng suy diễn lại đi.”

Tả Hữu hừ một tiếng, tự giác đem hoa hồng mở ra đặt lên trên bàn, tìm một bình hoa cắm từng đoá vào. “Anh xem Vương Thanh, trong giới này, ngoại trừ từng cùng Diệp Đồng Trạch có scandals lan truyền bên ngoài, căn bản không có chuyện xấu gì hết. Quan hệ giữa người đại diện đều rất rõ ràng, nghệ sĩ của mình có quan hệ với ai, không có quan hệ với ai đều có thể biết được. Người đại diện của Diệp Đồng Trạch từng nói, hai người bọn họ căn bản không phải là chuyện như vậy đâu.”

“Vậy thì thế nào?” Phùng Kiến Vũ có chút không hiểu được tính logic rồi nha.

Tả Hữu mập mờ cười một tiếng, “Cho nên Vương Thanh a, vô cùng có khả năng..... Anh ta căn bản không thích nữ nhân.”

Phùng Kiến Vũ vừa giận vừa buồn cười, “Tả Hữu, tôi cũng không có scandals, không có bạn gái, chẳng lẽ tôi cũng không thích nữ nhân?”

Tả Hữu bảo vệ ngực của mình lui về sau một chút, “Vậy chẳng phải là em rất nguy hiểm rồi sao?”

“Biến đi!”

//

Lưu Huy đem ghi của đêm nay trở về công ty, không ngờ lại bị đánh đầu mắng mặt một trận.

“Cậu chụp thứ này làm cái gì! Hôm nay không phải nói để cho cậu ngồi hóng Hoắc Tiểu Yến sao! Vì cái gì tự tiện chủ trương?” Tổng giám đốc xem video hết một lần, trực tiếp ném trả về cho Lưu Huy.

“Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, đêm hôm khuya khoắt đi bệnh viện, rất rõ ràng là có vấn đề a!” Lưu Huy có chút nóng nảy, đây chính là tin tức mình hóng được cả đêm nay a.

“Có vấn đề gì! Cậu là quay được thời điểm bọn họ thân mật không có kéo màn cửa hay là trốn dưới gầm giường hai người bọn họ nghe được hai người họ lẩn ga giường! Video này của cậu có thể nhìn ra được cái gì đây? Biết vì sao Toàn Dân lại là cầu tử hạng nhất không, bởi vì chúng ta chưa từng tung tin mà không có chứng cứ đó, đồ ngốc.”

Lưu Huy có chút ủy khuất, chuyện này rõ ràng chính là có vấn đề, tại sao boss lại không chịu tin. Đương nhiên vị tổng giám đốc này cũng không ngờ đến, đoạn video này nhiều năm về sau, lộ ra có sức ảnh hưởng đến mức nào.

- Hoàn chương 20 -

21. Chương 21

Từ lúc cùng Phùng Kiến Vũ ăn cơm xong, Vương Thanh giống như bị điên, phàm là Tần Tang nói có ai mời Vương Thanh tham gia hoạt động nào đó, Vương Thanh liền bắt chấp tất cả trả lời đi đi.

Tần Tang bị trạng thái phản khởi của Vương Thanh hù dọa, mặc dù trước đây công việc của Vương Thanh cũng tương đối dày đặc, nhưng chưa từng có khi nào dày đặc đến như vậy.

“Gần đây cậu bị làm sao vậy, cậu và Phùng Kiến Vũ lúc ăn cơm nói chuyện gì? Cậu ta lại khích lệ cậu rồi sao?”

Vương Thanh một mặt đáng vẻ cao thâm cười khẩy, “Tôi là muốn vì tương lai của hai chúng tôi càng thêm chăm chỉ cố gắng.”

Tần Tang có chút giật mình, cô sấn gần người đến, “Cậu bày tỏ rồi? Cậu ấy đã đáp ứng?”

Vương Thanh một bộ thần sắc như bị thiếu năng nhìn chăm chăm vào Tần Tang, “Chị đang suy nghĩ gì đó? Hai chúng tôi ngày đó ra ngoài ăn cơm, Phùng Kiến Vũ chính miệng thừa nhận hiện tại em ấy đang độc thân.”

Tần Tang hận không thể ở trên đầu Vương Thanh đập hai cái, “Chỉ biết được như vậy thôi, cậu đã vui vẻ thành cái dạng này rồi? Tôi còn tưởng rằng cậu đêm hôm đó đã ra tay.”

Vương Thanh hừ một tiếng, “Chỉ ít biết được em ấy độc thân, tôi theo đuổi se không có chương ngại đi. Trước kia trong lòng tôi ngọn nguồn gì cũng đều không có, hiện tại tốt xấu cũng có cái ngọn nguồn để bắt đầu.”

“Vậy cậu nói một chút, cậu dự định lúc nào ra tay a?” Tần Tang nhiều năm như vậy cảm thấy bản thân mình nhìn thấy Vương Thanh đều đã muốn gấp gấp lắm rồi. Hai ba năm trước, Tần Tang cảm thấy Vương Thanh có khả năng vì sự nghiệp, không muốn nói chuyện yêu đương mà thôi. Về sau Vương Thanh cùng Diệp Đồng Trạch một mực lan truyền scandals, nhưng người đại diện của cô ta lại vô cùng rõ ràng, hai người căn bản không có chuyện gì. Sau đó Tần Tang liền bắt đầu cảm thấy không đúng, tốt xấu gì Vương Thanh cũng là một tiểu tử, sao có thể căn bản không nói đến chuyện yêu đương cho được.

Thừa dịp một lần nào đó cùng Vương Thanh tâm sự, Tần Tang liền hỏi Vương Thanh vì cái gì không tìm bạn gái. Vương Thanh lúc ấy đã vô cùng tín nhiệm Tần Tang, thế là đều kể hết toàn bộ cho cô nghe.

Tần Tang lúc ấy mới bàng hoàng giật mình, cô rất khó tưởng tượng Vương Thanh thế mà lại thích Phùng Kiến Vũ, chẳng những vậy mà còn thích thầm người ta đến mấy năm. Phùng Kiến Vũ lúc ấy đã có chút tên tuổi trong giới, cô thậm chí không dám tưởng tượng hai người này nếu thật ở cùng một chỗ, tin tức tuồn ra sẽ gây ra sự tình lớn đến thế nào.

Tần Tang nguyên bản cảm thấy, theo thời gian trôi qua, tình cảm của Vương Thanh sẽ tự mình chậm rãi phai nhạt đi. Nhưng mà một cái chớp mắt, đều đã qua hơn mười năm, Tần Tang luôn cảm thấy Vương Thanh căn bản không có hi vọng. Kỳ thực nếu thật sự muốn quen biết Phùng Kiến Vũ, có rất nhiều con đường, nhưng Vương Thanh một mực hi vọng có thể lộ ra tự nhiên một chút, đừng để Phùng Kiến Vũ cảm thấy quá đường đột.

Vương Thanh cười cười, “Việc này không chậm rãi bắt đầu từ bạn bè sao, tôi cảm thấy hi vọng của mình vẫn còn lớn.”

Tần Tang nhìn nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, cảm thấy Vương Thanh cách hạnh phúc của hắn đã không còn bao xa nữa.

//

Ngành giải trí hàng năm đều sẽ ra rất nhiều phim ảnh, nhưng phim hay thì lại siêu ít, hiện tại muốn tìm

được phim có ý nghĩa, kịch bản chặt chẽ, diễn viên giá trị, kỹ thuật diễn xuất thần, chính là khó càng thêm khó.

Phùng Kiến Vũ hiện tại cơ hồ tiếp nhận đều là phim điện ảnh, sẽ không nhận phim truyền hình. Nhưng khi Dương Mộng tìm đến Phùng Kiến Vũ đóng phim truyền hình, đó là lần đầu tiên cậu chịu thỏa hiệp xuất hiện trên màn ảnh nhỏ.

Dương Mộng là học tỷ của Phùng Kiến Vũ, hiện tại đang làm biên kịch, mấy năm gần đây viết ra không ít kịch bản tốt, trong ngành giải trí cũng rất được hoan nghênh. Dương Mộng lần này tìm Phùng Kiến Vũ, chính là viết riêng cho cậu một cái kịch bản, gọi là *Chiến Hỏa*. Tựa đề vô cùng rõ ràng, là phim đề tài kháng chiến, nhân vật tạo riêng cho Phùng Kiến Vũ tên là Tiêu Sơn, là một thủ hạ nhất danh tài giỏi của Tả Quyền. Năm 1941 *Bát Lộ quân*(1) tiến vào động Hoàng Nhai ở tỉnh Sơn Tây, huyện Lê Thành, dự định thành lập một xưởng công binh tại đây. Bởi vì tài chính thiếu thốn, bọn họ hi vọng những người địa chủ ở địa phương có thể trợ giúp, không nghĩ đến Lưu gia cầm đầu giai cấp địa chủ nhao nhao biểu thị không muốn ủng hộ. Thế là Tả Quyền phái ra Tiêu Sơn lên trước đi thuyết phục, không nghĩ đến cuối cùng lại biến thành đem thiếu gia của Lưu gia thuyết phục gia nhập vào đảng Cộng Sản, nhân sinh của Lưu gia thiếu gia từ đây triệt để bị phá vỡ. Bộ phim này ngoài mặt nói về việc Tiêu Sơn đi thuyết phục đám địa chủ ở trong trấn phát sinh đủ mọi loại chuyện lý thú, mặt trong viết lên chính là lòng người xúc động trong chiến tranh kháng Nhật, rung động đến tâm can oanh liệt sử thi.

Phùng Kiến Vũ chưa từng diễn qua phim liên quan đến đề tài kháng chiến, mà sau khi cậu xem hết kịch bản này, xác thực cảm thấy vô cùng cảm động. Lại nói đây là học tỷ của mình viết ra, sao lại có thể không nỗ lực được chứ.

Mà A-star cũng nhìn ra được, bộ phim này nhất định sẽ được công chiếu trên đài quốc gia, bọn họ cảm thấy hình tượng rất chính diện. Thế là bộ phim *Chiến Hỏa* này, thật nhanh đã cùng Phùng Kiến Vũ thu xếp ổn định xong xuôi.

Trước đây Dương Mộng ở trường học, vẫn luôn miệng nói Phùng Kiến Vũ rất thích hợp với loại phim thể này, tương lai có cơ hội khẳng định sẽ viết cho cậu một bộ. Bây giờ Dương Mộng trong giới đã có chút tiếng tăm, rốt cuộc có được cơ hội mình đi tìm diễn viên cho riêng mình, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là tiểu học đệ lúc trước mình đã hứa hẹn.

Phùng Kiến Vũ nhìn kỹ kịch bản qua hai lần, sau đó gọi điện thoại cho Vương Thanh, “Hôm nay nhận được một bộ phim truyền hình, tôi cảm thấy có một nhân vật đặc biệt thích hợp với anh?”

Vương Thanh nghe xong lời của Phùng Kiến Vũ, lập tức hào hứng lên, “Vây nhất định là một cao phú soái.”

“Thật sự đúng là một cao phú soái, bất quá..... là một thanh niên cao phú soái trong thời kháng Nhật.”

Phùng Kiến Vũ giới thiệu sơ lược một chút về kịch bản, sau đó nói về nhân vật mình sẽ diễn, Vương Thanh trong lúc nghe điện thoại liên tục gật đầu, sau đó bảo Phùng Kiến Vũ gửi kịch bản sang cho hắn.

Tần Tang sợ Vương Thanh vì muốn được cũng Phùng Kiến Vũ quay phim mà làm liều, lên tiếng nhắc nhở,

“Cậu hẳn là vẫn nên lấy công việc của mình làm chủ.”

Vương Thanh biết Tần Tang đang lo lắng chuyện gì, hẳn một mặt cười cười trấn an cô, “Yên tâm, em có chừng mực, chị xem em cũng đâu có lập tức đáp ứng, chúng ta trước xem hết kịch bản rồi mới quyết định, được không?”

- Hoàn chương 21 -

(1) Bát lộ quân (chữ Hán:) là lực lượng quân sự do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo. Trong thời kỳ Quốc-Cộng hợp tác. Đội quân này được tổ chức lại thành Quốc dân Cách mạng Quân Đệ thập bát Tập đoàn quân (), nằm trong biên chế của quân đội Trung Hoa Dân quốc, thực tế vẫn do đảng viên Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo, hoạt động từ năm 1936 đến 1947. Cùng với Tân Tứ quân, Bát lộ quân được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

22. Chương 22

Đa phần nghệ sĩ của công ty không thể vượt qua công ty mà tự tiện đón nhận kịch bản, nhưng đến cấp bậc như hiện tại của Vương Thanh, đương nhiên có thể cùng công ty bàn điều kiện. Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đều giống nhau, đa phần trường kỳ chỉ tiếp nhận điện ảnh, hiện tại sẽ rất ít tiếp xúc với phim truyền hình, bởi vậy khi Vương Thanh thông qua điện thoại nói mình muốn diễn phim truyền hình, Hồ Ba có chút khó tin.

Vương Thanh đem kịch bản chuyển qua, “Kịch bản này rất tốt, gần đây tôi cũng rảnh rỗi đã xem qua rồi.”

Hồ Ba tiếp nhận kịch bản, chỉ là thấy được tựa đề phim mà thôi, trong nháy mắt hẳn ta bắt chột kịch động, “Cậu nói cậu muốn diễn bộ phim này?”

Vương Thanh thấy dáng vẻ kịch động của hẳn ta, có chút không biết làm sao, “Đúng a..... bộ phim này như thế nào?”

Hồ Ba quả thực hận không thể ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, “Cậu có biết tôi vì bộ phim này mà tranh thủ bao lâu rồi không, bên kia nhất quyết không chịu, nói rằng kịch bản này là do biên kịch làm riêng cho người khác, cậu làm thế nào mà cầm được đến tay?”

“Bộ phim này là do học tỷ của Phùng Kiến Vũ chuyên tâm viết cho cậu ấy, sau đó cậu ấy đến hỏi tôi, nói có nhân vật rất thích hợp với tôi.....”

“Diễn diễn diễn!” Hồ Ba trực tiếp đem kịch bản đây trở về, “Mặc kệ nhân vật gì cũng đều phải diễn, bộ phim này sang năm xác định sẽ được chiếu trên đài quốc gia, rất là quan trọng. Cậu có biết hiện tại có bao nhiêu người muốn giành giật kịch bản này hay không!”

Nói thật, Vương Thanh thật đúng là không biết, nhưng nghe Hồ Ba nói, hắn cũng biết bộ phim này có sức ảnh hưởng không thể đùa. Nghĩ đến Phùng Kiến Vũ thế mà tìm mình quay một bộ phim quan trọng như, Vương Thanh đã cảm thấy, vị trí của mình trong lòng của Phùng Kiến Vũ tuyệt đối không hề thấp.

Dương Mộng biết được Phùng Kiến Vũ đem nhân vật này đề cử cho Vương Thanh, nàng có vẻ hơi xấu hổ. Dù sao Trường Ảnh đã đến tìm nàng mấy lần để bàn bạc về kịch bản, nàng đều là cự tuyệt, ai biết được quanh đi quẩn lại, cuối cùng Trường Ảnh vẫn tham dự vào được rồi.

Phùng Kiến Vũ từ chỗ Tả Hữu biết được tin tức, cậu ngay lập tức cảm thấy chuyện này tự mình làm không được thỏa đáng, bèn tranh thủ thời gian hẹn Vương Thanh ra gặp mặt nói chuyện.

Wương Thanh không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ đầu tiên nhìn thấy hắn, đã tràn xuống một đàn mưa xin lỗi, trong lúc nhất thời hắn có chút trở tay không kịp.

“Đây là thế nào vậy, làm sao vừa đến đã xin lỗi a?”

Phùng Kiến Vũ mang theo áy náy, “Thành thực xin lỗi, tôi thật sự không biết công ty của các người đến tìm nhà sản xuất, tôi thật sự không có ý tứ kia đâu.”

Wương Thanh nghe xong càng trở nên hồ đồ, làm sao lại còn nhắc đến công ty, “Không phải, làm sao cậu càng nói tôi lại càng không hiểu rồi?”

“Không phải Trường Ảnh đã đến tìm học tỷ của tôi, muốn để cho anh diễn bộ phim này sao?”

“Đúng a, bất quá ông chủ của chúng tôi đã bị cự tuyệt ha ha ha ha ha ha.”

“.....” Phùng Kiến Vũ một trận trầm mặc, cậu làm sao lại cảm giác nội tâm của Vương Thanh đã đủ lớn rồi a, hắn hẳn là căn bản không nghĩ đến những tâm tư kia đi.

Wương Thanh bắt gặp Phùng Kiến Vũ trầm mặc, tựa hồ cũng rất cục cảm giác ra được chuyện gì đó, “Không phải, cậu xin lỗi tôi..... Cậu cho rằng tôi biết chuyện chúng tôi bị cự tuyệt kịch bản này, người ta không cần tôi làm nam chính, sau đó cậu vai nam chính này lại tìm đến tôi đóng nam hai, sợ tôi cho là cậu cố ý đến khoe khoang?”

Phùng Kiến Vũ cũng không phải sợ Vương Thanh hiểu lầm mình là đến khoe khoang, nhưng dù là thế nào, chuyện này cậu chính là xử sự không được thỏa đáng. Bản thân Trường Ảnh đã tranh thủ cho Vương Thanh vào vai nam chính, kết quả lại cho hắn diễn nam phối, hắn mặc dù là vô tâm, nhưng khó tránh khỏi để Trường Ảnh cảm thấy không thoải mái. Nếu Trường Ảnh cảm thấy A-star chèn ép bọn họ, chuyện này

làm sao có thể là chuyện nhỏ được đây.

“Có thể hỏi cậu một vấn đề không?”

Ngón tay Phùng Kiến Vũ không ngừng ma sát vành ly, Vương Thanh nhìn ra được, kỳ thật nội tâm của cậu đang rất bất an.

“Nếu có một kịch bản rất tốt, ngoại trừ nam chính, cậu cũng có thể diễn, vậy kịch bản này cậu có muốn tiếp nhận hay không?”

“Đương nhiên, kịch bản tốt khó cầu, cũng không nhất định chỉ có nhân vật chính mới sáng chói.” Phùng Kiến Vũ trong mấy năm qua này, cũng không phải chỉ tiếp nhận diễn viên chính, ngẫu nhiên cũng sẽ nhận một số vai phụ.

Vương Thanh vỗ tay bốp một tiếng, “Việc này chẳng phải xong rồi sao, Chiến Hỏa là một kịch bản vô cùng tốt, lại có thêm nhà sản xuất rất tốt nữa, dù là để cho tôi diễn một vai xuất hiện chỉ được mấy phút, tôi cũng không cảm thấy có vấn đề. Cậu đang lo lắng chuyện gì, tôi cũng hiểu rất rõ, nhưng tin tưởng tôi, chuyện này không có rắc rối gì cả. Buổi sáng hôm nay Hồ Ba biết được cậu mời tôi tham gia bộ phim này, hẳn ta rất vui vẻ.”

“Thật sự?” Phùng Kiến Vũ cảm giác có chút khó tin, ông chủ Trường Ảnh nhiều lần bị cho xuống mặt dưới, hẳn ta thật sự không có một chút ngần ngại nào?

Vương Thanh nhin không được cầm lấy tay Phùng Kiến Vũ một mực ma sát vành ly, “Thật sự không có việc gì, vả lại cậu nhận được kịch bản hay lại còn có thể nghĩ đến mời tôi tham gia diễn, tôi quả thật rất vui vẻ. Tôi cũng tin tưởng cậu lúc đó tuyệt đối không hề nghĩ đến vấn đề nam chính nam hai, cũng giống như có ngày nào đó tôi cảm thấy có kịch bản rất tốt, muốn cậu tham gia diễn, cậu khẳng định cũng sẽ không chối từ.”

Phùng Kiến Vũ gật gật đầu, “Đó là tự nhiên, không nói trước kịch bản có tốt hay không, chỉ cần là anh mời, tôi khẳng định cũng không có vấn đề gì.”

Vương Thanh yên lặng cười một tiếng, nghĩ thầm, cái hồ này thế mà lại chỉ có mình Phùng Kiến Vũ chịu nhảy.

- Hoàn chương 22 -

23. Chương 23

Từ sau Nhai Sơn kết thúc, rất nhiều người đại khái nghĩ rằng sẽ rất nhiều năm về sau mới lại có thể nhìn thấy Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ hợp tác một lần nữa. Ai biết được lúc này chỉ mới trôi qua một tháng, lập tức lại có tin tức truyền ra hai người sắp hợp tác một bộ phim đài quốc gia Chiến hỏa .

Người hâm mộ hai bên nhao nhao nghĩ ra được luồng khí tức có chút kỳ quái, trong lòng tự nhủ hai người này đã xảy ra chuyện gì a.

Tả Hữu là vua bát quái, đương nhiên cũng máu bát quái sẽ trôi dạt. Hắn cảm thấy Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh, căn bản không phải cùng một loại người, mà trong vòng bạn bè của Vương Thanh, nhìn chung qua, không có người nào lại có loại tính tình giống như Phùng Kiến Vũ vậy. Hai người giao hảo thật đúng là có chút làm cho người ta không nghĩ tới, nhưng cũng làm cho người khác cảm thấy đó là một dạng thuận theo tự nhiên.

Tả Hữu từng hỏi Phùng Kiến Vũ, làm sao quan hệ giữa anh và Vương Thanh chậm rãi tốt lên, so với những người bạn bè khác, hình thức ở chung lại hoàn toàn không giống nhau.

Phùng Kiến Vũ cau mày suy nghĩ thật lâu, hỏi lại: “Cũng không phải tốt như trong tưởng tượng của các người như vậy đi?”

”Vẫn còn chưa đủ tốt sao? Hai người nhận biết cũng đã hơn bốn tháng, anh và Kỳ Kỳ quen biết nhau lâu như vậy, anh ta cũng tính như là bạn tốt nhất của anh đi. Anh có thể tự mình ngẫm lại, anh và Kỳ Kỳ có phải đều là mỗi ngày liên hệ hay không đây, hoặc là anh có cùng người bạn nào của anh mỗi ngày đều sẽ liên hệ hay không a?”

Phùng Kiến Vũ có chút không hiểu, “Mỗi ngày liên hệ bạn bè là không bình thường?”

Tả Hữu có chút phát điên, “Mỗi ngày liên hệ bạn bè thì là bình thường, nhưng phát sinh trên người của anh thì chính là không bình thường.”

“Anh ấy gửi wechat cho tôi, chẳng lẽ tôi không trả lời lại a, vả lại có đôi khi chỉ là trò chuyện một hai câu mà thôi, cũng không tính là gì đi.”

Tả Hữu giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, “Lúc em và bạn gái em yêu nhau còn chưa từng dính nhau như thế đâu.”

Phùng Kiến Vũ rút cuộc hiểu được Tả Hữu lại đang nói bậy thứ gì, cậu vừa giận vừa buồn cười, “Tả Hữu, tôi đột nhiên cảm thấy những thứ mà cậu bát quái trước đây, hầu hết là do cậu tự mình YY ra đi.”

Tả Hữu nổi trận lôi đình: “Nói đùa cái gì, Tả Hữu em xưa nay chưa từng bịa chuyện đâu nha!”

Phùng Kiến Vũ ghi hình xong cho Tỉnh Chi Thanh chưa đến nửa năm, tiết mục này lại tiếp tục nghênh đón Vương Thanh, Trần Mạc Văn chính mình cũng không nghĩ đến, nhanh như vậy lại mới được thêm một ảnh để nữa rồi.

Sau từ lúc quay diễn Nhai Sơn , Trần Mạc Văn đã phát hiện quan hệ giữa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đột nhiên trở nên cấp tốc tốt lên, làm một fan hâm mộ chân chính của Phùng Kiến Vũ, đương nhiên là cô vô cùng hiếu kỳ. Mà Trần Mạc Văn cũng là người làm việc trong ngành giải trí, đương nhiên là có vòng quan hệ của riêng mình. Cô rất nhanh phát hiện được, vòng bạn bè của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ vậy mà hoàn toàn không trùng hợp, không trùng hợp xem như xong đi, vậy mà loại hình bạn bè giữa hai người đều như là hai thái cực. Hai người như vậy, thế mà thành bạn bè được a? Thế nào cũng đều khiến cho người ta cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Mang theo một chút tư tâm, Trần Mạc Văn trong lúc ghi hìn tiết mục nhân tiện hỏi: “Từ sau khi anh và Phùng ảnh để hợp tác trong Nhai Sơn , dường như hai người đã trở thành bạn rất thân.”

Vương Thanh nhẹ gật đầu, “Phải, chúng tôi trên cơ bản mỗi ngày đều có liên hệ.”

Nghे được dạng tin tức này, Trần Mạc Văn rất giật mình, cô thậm chí khó có thể tưởng tượng, bộ dáng Phùng Kiến vũ sẽ mỗi ngày cùng Vương Thanh liên hệ là thế nào a.

“Hai người các anh tình cảm thật tốt.” Trần Mạc Văn cảm thán, “Hai người lại lập tức phải hợp tác trong Chiến Hỏa , quả thật là phi thường khiến mọi người chờ mong, có thể trò chuyện một chút về bộ phim này không?”

Bộ phim này có rất nhiều tin tức mà hiện tại đoàn làm phim căn bản không có dự định sẽ tiết lộ, Vương Thanh tự nhiên bắt đầu cùng Trần Mạc Văn đánh thái cực. Trần Mạc Văn không thể không cảm thán, Vương Thanh quả thật là nghệ sĩ rất thích hợp cho talkshow và chương trình giải trí. So sánh với Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh sở dĩ đánh thái cực thật hay như vậy, cũng là bởi vì hắn xác thực tiếp nhận chương trình tạp kỹ nhiều hơn so với Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ làm người xác đáng trung thực, chuyện không thể nói liền trực tiếp nói với bạn là không được. Trần Mạc Văn liền bắt đầu xuất thần, đầu óc cô đột nhiên hiện lên một cảnh tượng, nếu như Vương Thanh là người chủ trì, điệu ngữ liền tiếp mà đối với Phùng Kiến Vũ không kêu một tiếng, không biết là ai sẽ thắng nữa đây.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Trần Mạc Văn lấy ra sổ nhỏ của mình, để Vương Thanh kí tên vào trong.

Vương Thanh vừa lật giấy, vừa hỏi Trần Mạc Văn, “Cô thật giống như rất thích Đại Vũ?”

Trần Mạc Văn có chút xấu hổ, tựa hồ chính mình vừa nãy trong tiết mục có chút mất khống chế, “Rất xin lỗi.”

Vương Thanh kí lên tên của mình, đưa lại sổ cho Trần Mạc Văn, “Em ấy rất tốt, đáng giá yêu thích.”

Cả khuôn mặt của Trần Mạc Văn có vẻ hơi co quắp, “Thanh ca, có thể giúp em một chuyện được không?”

Vương Thanh hơi nghiêng đầu, sau đó mỉm cười, “Cô cứ nói.”

Trần Mạc Văn mặt đỏ lên, “Còn một tuần nữa là sinh nhật của Phùng đế, hi vọng anh có thể giúp em chuyển đến anh ấy một câu sinh nhật vui vẻ, làm phiền anh.”

Vương Thanh gật đầu một cái, “Yên tâm, nhiệm vụ này tôi cam đoan sẽ hoàn thành cho cô.”

Trên đường về nhà, Vương Thanh lại lật mở sổ ghi nhớ của mình, hần bởi vì phải ghi hình một cái MV, cần phải ra nước ngoài một tuần. Trở về ngày đó vừa lúc là đúng vào sinh nhật của Phùng Kiến Vũ, chỉ là thời gian có khả năng hơi trễ.

Vương Thanh trầm tư một hồi, vẫn là bấm gọi cho Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ bên kia tựa hồ đang bận, thật lâu không ai nghe điện thoại. Thế là hần gửi một tin nhắn wechat cho cậu: Sắp sinh nhật cậu rồi, có món quà nào mà cậu đặc biệt muốn có không?

- Hoàn chương 23 -

24. Chương 24

Phùng Kiến Vũ sau khi hết bận mới nhìn thấy được tin nhắn của Vương Thanh, lúc đầu cậu muốn nói không cần, nhưng ngẫm nghĩ lại theo tính cách của Vương Thanh, nếu như mình nói không muốn, sợ Vương Thanh sẽ cảm thấy mình không quan tâm đến người bạn là hần này.

Phùng Kiến Vũ cảm giác bản thân mình nhìn muốn thủng màn hình di động cũng không nghĩ ra được mình muốn cái gì, hằng năm bạn bè đều tặng đồ vật này đó, không ngoài dự đoán chính là đồng hồ, quần áo, còn có một số họa tác, đương nhiên một số biết được bản tính trạch của cậu, sẽ mua games trò chơi tặng cho cậu.

“Anh xem xem thế nào cũng được, tôi tin tưởng ánh mắt của anh.”

Vương Thanh suốt một buổi chiều đều ôm tâm tình dằn vặt, nghĩ nghĩ làm sao mà Phùng Kiến Vũ còn chưa trả lời wechat, cả người một bộ dáng đứng ngồi không yên.

Phùng Kiến Vũ vừa hồi âm wechat trở lại, tảng đá trong lòng Vương Thanh rốt cuộc rơi xuống, hần nhìn tin nhắn cả nửa ngày, hai mắt mình cũng có chút trợn tròn, hần đến cùng nên mua cái gì đây a?

Vương Thanh trên đường đi liên tục than thở, cuối cùng làm phiền đến Tần Tang, “Cậu rốt cuộc là đang làm gì đây hả?”

“Cuối tuần là sinh nhật của Đại Vũ, tôi không biết mua quà lễ gì tặng cho em ấy.”

Tần Tang nghĩ nghĩ, “Đúng nha, cuối tuần là 27 tháng 8, là sinh nhật của Phùng Kiến Vũ. Cậu không thể đến Nhật Bản rồi mới xem xét được sao?”

Vương Thanh nghe xong lời của cô, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến gì đó, hần đập tay lên đùi, “Đúng rồi nha, chúng ta phải đi Nhật Bản, tôi biết muốn mua gì rồi, làm sao lại không sớm nghĩ đến a.”

Sinh nhật của Phùng Kiến Vũ trong mấy năm gần đây đều là cùng bạn bè ăn một bữa cơm mà thôi, cùng người trong nhà ăn cơm đều là qua sinh nhật ngày âm lịch, thời gian luôn luôn bị xê dịch chút xíu.

Lần này cũng là dựa theo lệ cũ, một đám bạn bè đặt chỗ ăn cơm, trước đó Vương Thanh lên máy bay, Phùng Kiến Vũ còn gọi điện cho hần, hỏi xem có cần chờ đợi hần hay không.

Vương Thanh đáp máy bay cơ hồ đã muộn 7, đợi đến được chỗ của Phùng Kiến Vũ cũng đã là 8 giờ hơn, thế là hần bảo Phùng Kiến Vũ không cần chờ một mình hần, bọn họ ăn trước cũng không sao.

Mấy người bạn Kỳ Kỳ đều biết Vương Thanh sắp đến, cảm thấy không thể mất cấp bậc lễ nghĩa, thế là biểu thị hay là một đám chờ Vương Thanh đến rồi hần nhập tiệc. Bản thân Phùng Kiến Vũ cũng muốn chờ Vương Thanh, đám bạn bè kia không ngại, cậu tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Kết quả thời điểm Vương Thanh đến nơi, phát hiện tất cả mọi người đều đang chờ một mình hần, lập tức cảm thấy vô cùng băn khoăn. Nhưng đồng thời hần lại cảm thấy vui vẻ, mình ở trong lòng Phùng Kiến Vũ, nhất định là rất được xem trọng, cho nên bạn bè của cậu cũng không một câu oán hận nào cùng nhau chờ hần đấy thôi.

Vương Thanh tự phạt ba ly, ba ly vào bụng, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt. Mặc dù mọi người chưa từng hợp tác, nhưng tốt xấu đều làm việc trong ngành giải trí, cũng đều tính là quen mặt, thế là rất nhanh liền lao vào hàn huyên đủ thứ chuyện.

Hôm nay là sinh nhật của mình, Phùng Kiến Vũ phá lệ uống không ít rượu, Vương Thanh hôm nay cũng không quá lo lắng cho cậu, dù sao cũng bản thân hần có ở đây, xung quanh đều là bạn bè thân thiết, không cần cố kỵ cái gì.

Cuối cùng thời điểm tan cuộc, Vương Thanh đem một cái va li hành lý giao đến trong tay Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ có chút mê ly nhìn nhìn Vương Thanh, “Tặng tôi một cái va li sao?”

Vương Thanh bắt gặp bộ dáng cậu lung la lung lay, thế là đưa tay đỡ lấy người, một tay kéo va li, đỡ Phùng Kiến Vũ chậm rãi đi đến bãi đỗ xe.

“Trong va li có quà, bắt đầu ngày mai cậu lại mở ra xem đi.”

“A, thế va li không phải là quà sao a?”

Vương Thanh bật cười, “Va li cũng là cho cậu, quà ở bên trong cũng là của cậu.”

Phùng Kiến vũ nghiêng đầu cười cười, “Bên trong đến cùng là cái gì a, chất đầy cả một cái va li luôn sao?”

“Về nhà mình từ từ xem đi.” Vương Thanh thấy cậu xiêu xiêu vẹo vẹo, cảm thấy cậu vô cùng đáng yêu.

“Thật xấu, không nói cho tôi biết.” Phùng Kiến Vũ giật giật tay áo của Vương Thanh, đi theo Vương Thanh đến bãi đỗ xe, Tả Hữu thấy hai người đi tới, nhanh chóng xuống xe đến đón.

“Đại Vũ uống nhiều quá, cậu đưa em ấy trở về đi.” Vương Thanh cẩn thận đỡ Phùng Kiến Vũ ngồi vào trong xe, sau đó ra hiệu một chút về chiếc va li bên cạnh chân mình, “Trong này là quà tặng cho Đại Vũ, đêm nay trở về để em ấy đi ngủ sớm một chút, ngày mai hãy xem.”

Tả Hữu tiếp nhận va li vòng qua cốp xe phía đằng sau cái, Vương Thanh mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, nhẹ vỗ vỗ lên mặt cậu, “Tôi về trước, sinh nhật vui vẻ.”

Phùng Kiến Vũ ngay tức khắc vươn một tay níu lại Vương Thanh, “Không được không được, không cho phép đi, anh còn chưa nói cho tôi biết trong va li là cái gì nha.”

Phùng Kiến Vũ say rượu chấp nhất đến mức có chút đáng yêu, không nhận được đáp án mà mình muốn, thì sẽ một mực không chịu buông tay.

“Ngoan, ngày mai hãy xem là được mà.”

“Không được không được, anh mau nói cho tôi biết.” Phùng Kiến Vũ ngoan cường giữ chặt Vương Thanh, chính là không chịu để hẫng đi.

Vương Thanh có chút dở khóc dở cười, kiên nhẫn dỗ dành Phùng Kiến Vũ, “Quà tặng nói ra rồi sẽ không còn kinh hỷ nữa.”

Phùng Kiến Vũ con mắt đảo một vòng, “Vậy anh theo tôi về nhà cùng nhau mở ra đi.”

Vương Thanh thiếu chút nữa trượt chân, “Tôi.....”

Tả Hữu đóng kỹ cốp xe từ phía sau đi đến, vỗ vỗ vai của Vương Thanh, “Thanh ca, đừng cùng người uống rượu lý luận, lên xe đi.”

Vương Thanh kỳ thật ở trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn là dáng vẻ một bộ bình tĩnh, “Được thôi, quấy rầy rồi.”

- Hoàn chương 24 -

25. Chương 25

Vương Thanh vốn cho là Tả Hữu sẽ ở lại chiếu cố Phùng Kiến Vũ, kết quả Tả Hữu đem Phùng Kiến Vũ an trí an ổn ở trên ghế sa lông, sau đó nói với Vương Thanh: “Thanh ca, làm phiền anh chiếu cố Đại Vũ tối nay.”

Vương Thanh còn chưa kịp phản ứng, Tả Hữu đã mất dạng như một cơn gió, Phùng Kiến Vũ mở mắt ra, phát hiện bản thân đã trở về nhà, thế nên lười quản hai người bọn họ, một mình vui vẻ kéo lấy va li tiến vào phòng của mình.

Thời điểm quay đầu lại mới phát hiện Phùng Kiến Vũ đã không thấy đâu nữa, Vương Thanh nhanh chóng lần theo âm thanh tìm đi vào phòng, Phùng Kiến Vũ ngồi xồm trên mặt đất, loay hoay muốn mở va li.

“Vương Thanh, va li này bị hỏng rồi, mở không ra.” Phùng Kiến Vũ ngồi xồm trên mặt đất, dùng mắt to nhìn chằm chằm Vương Thanh, miệng nhỏ chu ra, Vương Thanh chỉ cảm thấy tâm mình đều muốn nhún thành một bãi nước.

Hắn ngồi xồm xuống, nâng va li lên xem một chút, giọng điệu ôn nhu giải thích nói: “Nhìn này, cái va li này có mật mã, để tôi chỉ cho cậu mở.”

Phùng Kiến Vũ ngồi xồm ở bên cạnh vỗ vỗ tay, “Thật là lợi hại, thật là lợi hại quá đi.”

Vương Thanh nhin không được đỡ trán, mình chỉ là mở một cái va li hành lý mà thôi, không có bao nhiêu lợi hại đâu a. Ấn xong mật mã, Vương Thanh kéo tay Phùng Kiến Vũ qua, “Đến, tự mình mở ra xem đi.”

Phùng Kiến Vũ một bộ dáng hăm he xoa xoa hai tay, cậu cười hắc hắc, “Tiếp theo, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích đó.”

Theo va li hành lý được mở ra, Phùng Kiến Vũ mặc dù ngà say, vẫn là cả người đều hưng phấn, “Nhiều quá đi!”

Nhìn chằm chằm trong rương hành lý tràn đầy figures Dragon Ball, Phùng Kiến Vũ hai con mắt đều không nỡ nháy một cái, “Làm sao anh biết tôi thích cái này?”

Vương Thanh thấy cậu hai mắt đều không nở nháy, trong lòng vui vẻ, quà tặng này xác thực tặng đúng rồi. “Tôi..... xem qua phông vấn của cậu, biết cậu thích Dragon Ball, vừa vận lần này tôi đi công tác ở Nhật Bản, cũng không biết cậu có thời gian đi sưu tập mấy dạng figure này hay không, cho nên nghĩ mua trước rồi lại nói với cậu sau. Chính tôi cũng không biết muốn mua cái gì, nếu như chính cậu đã có sưu tập rồi, tôi có thể đổi.....”

Phùng Kiến Vũ hưng phấn lung lay đầu, “Chưa từng nha, Tả Hữu cái tên xấu xa kia, nói cái gì là mê muội mất cả ý chí, cho nên muốn tôi tự mình tự hạn chế một chút.”

Vương Thanh bắt gặp dáng vẻ vô cùng đáng thương của cậu, nhin không được xoa xoa đầu cậu mỗ chút, “Cậu nếu là thích đến như vậy, về sau hằng năm tôi đều tặng cậu là được rồi.”

Phùng Kiến Vũ giơ lên một cái mô hình hưng phấn nói: “Anh biết không, cái figure này hiện tại thật sự không phải muốn mua là mua được đâu, năm ngoái tôi đã nhìn qua, tới tận 7000 a. Oa, còn có cái này cái này, cái này nữa nè, không còn xuất bản nữa.”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu thao thao bất tuyệt bắt đầu cùng Vương Thanh nói về Dragon Ball, hai người số tuổi không sai biệt lắm, những gì Phùng Kiến Vũ từng xem qua, Vương Thanh hẳn nhiên cũng sẽ biết rất nhiều. Thế là Vương Thanh liền bồi một con ma men lú lo không ngừng triển khai thảo luận, càng nói về sau Phùng Kiến Vũ càng ngày càng gục, trực tiếp ngủ thẳng luôn.

Vương Thanh đặt cậu lên giường, lúc này mới sực nhớ, Phùng Kiến Vũ còn chưa tắm rửa. Trong lòng của hắn rối rắm một hồi, cuối cùng vẫn trực tiếp đi đến phòng tắm lấy ra một chậu nước, sau đó giúp Phùng Kiến Vũ cởi bỏ quần áo, tỉ mỉ lau người cho cậu.

Phùng Kiến Vũ lúc đi ngủ rất ngoan, Vương Thanh cẩn thận động chạm, tại trên môi cậu hôn xuống một cái. *Mười năm, rốt cuộc lần đầu tiên, có thể ở bên người này, gần đến như vậy.*

Dựa theo đồng hồ sinh học mỗi ngày, Phùng Kiến Vũ cho dù hôm qua có uống đến rất say, buổi sáng đúng bảy giờ vẫn y như cũ tỉnh dậy.

Đầu cậu có chút đau nhức, chậm rãi ngồi dậy, chậm chạp hồi lâu rồi mới xuống giường, vừa đi một bước liền đá phải thứ gì đó, đau đến cậu mặt mày đều nhú lại.

Phùng Kiến Vũ cúi đầu xem xét, một cái va li hành lý đặt ở ngay ngắn ở dưới chân mình, cậu sửng sốt một hồi lâu, không nhớ ra được tại sao cái va li này lại ở trong phòng mình.

Cậu ngồi xổm xuống, mở va li ra, bên trong chất chồng chỉnh tề figures Dragon Ball. Phùng Kiến Vũ chậm rãi hồi tưởng lại, đêm qua mình cùng Vương Thanh hàn huyên rất nhiều về Dragon Ball nha. Đây đều là của Vương Thanh tặng, Phùng Kiến Vũ nhếch miệng, cậu biết Vương Thanh xác thực rất để bụng chuyện quà tặng cho cậu nha.

Phùng Kiến Vũ nhìn quanh một chút bài trí trong nhà mình, không có vật kiện nào để tiện trưng bày hết,

thế là cậu quyết định mua một cái kệ thủy tinh trở về, đặc biệt xếp những figures này lên.

Phùng Kiến Vũ tạm chuyển va li qua bên cạnh cất giấu kỹ càng, vừa vào phòng tắm vừa suy nghĩ, tối hôm qua còn chưa có nói cảm ơn Vương Thanh, hôm nay nhất định phải cảm tạ người ta tốt một chút. Đúng nha, tối hôm qua Vương Thanh lại đưa mình trở về, không biết mình có cho Vương Thanh thêm phiền phức hay không nữa, dù sao lần trước mình còn cản người ta nữa mà.

Lý Sâm Nhài biết tối hôm qua là sinh nhật của Phùng Kiến Vũ, cô có uống nhiều một chút, thế là hôm nay cố ý đến trễ hơn thường ngày. Sau khi đến nơi cô phát hiện trong phòng Phùng Kiến Vũ đã có động tĩnh, trong lòng cảm thấy bội phục, tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, hôm nay còn có thể như thường lệ được a.

Phùng Kiến vũ rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy Lý Sâm Nhài đã bày biện xong bữa sáng, thế là dặn dò: “Hôm nay có thời gian rảnh, cô đi giúp tôi đi mua một cái kệ thủy tinh trở về đi.”

Lý Sâm Nhài có chút không hiểu rõ tình huống, “Kệ thủy tinh?”

Phùng Kiến Vũ gật gật đầu, sau đó lấy ra điện thoại di động của mình tìm một tấm hình đưa cho Lý Sâm Nhài xem, “Giống như vậy nè, tôi dùng để trưng figures.”

Lý Sâm Nhài lúc này tròng lớn hai mắt, “Vũ ca, Tả Hữu ca không phải không cho phép anh mua những thứ đồ chơi này đúng không?”

“Cậu ta dám xen vào, một người bạn tặng cho tôi đó, cậu ta dám ném đi sao a.” Phùng Kiến Vũ vui vẻ cầm lên bánh mì bắt đầu ăn.

Lý Sâm Nhài trong lòng yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt, “Vũ ca, chúc anh may mắn.”

- Hoàn chương 25 -

26. Chương 26

Không thể không nói tốc độ của Lý Sâm Nhài rất nhanh, hai tiếng sau đã đem về được kệ thủy tinh mà Phùng Kiến vũ muốn. Phùng Kiến Vũ buổi sáng sau khi hoàn tất xong một buổi phỏng vấn, liền hứng thú bừa bừa trở về nhà.

Lý Sâm Nhài từ bốn năm trước đã bắt đầu đi theo Phùng Kiến Vũ, trợ lý trước kia bởi vì sinh con nên từ chức, Tả Hữu mới tuyển Lý Sâm Nhài đến thay. Bốn năm nhận biết Phùng Kiến Vũ, cô cảm thấy bản thân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ ham chơi của Phùng Kiến Vũ đại phát.

Phùng Kiến Vũ lần lượt tháo bỏ bao bì của từng figure ra, sau đó cẩn thận bàu vào bên trong kệ thủy tinh. Cậu cẩn thận xếp xếp từng ngăn kệ một, tròn vẹn mất hơn một tiếng đồng hồ, mới sắp xếp xong hết toàn bộ figures mà Vương Thanh tặng.

Phùng Kiến Vũ nhìn chiếc kệ chất đầy figures Dragon Ball, thỏa mãn nhẹ gật đầu, sau đó lấy ra điện thoại di động của mình chụp một tấm hình, trực tiếp phát lên weibo.

Vương Thanh đang quay chụp ở một khoảng cách thấy được điện thoại mình có thông báo nhắc nhở đặc biệt từ weibo, hắn biết chắc là Phùng Kiến Vũ phát weibo. Weibo của Phùng Kiến Vũ được hắn cài đặt là người quan trọng, thời điểm lần đầu tiên Tần Tang nhìn thấy, dọa đến thiếu chút quỳ rạp xuống. Việc này nếu như bị người khác thấy được, sẽ đưa tin thế nào đây a. Vương Thanh ngược lại là một mặt không quan tâm, “Mặc dù tôi là nghệ sĩ, còn không cho phép tôi có thần tượng sao, tôi liền nói tôi là fan hâm mộ của Phùng Kiến Vũ không được sao.”

Tần Tang bị Vương Thanh làm cho tức giận đến sượng mặt, về sau cô đăng nhập vào tài khoản của Vương Thanh, đem Phùng Kiến Vũ kéo ra khỏi nhóm người đặc biệt, sau khi Vương Thanh biết được thì vô cùng tức giận, lập tức lại bỏ vào bên trong vị trí đặc biệt chú ý. Từ lúc đó về sau, Tần Tang rốt cuộc cũng không thêm quản chuyện này nữa.

Vương Thanh vui mừng phần khởi ấn mở weibo, phát hiện chính mình còn bị @.

Phùng Kiến Vũ: Cảm ơn lễ vật của anh [Hình ảnh]@Vương Thanh

Vương Thanh ấn mở hình ảnh, nhìn thấy tất cả figures mình tặng cho Phùng Kiến Vũ, đều được đặt trong một cái tủ kính, bày biện chỉnh chỉnh tề tề. Hắn hồi tưởng một chút, tối hôm qua hình như không thấy trong nhà Phùng Kiến Vũ có chiếc kệ tủ này nha? Cho nên hôm nay vừa mới mua sao? Vì hắn..... phải không, vì hắn mua figures cho nên cậu ấy mới mua ngăn tủ?

Vương Thanh có chút vui vẻ, ngay lập tức chuyển phát: Cậu thích là tốt rồi, về sau hằng năm đều sẽ mua cho cậu.

Bài chuyển phát này không được bao lâu, vòng người hâm mộ lập tức bùng nổ. Vì cái gì Phùng Kiến Vũ chỉ khoe đồ vật của Vương Thanh tặng, Vương Thanh còn nói về sau hằng năm đều tặng cho cậu, đây lại là cái tình huống gì đây a.

Tên hai người không đến hai phút, lần lượt lên hot hashtag, bạn bè của hai người cũng nhao nhao gia nhập hàng ngũ trêu chọc. Lúc này tổ chương trình Nam thần nữ thần của tôi đột nhiên lại tung ra một tin tức, nói rằng tuần này Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ sẽ cùng một đám nam thần nữ thần sẽ tham dự tiết mục ghi hình, thời gian ghi hình là ngày 10 tháng 9.

Chương trình này là Phùng Kiến Vũ đã định vào nửa năm trước, trong ấn tượng của cậu lúc trước căn bản không có nói qua là có Vương Thanh, Vương Thanh là lúc nào muốn tham gia ghi hình chương trình này?

Weibo vừa phát không đến một tiếng, Tả Hữu liền truy sát vào bên trong nhà của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ mắt vừa thấy Tả Hữu đến nơi, ngay tức khắc nhanh chóng đứng trước tủ figure chặn Tả Hữu lại.

“Đã nói không cho phép anh mua, em không cho anh mua, anh còn giật dây Vương Thanh mua cho anh.”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, “Tôi không có, chính anh ấy mua cho tôi, anh ấy hỏi qua tôi muốn cái gì, tôi để chính anh ấy tự quyết định.”

Tả Hữu cười lạnh, “Nếu anh không nói, ai biết anh muốn sưu tập figures a, mọi người nhiều nhất chỉ biết anh thích Dragon Ball mà thôi.”

Phùng Kiến Vũ lập lời thề son sắt, “Tôi thật không hề nói, không tin tôi cho cậu xem tin nhắn nói chuyện của hai chúng tôi.”

Tả Hữu thấy dáng vẻ của cậu thật không giống như nói láo, thế là ngồi xuống ghé sa lông, “Vậy làm sao Vương Thanh biết được?”

Phùng Kiến Vũ thấy cậu ta đã không còn làm ra động tác nào nữa, cũng ngồi xuống theo, sau đó rơi vào trầm tư, “Hình như hôm qua anh ấy có nói, xem qua phỏng vấn của tôi, biết được tôi thích Dragon Ball.”

Phùng Kiến Vũ tự mình cũng có chút mê hoặc, người hâm mộ cơ bản đều biết cậu thích Dragon Ball, bất quá bởi vì công ty yêu cầu, nghệ sĩ không được nhận lễ vật của fans, cho nên người hâm mộ cũng chưa từng tặng figure cho cậu.

“Xem qua phỏng vấn của anh?” Tả Hữu nghi hoặc mà nhìn Phùng Kiến Vũ, “Anh ta không có việc gì lại đi xem phỏng vấn của anh làm gì?”

“Ách.....” Phùng Kiến Vũ cảm thấy tất nghẹn, đúng nha, hôm qua uống nhiều quá, không kịp nghĩ đến tại sao Vương Thanh lại phải xem phỏng vấn của mình. Lúc này cậu mới chậm rãi hồi tưởng lại, chính cậu cũng nghĩ không thông, Vương Thanh làm gì tự nhiên lại xem phỏng vấn của cậu chứ a. Nếu như xem phim của cậu, cái này còn nghe được. Dù sao cùng là đồng nghiệp với nhau cũng sẽ có lúc nghiên cứu kỹ thuật diễn của đối phương một chút, hi vọng có thể học được vài thứ. Nhưng xem phỏng vấn của người khác, thật đúng là rất ít.

Bất gặp Phùng Kiến Vũ cũng là dáng vẻ không hiểu rõ tình trạng, Tả Hữu khoanh hai tay, trịnh trọng nói: “Vương Thanh quả thật đối với anh rất để bụng.”

Phùng Kiến Vũ không nói gì, Tả Hữu lại nói tiếp: “Cái chương trình Nam thần nữ thần của tôi kia, ban đầu không có Vương Thanh, nhưng hôm nay tổ chức lại thông báo với tôi, nói rằng Trần Minh nửa tháng sau bởi vì lịch trình có vấn đề, nên đã từ chối tham gia chương trình này. Sau đó bọn họ liên hệ với mấy người, Vương Thanh là người thứ nhất đáp ứng.”

Phùng Kiến Vũ chà xát lòng bàn tay của mình, thấp giọng hỏi: “Việc này có thể nói rõ lên điều gì?”

- Hoàn chương 26 -

27. Chương 27

Vào ngày ghi hình Nam thần nữ thần của tôi, Phùng Kiến Vũ giống thường ngày, đến hiện trường ghi hình từ rất sớm. Người hâm mộ đã sớm biết rõ tính tình của cậu, cho nên so với cậu càng đến sớm hơn.

Người hâm mộ nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đến nơi, nhao nhao xông tới. Một đám người cùng một chỗ đi vào trong, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Một fan đột nhiên hỏi: “Đại Vũ a, sinh nhật anh vì cái gì chỉ công khai lễ vật của mình Vương Thanh tặng thôi a?”

Chúng em gái ở xung quanh hít vào một hơi, vị muội tử này, cô thế nào lại dám hỏi thẳng ra thế, chúng tôi đều kính cô là hán tử a!

Phùng Kiến Vũ nhìn nàng một cái, trong mắt của cậu tựa hồ cũng là nghi vấn, bên này còn chưa trả lời, đột nhiên dấy lên một trận rối loạn.

Thuận theo âm thanh mọi người đều nhìn sang, Phùng Kiến Vũ phát hiện nguyên lai là Vương Thanh đã tới nơi. Trong đám người, Vương Thanh thẳng tắp thân cao, phi thường bắt mắt.

Vương Thanh tiến đến đại sảnh, liếc mắt liền thấy được Phùng Kiến Vũ, hấn lên tiếng nở nụ cười, lộ ra rõ ràng một hàng răng trắng.

“Sớm như vậy.” Vương Thanh chào hỏi tiến tới, Phùng Kiến Vũ nhanh chóng thu lại tâm tình của mình, mỉm cười.

Người hâm mộ của Phùng Kiến Vũ thấy là Vương Thanh đi đến, nhao nhao bắt đầu cùng Vương Thanh đáp lời.

“Đại Vũ của chúng tôi luôn luôn đều là rất sớm.”

“Đại Vũ của chúng tôi trên cơ bản đều là người đầu tiên đến hiện trường ghi hình.”

“Đại Vũ của chúng tôi cho tới bây giờ đều chưa từng đến trễ.”

Vương Thanh cũng không biết vì cái gì, luôn cảm giác chính mình phảng phất tiến vào một hội ra mắt, đám người hâm mộ này tựa như làm mẹ, nhao nhao đề cử con của mình, cậu nhìn con trai tôi xem có bao nhiêu là ưu tú, nhìn con trai tôi xem có bao nhiêu là soái khí.

Nghĩ đến đây, Vương Thanh nhìn không được bắt đầu cười ngây ngô, đám nhều hâm mộ Vương Thanh trong lòng hơi hồi hộp một chút, xong đời, idol nhà ta lại bắt đầu phát bệnh tâm thần rồi.

Cũng may nhân viên công tác ở hiện trường phát hiện nhân số quá đông, nhanh chóng đem hai người đi vào khu làm việc, ngăn trở người hâm mộ tiến vào.

Hai người từ sau lần sinh nhật của Phùng Kiến Vũ, cũng vồn vện qua ba ngày không gặp mà thôi, Vương Thanh lại cảm thấy phảng phất đã qua mất ba tháng. Trước kia cơ bản không có cơ hội nhìn thấy được Phùng Kiến Vũ, chính mình cũng không biết là thế nào vượt qua được. Nhưng sau khi cùng người thấy có tiếp xúc về sau, hẳn phát hiện làm sao cũng không đủ, chỉ một mực hi vọng xa vời đến càng ngày càng nhiều.

“Trước đó không biết là anh cũng đến ghi hình cho chương trình này a, sau khi lướt weibo mới biết được.”

Vương Thanh gãi gãi đầu, “Trước đó ban đầu không có tôi, chương trình đã sớm định là Trần Minh, nhưng chương trình tiếp tục vào nửa tháng sau, công việc của Trần Minh linh động không được. Nghe nói tổ chương trình liên hệ với rất nhiều người, chỉ có tôi đáp ứng, cho nên đành phải mời tôi đến.”

Phùng Kiến Vũ làm nghệ sĩ đương nhiên biết, loại chuyện lịch trình này, không phải nói có liền có, Vương Thanh tự mình hẳn cũng có vấn đề lịch trình riêng. “Lịch trình của anh không cần an bài lại một lần nữa sao a?”

“Tôi vừa vặn có thời gian, chỉ ngày hôm nay mà thôi, cho nên không cần điều chỉnh lịch trình, cũng là rất đúng dịp.”

Phùng Kiến Vũ lúc này mới yên lòng, trong lòng tự nhủ Tả Hữu cái tên này tuyệt đối chính là do nói những nói cuối. Tối hôm qua cùng mình phân tích, nói cái gì mà Vương Thanh nhất định là vì cậu nên mới đáp ứng chương trình này, nhất định là đối với cậu có loại tình cảm khác ở bên trong. Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên sau khi lên giường lăn lộn hết một giờ, sững sốt không ngủ được. Hiện tại xem ra, căn bản chính là không có chuyện gì rồi, người ta chỉ là vì công việc có đúng không.

Chương trình Nam thần nữ thần của tôi mỗi lần đều sẽ mời đến sáu nhân tài ưu tú từ các ngành các nghề đến, lại mời thêm sáu người minh tinh, cùng nhau thăm hỏi, sau đó sẽ để cho các minh tinh ngay tại hiện trường cảm thụ các công việc của các ngành nghề. Bởi vì tiết mục kỳ này là vì chuẩn bị cho ngày nhà giáo, cho nên hiện trường mời đến rất nhiều lão sư.

Vương Thanh thuộc về loại trẻ con từ nhỏ đến lớn đều có chút nghịch ngợm gây sự, thời điểm ghi hình hẳn che lấy lồng ngực của mình nói, “Thật ra đến bây giờ tôi nhìn thấy lão sư vẫn còn sợ, khi còn bé tôi cũng không phải là dạng học sinh nghe lời gì. Khi đi học rất thích lôi kéo bạn ngồi cùng bàn nói chuyện, nhón nhón nháo nháo không dứt, lão sư mỗi lần đều bắt tôi đến trên giảng đài nghe giảng. Sau đó lúc lên đến sơ

trung, thường xuyên không làm bài tập, sau đó lại bị mời phụ huynh đến. Tôi thật sự một thời gian thật dài, nhìn thấy lão sư đều cảm thấy rất sợ hãi.”

Người chủ trì bị Vương Thanh chọc cười, “Thế nhưng về sau thành tích của cậu rất tốt có thể tiến vào học viện truyền hình điện ảnh bậc nhất, hiện tại lại trở thành nam thần của mọi người a.”

Vương Thanh gật đầu, “Cao trung lúc ấy, tôi thích lớp trưởng lớp chúng tôi, một bạn gái rất đẹp, cảm thấy bản thân vì muốn hợp với người ta, khẳng định phải học tập thật giỏi. Cao trung liền bắt đầu quyết tâm phấn đấu, nghiêm túc học tập.”

“Cuối cùng hai người có ở bên nhau không?”

Vương Thanh lắc đầu, “Sau này cô ấy lại kết đôi với tiểu đội phó ban trưởng của chúng tôi, đây quả thực là chuyện làm lòng người tan nát.”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy Vương Thanh nói đến cao trung có nữ sinh yêu, trong lòng càng cảm thấy Tả Hữu rõ ràng là nói bậy, người ta rõ ràng chính là thích nữ sinh a.

Nói về cái đề tài này, người chủ trì đương nhiên sẽ không bỏ qua, thế là tiện thể hỏi: “Vương Thanh yêu thích loại hình tượng cô gái như thế nào?”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ một chút, bản thân Phùng Kiến Vũ đang chờ Vương Thanh trả lời vấn đề, thế là cũng đứng lúc nhìn qua Vương Thanh. Hai người đột nhiên như thể liếc mắt nhau, Phùng Kiến Vũ cũng không biết làm sao, không hiểu sao lại tự cảm thấy một trận chột dạ.

Người chủ trì thấy hai người nhìn nhau một chút, che miệng cười cười, “Cậu nhìn Phùng Kiến Vũ làm cái gì a?”

Vương Thanh lộ ra một hàng răng trắng, đem microphone giơ lên bên miệng mình, “Đôi mắt to, mặt nhỏ, làn da ngăm, không cần quá trắng như vậy, trông khỏe mạnh cũng rất tốt.”

Mấy người trên đài vừa nghe vừa gật đầu, người chủ trì tiếp lời nói: “Hiện trường hẳn là có rất nhiều người phù hợp với tiêu chuẩn này, chúng ta đến hỏi người hâm mộ ở hiện trường một chút, mọi người cảm thấy theo lời Vương Thanh nói, có vị khách quý nào của chúng ta ở đây tương đối gần giống không a?”

Âm thanh của người hâm mộ đình tai nhức óc truyền đến: “Phùng Kiến Vũ!”

- Hoàn chương 27 -

28. Chương 28

Thời điểm chương trình ghi hình hoàn tất, Vương Thanh ở một bên vừa tháo trang sức vừa âm thầm quan sát Phùng Kiến Vũ ở phía sau qua tấm gương. Vừa rồi fan hâm mộ nhà mình và nhà Phùng Kiến Vũ đều hô lớn tên của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh chính mình cũng bị dọa cho nhảy dựng. Mặc dù đây thực chính là ý nghĩ trong lòng hắn, nhưng bị nhiều người nói ra như vậy, lúc ấy trong lòng vẫn là hơi hồi hộp chút xíu.

Sau lúc người chủ trì ngừng sốt, liền bắt đầu khen ngợi người hâm mộ, “Mọi người thật sự là không dám đắc tội với nữ khách quý ở đây nha.”

Bản thân hiện trường có mời đến mấy người khách mời nữ, nói ra tên ai kỳ thật cũng không quá tốt. Người chủ trì ngược lại cảm thấy hô tên Phùng Kiến Vũ cũng không có gì, dù sao bản thân hai người cũng là bạn bè tốt.

Người hâm mộ sau khi hò hét xong, Vương Thanh một mực chú ý đến Phùng Kiến Vũ, cũng may khi cậu nghe được tên của mình, cũng chỉ cười cười, về sau cũng không có biểu hiện gì dị thường.

Thu tiết mục xong xuôi, Phùng Kiến Vũ đầu tiên là về đến phòng hóa trang, lúc Vương Thanh tiến vào, cậu đã tẩy trang xong rồi.

Vương Thanh có chút thấp thỏm ngồi xuống, một thợ trang điểm khác cũng nhanh chóng tiến đến bắt đầu giúp Vương Thanh tháo trang sức, Vương Thanh gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng Phùng Kiến Vũ trong gương, luôn cảm thấy Phùng Kiến Vũ thoát nhìn tựa như là đang tức giận.

Thông qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Vương Thanh có thể vô cùng khẳng định, Phùng Kiến Vũ nhất định là thuộc về loại người ưa thích làm nũng, có thể cùng bạn chiến tranh lạnh lâu thật lâu. Hắn thiên tính rất miễn cưỡng, có thể bén nhạy bắt được cảm xúc của đối phương, hắn có thể nhìn ra được, tâm tình Phùng Kiến Vũ hiện tại không hề tốt đến như vậy.

Phùng Kiến Vũ rất nhanh tháo ra hết trang sức, lúc cậu xoay người, vừa vặn đụng vào ánh mắt của Vương Thanh đang nhìn mình ở trong gương. Khóe miệng Phùng Kiến Vũ giật giật, miễn cưỡng nở nụ cười, “Tôi đi trước đây.”

“Đại Vũ.....” Vương Thanh gọi cậu lại, nhưng lại không biết mình muốn nói gì.

Phùng Kiến Vũ tựa hồ đang chờ hắn nói chuyện, nhưng Vương Thanh nghĩ nghĩ, có chút nhụt chí, “Tôi nay tôi gửi wechat cho cậu.”

Trên đường Phùng Kiến Vũ quay trở về, chẳng hề nói lấy một câu, Lý Sâm Nhài ngồi ở bên cạnh cậu, luôn cảm thấy hôm nay Phùng Kiến Vũ có chút an tĩnh đến đáng sợ.

Là tức giận sao? Thực ra cũng không phải, Phùng Kiến Vũ chẳng qua cảm thấy trong lòng rầu rĩ, cậu cảm

thấy chính mình bị kìm nén đến hoảng.

Hôm nay người hâm mộ của mình ở hiện trường cùng người hâm mộ của Vương Thanh đột nhiên hô lên tên của cậu, lúc ấy cậu chỉ cảm thấy một trận toát mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy rất hoảng. Về phần bản thân đến cùng đang vội cái gì, chính cậu căn bản cũng không nói được rõ ràng.

Phùng Kiến Vũ cảm thấy bản thân đại khái thật sự bị chi phối tấy não, thời điểm cậu nghe Vương Thanh nói ra mấy từ kia, vậy mà bất giác lại hướng đến trên người mình, mà lại còn cảm thấy bản thân rất phù hợp với điều kiện nữa chứ.

Bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy một trận hoảng sợ. Mười năm nay, cậu đã cùng ít nhiều nam diễn viên hợp tác qua, lộ ra bao nhiêu là CP, Phùng Kiến Vũ đều không suy nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại đối thành Vương Thanh, cậu luôn cảm thấy bắt đầu có chỗ nào không đúng. Gần đây trời nóng, Phùng Kiến Vũ lại càng cảm thấy bức bách thấp thỏm, căn bản không có cách nào làm mình bình tĩnh được.

Vừa rồi lúc rời đi, Vương Thanh còn nói tối nay gửi wechat cho cậu, rốt cuộc hẳn muốn nói gì a.

Phùng Kiến Vũ càng nghĩ, tâm càng phiền, sau đó nói với tài xế: “Đến NiceFit.” Rất lâu rồi chưa có rèn luyện, Phùng Kiến Vũ cảm thấy suy nghĩ thêm càng phiền lòng, không bằng tìm cho mình chút chuyện để làm.

Chạy mồ hôi là việc tốt, loại thời điểm này sẽ không rảnh bận tâm quá nhiều, Phùng Kiến Vũ ngồi ở bên cạnh máy tập tạ nghỉ ngơi, bất thành lỉnh trên đầu bị ném xuống một cái khăn mặt.

Phùng Kiến Vũ giật khăn mặt xuống, lập tức bắt gặp Vương Thanh đứng ở trước mặt mình, đối diện cười với mình.

“Không nghĩ đến hôm nay cậu cũng đến tập luyện a.”

Phùng Kiến Vũ vừa lau mồ hôi vừa đứng lên, “Thật lâu không có đến, hôm nay vừa vặn có thời gian mà thôi. Anh làm việc xong rồi?”

Vương Thanh gật gật đầu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Tôi có lời muốn hỏi cậu, đã gặp mặt rồi, cũng không cần phải gửi wechat nữa.”

Bức bách Vương Thanh thân cao áp lực, Phùng Kiến Vũ không để lại dấu vết lui về sau một bước, “Chuyện gì?”

Cử động nho nhỏ này, tự nhiên không trốn khỏi qua mắt Vương Thanh, nội tâm của hắn có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng trên mặt vẫn treo lên nụ cười, “Hôm nay hình như cậu không được vui.”

Phùng Kiến vũ vô ý thức lập tức phản bác: “Tôi không có.....”

Vương Thanh lắc đầu, “Đại Vũ, giữa hai chúng ta, còn có thể nói dối nhau sao? Tôi còn cho rằng chúng ta xem như là bạn bè tốt?”

“Đương nhiên rồi.” Phùng Kiến Vũ có chút nóng nảy trả lời, cậu tất nhiên đem Vương Thanh đặt ở vị trí bạn bè tốt rồi, cậu cũng không muốn lại nháo giống sự tình lần trước.

“Nếu vậy, vì gì mà nói dối a, cậu hôm nay không vui, tôi nhìn ra được. Cậu có phải hay không rất phản cảm, người hâm mộ ghép đôi hai chúng ta.”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy dáng vẻ Vương Thanh thẫn thờ, cảm thấy chút tâm tư kia của mình, căn bản không thể nói ra. “Trước kia mặc dù có fan hâm mộ cũng ghép đôi nam nam cho tôi, nhưng tôi chỉ cùng những người kia là quan hệ hợp tác mà thôi. Nhưng anh không giống a, người là bạn của tôi, cho nên cảm giác có chút là lạ, cái khác ngược lại là không có gì.”

Thấy Phùng Kiến Vũ chụp lấy tay mình, một bộ dáng vẻ khấn trương, hắn chỉ cảm thấy cả tâm mình đều mềm nhũn, không nghĩ đến muốn bức người nọ nữa. “Có thể là do gần đây chúng ta cùng lúc xuất hiện ở trước mặt mọi người có chút tập nập, như vậy đi, ngoại trừ hợp tác, trong tình huống không tất yếu, chỉ cần cậu không muốn, chúng tôi có thể không liên lạc nhau.”

Vương Thanh nhượng bộ đến nước này, làm cho Phùng Kiến Vũ càng thêm cảm thấy chính mình quả thực tội ác tày trời, “Không không không, tôi chỉ là tạm thời không thích ứng mà thôi. Chúng ta lập tức còn hợp tác cùng một bộ phim truyền hình, về sau Nhai Sơn cũng có rất nhiều tuyên truyền. Nhìn lại cũng còn phải cùng rất nhiều người lạ mặt ở cùng một chỗ, chẳng lẽ tôi lại vì những chuyện này mà không cần người bạn này là anh nữa. Anh yên tâm, tôi rất nhanh sẽ có thể điều chỉnh tốt tâm tình, không có việc gì. Tôi không muốn bởi vì vấn đề của chính mình, ảnh hưởng đến anh.”

Vương Thanh cười kéo vai của Phùng Kiến Vũ, “Đi, đến chỗ boxing so tay một chút.”

Đêm khuya, Phùng Kiến Vũ gửi cho Tả Hữu một cái tin nhắn: “Lại nói bậy bạ với tôi lần nữa, lập tức cho cậu cút.”

Tả Hữu: “.....?”

- Hoàn chương 28 -

29. Chương 29

Động Hoàng Nhai thuộc về tỉnh Sơn Tây nằm trong thành phố Trường Trị của huyện Lê Thành, sau khi đến sân bay Trường Trị, còn cần phải đổi xe. Đạo diễn đã sớm làm công tác dự phòng cho mọi người, điều kiện rất gian khổ, hi vọng tất cả mọi người đều có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng nhiều lần quay vòng, vẫn có mấy nữ diễn viên xuất hiện tình huống khó chịu. Hai nữ diễn viên cùng xe, một người là Lý Mộng, một người là Lưu Thẩm. Ngồi cùng một xe, có cô nương không thoải mái, tự nhiên tất cả mọi người không thể không nghe không hỏi. Nhưng Phùng Kiến Vũ phát hiện, Vương Thanh rõ ràng đối với Lý Mộng càng thêm nhiệt tình một chút.

Thế là Phùng Kiến Vũ cẩn thận quan sát Lý Mộng một chút, Lý Mộng có đôi mắt rất lớn, vô cùng có thần. Phùng Kiến Vũ hồi tưởng lại hình mẫu lý tưởng mà Vương Thanh đã tả trong chương trình kia, trong lòng có chút thông hiểu. Lý Mộng là một trong những nữ diễn viên tương đối hot trong dàn hoa đán 90 mấy năm gần đây, từ lúc cô xuất đạo vẫn luôn diễn cho đài truyền hình quốc gia, không có tiếp nhận bất luận phim thần tượng nào. Trong giới đều nói Lý Mộng hẳn là rất có bối cảnh, dạng cô nương này kết hợp với Vương Thanh, cũng là rất tốt.

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh chiếu cố Lý Mộng, thế là dứt khoát mặc kệ, tự mình ngã đầu ngủ say.

Phùng Kiến Vũ lúc ngủ ở bên ngoài có một thói quen, chính là thích dùng tay đệm ở dưới mặt, thường xuyên như vậy khiến cho cánh tay tê rần. Lúc Vương Thanh và cậu cùng quay Nhai Sơn đã phát hiện được vấn đề này, thế là khi hắn nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ngủ thiếp đi, lập tức đem đầu cậu chuyển qua trên vai mình.

Phùng Kiến Vũ trước kia đi ngủ, cũng không có thói quen dựa vào người khác ngủ, cho nên lúc đến nơi, Phùng Kiến Vũ mở mắt ra phát hiện chính mình lại đang tựa đầu ở vai Vương Thanh, bản thân bị dọa đến giật nảy mình.

“Thật xin lỗi, bả vai của anh còn ổn chứ?”

Vương Thanh hoạt động một bờ vai của mình một chút, “Không có việc gì, để cậu ngủ thêm mấy tiếng đồng hồ nữa cũng không thành vấn đề.”

Phùng Kiến Vũ xoay người cười đến có chút cứng ngắc, hận không thể tự tát mình một cái, chuyện gì xảy ra, làm sao lại ngủ đến trên người người ta a.

Trong bối cảnh của Chiến Hỏa có đến một phần ba đều là tại động Hoàng Nhai, đạo diễn cân nhắc tháng mười nhiệt độ vẫn còn tương đối cao, thế là đầu tiên phải phân quay cảnh tại động Hoàng Nhai trước. Lúc này nhiệt độ trên núi tương đối hợp lòng người, khoảng thời gian này rất thích hợp quay chụp, nếu không khi tiến vào mùa đông, điều kiện trên núi sẽ rất không tốt.

Trước lúc đạo diễn lên núi, lập đi lập lại cường điệu cùng mọi người, thời điểm không có quay chụp, không được tùy tiện chạy loạn trên núi, dù sao tất cả mọi người cũng không biết đường, mà sau khi lên núi, tín

hiệu điện thoại lại vô cùng chênh lệch. Nếu như xảy ra chuyện gì, liên hệ cũng là vô cùng bất tiện. Mấy người nữ diễn viên bủi môi, điều kiện kém như vậy, chỉ dù muốn tôi chạy loạn tôi cũng sẽ không thêm.

Phùng Kiến Vũ quay nhiều phim như vậy, nhưng nói thật là lần này, là lần duy nhất trong tất cả các phim mà cậu phải chịu điều kiện gian khổ đến như vậy. Vương Thanh năm đó quay *Hạ Hương*, điều kiện cũng không tốt lắm, cho nên hẳn xem như người thích nghi tốt nhất trong tất cả mọi người. Lần này bởi vì điều kiện thực sự không thể nào tốt cho được, cơ hồ tất cả mọi người đều là ở phòng đôi, Vương Thanh tự nhiên cùng Phùng Kiến Vũ bị phân đến cùng một chỗ.

Vương Thanh kéo lấy hai cái va li hành lý, còn bị Phùng Kiến Vũ cười nhạo một trận, nói một đại nam nhân như anh mang nhiều quần áo như vậy đến làm gì. Đợi đến lúc Vương Thanh mở ra một trong hai cái va li, Phùng Kiến Vũ chính thức ngây người. Đây ắp một va li đồ ăn vặt, Phùng Kiến Vũ ước chừng ăn cả nửa tháng cũng không thành vấn đề.

“Xét thấy điều kiện trên đây, nhiều thứ muốn ăn cũng mua không được, cho nên tôi mang theo rất nhiều thứ đến. Cậu tùy tiện ăn, trợ lý của tôi mỗi tuần sẽ về Bắc Kinh một chuyến, không đủ thì kêu bọn họ lấy thêm một cái va li nữa là được.”

Phùng Kiến Vũ kỳ thật không phải thích ăn đồ ăn vặt, nhưng cậu rất dễ đói, một khi đói thì lại không muốn nhúc nhích, cho nên phụ tá của cậu kiểu gì cũng sẽ mang theo một chút đồ ăn vặt bên người. Phùng Kiến Vũ ngược lại không hề tự luyến cảm thấy đây là Vương Thanh mang cho cậu, nhưng cậu chính là cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người đang lúc nói đùa, liền nghe cửa bị gõ hai lần, hai người quay đầu lại, lúc này mới phát hiện sau khi hai người bọn họ vào phòng thì không có đóng cửa lại.

Lý Mộng đứng ở cửa, nhẹ gật đầu với hai người, sau đó đi vào. “Hôm nay cảm ơn các anh đã chiêu cố, ban đêm thuận tiện cùng ăn một bữa cơm được không, em mời khách.”

“Không có gì, là việc nên làm mà, để nữ nhân mời khách làm sao mà được chứ.” Vương Thanh hôm nay ở trên xe chiếu cố nàng, chẳng qua chỉ vì cảm thấy mấy người nữ nhân như các nàng thật cực khổ thật không dễ dàng, căn bản không hề có ý tứ muốn lôi kéo tình cảm. Nhất là Lý Mộng, Vương Thanh biết trong giới có nói qua, gia đình Lý Mộng hẳn là có bối cảnh rất lớn, kỳ thật hẳn bản năng lại càng muốn cách xa loại nữ nhân có bối cảnh này nhất.

Ai ngờ được Phùng Kiến Vũ đột nhiên nở nụ cười, sau đó đáp ứng, “Được thôi, anh cùng Vương Thanh chính đồn thu thập một chút, em cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, đợi chút nữa sáu giờ chúng ta gặp mặt tại cửa ra vào.”

Lý Mộng lúc đầu có chút xấu hổ, nghe được Phùng Kiến Vũ nói như vậy, lập tức nhẹ gật đầu, “Được, chút nữa gặp.”

Nhìn thấy Lý Mộng đi xa, Vương Thanh trong lòng trầm xuống, “Cậu..... đây là đối với nha đầu này có ý?”

Phùng Kiến Vũ nghe hắn nói như vậy, tức giận xoay người lại nhìn hắn, “Anh có bị ngốc hay không a, người ta là mời anh ăn cơm, đối với anh có ý, làm sao lại biến thành tôi có ý với người ta.”

Vương Thanh tối sầm mặt, hắn cười khổ một tiếng, “Cho nên cậu đây là dự định tác hợp cho chúng tôi?”

Phùng Kiến Vũ nhận thấy biểu lộ của hắn không tốt, có chút hoảng hốt, “Chẳng lẽ anh đối với cô ta không có ý gì sao? Tôi thấy anh hôm nay ở trên xe rất chiều cổ cô ấy a? Nữ nhân trên xe còn có thêm Lưu Thấm, nhưng anh rõ ràng chiều cổ Lý Mộng tương đối nhiều hơn a, chẳng lẽ không phải có ý tứ sao?”

Vương Thanh nhin không được đỡ trán, “Đó là bởi vì Lý Mộng an vị ở phía trước tôi, tôi tương đối thuận tay mà thôi.”

“A? Vậy làm sao bây giờ, đều đáp ứng cùng người ta ăn cơm rồi.” Phùng Kiến vũ gãi gãi sau gáy mình, cậu cũng không nghĩ đến mình đang nháo cái lông gì, hơn nữa ngày nay Vương Thanh căn bản đối với người ta không có ý tứ gì hết.

Vương Thanh có vẻ hơi mất mát, “Ăn cơm thì ăn cơm, cũng không có gì.”

Nguyên bản tự cho là mình cách em ấy càng ngày càng gần, lúc này mới phát hiện, thì ra bản thân, còn cách tới xa thật xa a.

- Hoàn chương 29 -

30. Chương 30

Cuối cùng vẫn là đi ăn một bữa cơm, chỉ là Vương Thanh trong toàn bộ quá trình ăn không biết mùi vị, cũng không thể nào nói chuyện. Phùng Kiến vũ ngược lại là lần đầu tiên cùng Lý Mộng trò chuyện, bầu không khí cũng không tính là quá xấu hổ.

Nhưng sau bữa ăn này, trở lại phim trường, Lý Mộng hoàn toàn một bộ dáng vẻ tôi cùng hai người bạn họ cũng không quá quen biết. Phùng Kiến Vũ nghĩ nghĩ, đại khái Lý Mộng đối với Vương Thanh cũng không có ý tứ gì, thật sự chỉ là biểu hiện một chút cảm tạ thôi.

Nhân vật trong phim của Vương Thanh tên là Lưu Quân Hạo, là nhi tử của nhà giàu nhất ở huyện Lê Thành. Lưu gia là địa chủ lớn nhất của huyện Lê Thành, có thể nói nhất hô bách ứng, dẫn đầu đám thương nhân Lê Thành. Vai diễn Tiêu Sơn của Phùng Kiến Vũ đến huyện Lê Thành, sau hai lần ăn *bế môn canh*(1), mới hiểu được việc đầu tiên mình cần phải công phá chính là Lưu gia.

Lưu gia lão gia là một người vô cùng cứng đầu, muốn khuyên ông giúp đỡ, khẳng định là không thể nào. Thế là ông để cho nhi tử của mình là Lưu Quân Hạo cùng Tiêu Sơn liên tiếp đánh thái cực, nào biết được

cuối cùng Lưu Quân Hạo ngược lại bị Tiêu Sơn thuyết phục được.

Bởi vì tính chất của hai nhân vật trong bộ phim này, Phùng Kiến Vũ lại cho Vương Thanh nhiều thêm một cái xưng hô – nhi tử gốc nhà địa chủ.

Vương Thanh tựa hồ đối với xưng hô này còn thật là hài lòng, nhưng ngoại trừ Phùng Kiến Vũ gọi hần như vậy, ai gọi hần đều liếc xém mắt, cuối cùng xưng hô này trở thành độc quyền của Phùng Kiến Vũ.

Bởi vì Phùng Kiến Vũ diễn xong rất thích ở lại phim trường xem những diễn viên khác diễn, cho nên Vương Thanh cũng cùng cậu ở lại. Kỳ thực phần diễn của hai người bọn họ tại Hoàng Nhai động của có một nửa trong toàn phim, một nửa còn lại là tại Lê Thành, không giống với một số ít người tất cả đất diễn đều là ở chỗ này, cho nên hai người bọn họ ngược lại trở thành hai người nhàn rỗi tại phim trường.

Hai người tại xe những người khác diễn xuất, Vương Thanh luôn luôn ngồi ở bên tay phải của Phùng Kiến Vũ, thỉnh thoảng sẽ đưa nước cho Phùng Kiến Vũ. Hai lần đầu Phùng Kiến Vũ còn muốn vặn nắp, về sau mới phát hiện, Vương Thanh đều đã giúp mình mở sẵn nắp chai, bản thân chỉ cần uống là được. Phùng Kiến Vũ còn cùng Vương Thanh trêu ghẹo nói, nàng dâu tương lai như anh đây, thế nhưng thật có phúc khí, thoát nhìn cao lớn thô kệch, mà trong tâm ngược lại rất tinh tế.

Về sau Phùng Kiến Vũ cũng thành nên thói quen, chỉ cần là nước Vương Thanh đưa qua, tự mình một mực uống là được rồi. Mà Vương Thanh phát hiện Phùng Kiến Vũ còn có một cái yêu thích, hoặc nói là chứng ép buộc. Mỗi lần cậu tách dưa gỗ ra, đều đặc biệt chuyên chú, chỉ cần tách ra rất bằng phẳng, cậu sẽ lập tức rất vui vẻ. Nếu không tách ra tốt, Phùng Kiến Vũ ăn cơm sắc mặt rất khó nhìn. Thế là Vương Thanh mỗi lần đều đem dưa tách ra thật tốt mới đưa cho Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ cũng phát hiện, Vương Thanh tách ra dưa luôn luôn rất bằng phẳng, thế là vui vẻ tiếp nhận hành động này của Vương Thanh.

Hai người ngược lại cảm thấy không có gì, thế nhưng tất cả người bên cạnh đều nhìn không được yên lặng ở trong lòng khinh bỉ, rõ ràng Vương ảnh đế mới là nhi tử nhà địa chủ, thế nào mà Phùng ảnh đế ngài mới thoát nhìn tương đối giống nhi tử nhà địa chủ hơn a.

Mà Lý Sâm Nhài thân làm trợ lý cho Phùng Kiến Vũ, yên lặng phát hiện, Vũ ca ở phim trường hoàn toàn không cần đến mình, Vương Thanh đã đem tất cả công việc ôm đồm xong xuôi. Mà trợ lý của Vương Thanh cũng phát hiện, chỉ cần Vương Thanh quay xong, cơ bản cũng không biết mình nên làm cái gì. Cuối cùng hai cô gái đợi đến lúc hai người đóng máy, trực tiếp kéo tay đi, căn bản không muốn quản hai người nữa.

Tuy nói hiện tại đang trong quá trình quay phim, nhưng đối với những công việc đã tiếp nhận trước đó, cũng không thể hoàn toàn bỏ đi không để ý. Vương Thanh trước khi nhận bộ phim này, bản thân còn có rất nhiều việc đã an bài, vì Chiến Hỏa đã làm xong một chút tình tiết điều chỉnh, cho nên không thể miễn cưỡng không đi hoàn thành những công việc khác. Cũng may hần ở trong phim cũng không phải là nam nhất, bởi vậy còn có thể tranh thủ thời gian trống quay trở về hoàn thành công việc khác.

Trước khi đi Vương Thanh còn cố ý hỏi Phùng Kiến Vũ, có gì đặc biệt muốn ăn, khi về hần sẽ mang đến cho. Nhưng Vương Thanh không ngờ đến, bản thân cùng Phùng Kiến Vũ tách ra không đến 4 tiếng, Phùng Kiến Vũ ở bên kia đã xảy ra vấn đề.

Vương Thanh làm xong một cuộc phỏng vấn liền thấy trợ lý của mình một mặt muốn khóc, nhìn thấy Vương Thanh ghi hình xong tiết mục cơ hồ là lập tức bỏ nhào tới.

“Thanh ca, Lý Sâm Nhài nói Vũ ca xảy ra chuyện rồi.”

Vương Thanh trong nháy mắt cả người phía sau toát ra một trận mồ hôi lạnh, “Chuyện gì xảy ra, nói cho rõ ràng.”

“Lý Sâm Nhài bảo hôm nay Lý Mộng ra ngoài đi toilet, sau đó hồi lâu vẫn chưa quay về, sau đó mấy cô gái khác trở nên sốt ruột, liền nói cho đoàn làm phim biết. Đoàn làm phim khi đó đều bận rộn, chỉ có mình Vũ ca nhàn rỗi, anh ấy liền nói anh ấy đi tìm. Kết quả Vũ ca đi rồi, cũng một mực chưa có trở về, anh ấy và Lý Mộng đã cùng mất tích gần sáu tiếng rồi. Mà hiện tại trên núi đang đổ mưa to, sợ rằng sẽ có đất lở, đoàn phim vì an toàn chung nên toàn bộ đã rút khỏi.”

Vương Thanh dùng sức ỡ trên tường đập một cái, cả người đều bạo nộ rồi. Trước đó ghi hình tiết mục hắn liền phát hiện được cả người Tưởng Oánh cảm xúc rất không đúng, chắc hẳn nhận thấy hắn đang ghi hình tiết mục, nên không dám tiến đến quấy rầy. “Bọn họ còn chưa tìm được Phùng Kiến Vũ, liền dám toàn bộ rời núi!”

Tưởng Oánh rất muốn nhắc nhở Vương Thanh, còn có Lý Mộng nữa, nhưng nhìn đến dáng vẻ nổi giận của Vương Thanh, Tưởng Oánh bị dọa đến chỉ có thể phát run.

“Tôi nhất định phải lập tức quay lại.”

“Thanh ca tối nay anh còn có một cái.....”

Vương Thanh cười lạnh một tiếng, “So với mạng của Phùng Kiến Vũ quan trọng hơn sao? Em trước lưu lại đây, còn có việc giao cho em, thuận tiện nói với Tần Tang một tiếng, chuyện về sau xin nhờ giao cho chị ấy.”

Tưởng oánh nuốt một ngụm nước bọt, “Em hiểu rồi, em.....”

Lời của Tưởng Oánh còn chưa nói hết, Vương Thanh đã mất dạng như một trận gió thổi qua. Hắn chỉ có thể ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, Phùng Kiến Vũ cậu nhất định phải bình an vô sự cho tôi!

- Hoàn chương 30 -

(1) Bế môn canh: Không cho khách vào nhà (từ chối không cho khách vào nhà được gọi là cho khách ăn canh bế môn)

31. Chương 31

Thời điểm Vương Thanh trở lại Lê Thành, đoàn phim nói cho hắn biết, đã có liên lạc với Phùng Kiến Vũ và Lý Mộng. Đoàn phim đã phái xe đi đón hai người họ, hắn là rất nhanh sẽ trở về.

Vương Thanh cuối cùng biết rõ chân tướng, Lý Mộng ra ngoài đi vệ sinh, nhất thời hiếu kì nên đi dạo một chút, kết quả phát hiện mình bị lạc đường. Phùng Kiến Vũ ra ngoài tìm cô thật lâu, hai người cùng nhau trên đường trở về, đúng lúc đột nhiên trời đổ mưa to, thế là hai người chỉ có thể ở trong trạm thiết lập tạm thời ở trên núi nghỉ ngơi. Trên núi tín hiệu cũng không tốt, mất một thời gian vẫn không cách nào liên lạc được. Đợi đến lúc mưa nhỏ lại, hai người mới đi đến trạm dừng ở dưới chân núi, lúc đó mới biết được toàn bộ đoàn phim đã rời đi. Sau khi xuống núi điện thoại khôi phục tín hiệu, Phùng Kiến Vũ liên hệ với đoàn phim, thế là đoàn phim nhanh chóng phái xe đi đón. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, toàn bộ đoàn phim cũng bị dọa sợ một trận không nhỏ.

Tại khách sạn nôn nóng chờ đợi hơn nửa tiếng, đột nhiên có người trong đoàn hô lớn: “Trở về rồi, trở về rồi.”

Vương Thanh thoát một cái xông ra ngoài, Phùng Kiến Vũ vừa xuống xe còn chưa kịp phát ra phản ứng nào, đã bị Vương Thanh chụp lấy đầu một phát ấn vào trong ngực hắn.

“Cậu có biết đã làm tôi sợ muốn chết không a.”

Phùng Kiến Vũ trong lòng hơi hồi hộp một chút, trong nháy mắt ghé vào trong lòng ngực Vương Thanh cậu cảm thấy nhịp tim mình đột nhiên đập nhanh lên, “Đi về trước đi, trời còn đang mưa đó.”

Phùng Kiến Vũ lên tiếng nhắc nhở, Vương Thanh lúc này mới buông tay ra, lùi về sau một bước, nhanh chóng lau sơ mặt mình một cái. Trời vẫn đang mưa, hai người đều bị dính ướt, nhưng Phùng Kiến Vũ xác định mình không có nhìn lầm, Vương Thanh khóc.

Người trong đoàn phim nhanh chóng thu xếp cho hai người về khách sạn, hai người vừa mới tiến cửa phòng, đạo diễn đã đến gõ cửa.

“Bình an trở về thì tốt rồi,” đạo diễn xoa xoa hai tay mình, “Hôm nay thật sự không phải cố ý bỏ rơi cậu và Lý Mộng, thật sự là vì an nguy của toàn bộ đoàn phim mà nghĩ.”

Phùng Kiến Vũ cũng không phải rất để ý, nên nhanh chóng an ủi: “Không sao, tôi hiểu mà, dù sao hôm nay tình huống cũng không tốt lắm, ngài hắn là vì đại cục làm trọng. Ngược lại là Lý Mộng, tiểu cô nương, hi vọng đạo diễn hao tổn nhiều tâm trí trấn an cô ấy.”

Đạo diễn gật đầu, “Đúng đúng, tôi lập tức đến đó ngay, tôi đã kêu người mang thuốc cảm đến cho cậu, mau chóng nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tôi có thuốc rồi, mọi người cũng không cần phiền phức đến đây.” Vương Thanh vừa nói vừa mở va li hành lý của mình, thế là đạo diễn thích ứng lui ra ngoài.

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh ngồi xổm trên mặt đất lấy thuốc, hồi tưởng lại cảnh tượng mới vừa rồi Vương Thanh xông lại ôm lấy mình. Giờ này khắc này cậu rất cuộc hiểu rõ, Tả Hữu không có nói sai, người ta thường nói ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, câu nói này quả thật không sai.

Vương Thanh tìm thuốc đưa đến trong tay của Phùng Kiến Vũ, sau đó vặn chai nước đưa cho cậu, “Mau uống, uống xong tắm nước nóng, ngủ một giấc, ngày mai sẽ không bị cảm.”

Phùng Kiến Vũ nhìn nắm thuốc trong tay, “Anh tốt nhất cũng uống một viên đi, vừa rồi anh cũng bị mắc mưa.”

“Tôi không sao, lâu dài cũng không sinh bệnh.” Vương Thanh nói xong lúc này mới nhớ đến gì đó, “Đúng rồi, cậu vẫn còn mặc quần áo ướt, mau chóng thay ra rồi vào tắm rửa, lập tức thay bộ khác đi.”

Phùng Kiến Vũ cơ hồ là bị Vương Thanh đẩy vào phòng tắm, Vương Thanh đẩy cậu vào phòng tắm xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cả người phảng phất như bị rút khô khí lực, nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Tâm tình mất đi mà đoạt lại được, Vương Thanh nhớ đến vẫn còn cảm thấy sợ hãi, một khắc này nhìn thấy Phùng Kiến Vũ bình an vô sự, cả người hần đều không chế không nổi tâm tình của mình.

Chờ hai người đều tắm rửa xong nằm ở trên giường, đã là muốn 1 giờ. Trải qua một ngày giày vò, hai người đều rất mệt mỏi, nhưng khi nằm ở trên giường, ai cũng ngủ không được.

“Anh vì cái gì đột nhiên trở về?” Phùng Kiến Vũ cuối cùng vẫn là hỏi đến vấn đề này.

“Tôi vừa quay xong tiết mục, trợ lý của tôi liền tức tốc nói cho tôi nghe, cậu xảy ra chuyện. Tôi thậm chí cũng không kịp nghiên cứu cụ thể là dạng sự tình gì, thân thể đã đi trước đại não mà hành động.”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy trong lòng ề ảm trường trường, có chút không nói rõ được cảm xúc ở bên trong. “Anh cứ đi như thế, công việc còn lại của anh thì sao.”

“Tôi ném hết cho Tần Tang, không có việc gì, cô ấy sẽ xử lý tốt.” Vương Thanh an ủi.

Phùng Kiến Vũ đương nhiên không tin chuyện hoang đường của hắn, kế hoạch của Vương Thanh đã định là phải hai ngày sau mới trở về, kết quả hôm nay buổi sáng vừa đi buổi chiều đã lập tức trở về. Không quan tâm nghĩ như thế nào, đương nhiên không phải như Vương Thanh nói nhẹ nhàng như vậy.

“Tần Tang khẳng định muốn đánh chết anh, anh còn nói thật nhẹ nhõm.”

Bên kia Vương Thanh không có nói tiếp, Phùng Kiến Vũ chống đỡ thân thể nhìn hần một cái, phát hiện Vương Thanh tựa hồ là ngủ thiếp đi.

Phùng Kiến Vũ kinh ngạc nhìn hần một hồi, một lần nữa nằm trở về. Mãi cho đến sau nửa đêm, Phùng Kiến Vũ một bụng đầy tâm sự giấu trong lòng, không thể nào ngủ được.

Vương Thanh nằm ở giường sát vách tựa hồ ngủ không được an ổn, thời điểm Phùng Kiến Vũ rời giường đi vệ sinh, phát hiện bộ dáng Vương Thanh dường như rất không thoải mái, thế là tiến đến nhìn một chút.

Mắt nhìn xem xét không sao, Phùng Kiến Vũ đưa tay ở trên đầu hần sờ một cái, mới phát hiện Vương Thanh thế mà lại đang phát sốt.

“Vương Thanh, tỉnh tỉnh, anh đang phát sốt, tôi lập tức đưa anh đến bệnh viện.” Phùng Kiến Vũ có chút lo lắng hô hoán Vương Thanh, cậu cũng không nghĩ đến, Vương Thanh đột nhiên cứ như vậy ngã bệnh.

“Đại Vũ.....” Vương Thanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện chính mình ra một thân mồ hôi, phi thường không thoải mái.

“Đến, thay quần áo, anh phải đi bệnh viện.” Phùng Kiến Vũ lấy ra áo khoác cho Vương Thanh, đỡ cho hần mặc vào.

Phùng Kiến Vũ chính mình cũng cảm thấy buồn cười, lúc này mới mấy tháng a, Vương Thanh đưa mình đi bệnh viện một lần, hiện tại đổi lại là cậu đưa Vương Thanh đi bệnh viện.

Mà phó đạo diễn từ trong phòng đạo diễn ở bên cạnh vừa bàn xong đối sách đi ra, vừa bước ra cửa phòng liền nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đỡ Vương Thanh đi ra ngoài, phó đạo diễn quả thực nhìn không được muốn dùng hết sức lực hô to một tiếng: Thiên thọ ơi, Phùng ảnh để cùng Vương ảnh để bỏ trốn rồi.

- Hoàn chương 31 -

32. Chương 32

Mới sáng sớm chuyện đầu tiên phó đạo diễn nhất định phải làm chính là đi tìm đạo diễn, thần thần bí bí nói: “Đạo diễn, tối hôm qua tôi nhìn thấy Phùng ảnh để cùng Vương ảnh để, lạng lẽ, bỏ trốn rồi!”

Đạo diễn vừa mới thức dậy, rời giường khí còn chưa tiêu hết, bèn cầm lấy tập kịch bản thật dày nhấn ngay trên đầu phó đạo diễn dùng sức gõ ba cái, “Chạy cái lông! Vương ảnh để tối hôm qua phát sốt, nhập viện rồi!”

Phó đạo diễn lúc này mới giật nảy mình, Phùng ảnh đế mới hôm qua vừa tìm được trở về, làm sao đảo mắt đã thành Vương ảnh đế sinh bệnh nhập viện đây.

“Sáng sớm hôm nay vừa tỉnh dậy đã thấy Đại Vũ gửi wechat, nói Vương Thanh phát sốt, cậu ấy đưa Vương Thanh đến bệnh viện. Nếu như hôm nay Vương Thanh hạ sốt, cậu ấy sẽ trở về đoàn phim, trợ lý của Đại Vũ vừa mới chạy đến bệnh viện, cậu ấy bảo chúng ta hôm nay cứ quay phim như thường lệ là được rồi.”

Phó đạo diễn mặt mũi tràn đầy không tin, “Ngài thế mà lại gọi Phùng vua ảnh đế là Đại Vũ, tôi không phục, quan hệ của hai người lúc nào trở thành tốt như vậy!”

Đạo diễn rời giường khí càng phát ra nghiêm trọng: “Việc này mẹ nó có quan trọng không, là trọng điểm sao! Cút đến phim trường cho tôi!”

Lý Sâm Nhài lúc sáng sớm đã nhận được tin nhắn của Phùng Kiến Vũ, cảm thấy có chút khó hiểu, Phùng Kiến Vũ đột nhiên hỏi cô ngày hôm qua Vương Thanh đến cùng là làm sao đột nhiên lại quay trở về.

Lý Sâm Nhài một đầu mơ hồ đành gọi điện thoại qua, lúc này mới hiểu rõ, tối hôm qua Vương Thanh đột nhiên phát sốt, thế là sau khi nói chuyện xong với Phùng Kiến Vũ cô lập tức vội vã đến bệnh viện.

Thời điểm Lý Sâm Nhài đến nơi, Phùng Kiến Vũ vừa giúp Vương Thanh đo xong nhiệt độ cơ thể.

“Thanh ca thế nào rồi?”

Phùng Kiến Vũ lại giúp Vương Thanh đắp kín chăn mền, “Còn có một chút sốt nhẹ, truyền hết bình dịch còn không biết có thể tốt lên một chút hay không.”

Vương Thanh cảm thấy thật áy náy, “Cậu không cần phải để ý đến tôi, trở về đi, bình này truyền xong tự mình tôi trở về là được rồi.”

Phùng Kiến Vũ liếc mắt nhìn hắn, “Thành thực đợi đi, người sinh bệnh không có quyền lợi yêu cầu nhiều như vậy.”

Vương Thanh bị ánh mắt kia của Phùng Kiến Vũ làm cho chấn động đến run run, lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ Phùng Kiến Vũ nghiêm túc như vậy, cảm thấy rất có sức chấn uy người a.

“Lâu dài không sinh bệnh? Ân?” Phùng Kiến Vũ nhíu mày, “Thế nào một chút đã ngã bệnh rồi a?”

Vương Thanh vừa tỉnh lại, cuống họng vẫn còn khàn khàn, “Tôi thật sự đã rất nhiều năm đều không có ngã bệnh, lần này là ngoài ý muốn thôi.”

Phùng Kiến Vũ biết rõ đây không phải đơn giản là ngoài ý muốn, cùng Lý Sâm Nhài nói điện thoại, cậu mới biết được Vương Thanh ghi hình một tiết mục bốn tiếng đồng hồ, vừa biết bản thân mất tích, Vương Thanh lập tức mua vé máy bay trở về. Một đường bốn ba một nhọc cần bản không có nghỉ ngơi, lại cộng thêm tâm tình quá mức lo lắng, cuối cùng lại còn bị mắc mưa, cho nên Vương Thanh cứ như vậy mà ngã bệnh.

Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy Vương Thanh ngốc đến làm cho người ta có chút đau lòng, vả lại tối hôm qua cậu đã vô cùng xác nhận Vương Thanh đối với mình ôm dạng tâm tình gì. Cậu không biết Vương Thanh từ lúc nào đã thích mình, nhưng cậu thật cảm thấy nghị lực của Vương Thanh rất tốt, miệng cũng đóng rất chặt. Trên thực tế Phùng Kiến Vũ cảm thấy, Vương Thanh là thuộc về loại người đối với người mình thích, khẳng định sẽ buông bỏ tất cả nhất quyết theo đuổi đến cùng. Nhưng phi thường ngoài ý muốn, Vương Thanh dường như chưa từng nghĩ đến muốn bày tỏ với mình.

Tính kiên nhẫn của Phùng Kiến Vũ cũng có thể so bằng với Vương Thanh, cậu ngược lại rất muốn biết, Vương Thanh đến cùng định làm như thế nào.

Lý Sâm Nhài thật vất vả mới chen vào được một câu: “Bằng không Vũ ca anh về phim trường trước đi, nơi này có em chiếu cố cho anh ấy?”

Kết quả Phùng Kiến Vũ lại nói: “Không có việc gì, có tôi là được, cô vẫn nên trở về đi.”

Lý Sâm Nhài rất muốn móc ra hóa đơn quăng vào người Phùng Kiến Vũ, hỏi một chút xem cậu có thể hoàn trả cho cô được hay không, cậu nói không cần đến tôi, vậy tại sao lại gọi điện thoại báo cho tôi đến đây chứ a?

Vương Thanh mặc dù bệnh đến nhanh, nhưng là đi cũng nhanh. Buổi chiều truyền xong một bình dịch và nước biển, thoát nhìn cả người khởi sắc hơn khá nhiều.

Phùng Kiến Vũ lúc đầu muốn để hấn ở lại qua đêm đến buổi sáng ngày mai mới xuất viện, nhưng Vương Thanh lại kiên trì bảo mình không sao, vả lại hấn cũng không thích bệnh viện, nhất định phải xuất viện cho bằng được.

Thế là Phùng Kiến Vũ tự mình đưa Vương Thanh về khách sạn, rồi mới đi đến phim trường. Lúc đầu đã làm trễ nải một ngày, Vương Thanh nguyên bản không cho cậu đi, nhưng Phùng Kiến Vũ cảm thấy bản thân mình cần phải đến hiện trường đưa tin một chút. Xem như bản thân là bởi vì sự tỷ gia nhập, đạo diễn cũng vô cùng dễ nói chuyện, thì bản thân cũng không thể phóng túng như thế. Một phần cũng vì Phùng Kiến Vũ nhìn nhận, việc mình chiếu cố Vương Thanh, xem như cũng là việc tư, bởi vì việc tư chậm trễ việc công, trong sự nghiệp mười năm của Phùng Kiến Vũ, chuyện này vốn là chưa từng phát sinh qua.

Phùng Kiến Vũ trở lại phim trường, còn mang đến cho mọi người trà sữa và bánh gatô làm quà thăm hỏi, sau đó nói một tiếng xin lỗi với đạo diễn, ngược lại khiến cho đạo diễn vô cùng băn khoăn.

Nhìn thấy Phùng Kiến Vũ lần lượt phát cho mỗi người trà sữa và bánh gatô, đạo diễn nhin không được cảm thán, “Cậu trai trẻ này mai sau nhất định sẽ trở thành một nhân vật lớn.”

Phó đạo diễn không hiểu, “Hiện tại không phải đã là nhân vật lớn rồi sao, còn rất hot nữa.”

Đạo diễn lắc đầu, “Là sẽ càng hot nữa, sẽ càng tốt hơn.”

Bên này vừa phát xong đồ vật, Phùng Kiến Vũ liền tiếp nhận điện thoại của Tả Hữu, Phùng Kiến Vũ nhận thấy giọng nói hề hề một lòng muốn hóng bát quái của Tả Hữu, trong nháy mắt muốn cúp luôn điện thoại cho xong.

“Nghe nói Vương Thanh vì anh, tiết mục hôm qua vừa ghi hình xong đã vội vàng hủy bỏ hoạt động, lúc đầu còn có một bữa tiệc rượu với Trần Quảng Thụ nữa.”

Tay cầm điện thoại di động của Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt run lên một chút, “Ý của cậu là?”

“Nghe nói Trần Quảng Thụ có một bộ phim mới, đang lúc tìm nhân vật nam chính, Tần Tang thật vất vả hẹn đến người, thế mà cuối cùng lại bị Vương Thanh cho leo cây. Mà hiện tại trong giới thật nhiều người đều biết, Vương Thanh tại nơi ghi hình tiết mục trước khi đi, anh ta nói chính là không có gì quan trọng hơn so với mạng của anh. Trong giới còn nói, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ quả thực là bạn bè thân thiết..... Phùng Kiến Vũ, lúc đầu em đã bảo anh thế nào mà.....”

Phùng Kiến vũ cảm giác lỗ mũi mình đột nhiên chua xót, trong nháy mắt ngắt máy điện thoại Tả Hữu. Cậu có nghĩ đến Vương Thanh khẳng định còn có công việc phía sau, nhưng ngàn vạn không nghĩ đến Vương Thanh chính là lỡ hẹn với Trần Quảng Thụ. Trần Quảng Thụ có bao nhiêu khó hẹn, toàn bộ ngành giải trí đều biết, Vương Thanh, thật sự tất yếu sao?

- Hoàn chương 32 -

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con người Trần Quảng Thụ không có hứng thú gì khác, chỉ có đối với đồ cổ là đặc biệt rất có nghiên cứu. Trong giới đều biết đam mê này của Trần Quảng Thụ, cho nên thường thường đều sẽ tặng quà hợp ý cho ông.

Studio Trần Quảng Thụ vừa thu thập xong, đã có trợ lý đi vào nói, có người tìm ông có việc. Nhìn thấy Tả Hữu tiến đến, nội tâm Trần Quảng Thụ cũng không nắm chắc. Ông ngược lại cũng xem như có biết Tả Hữu, dù sao cũng là người đại diện có thủ đoạn, chỉ là chưa hề giao hảo qua, không biết có thể có chuyện gì đây.

“Chào ông Trần đạo.” Tả Hữu tao nhã lễ phép chào hỏi, trong tay mang theo một cái túi nhỏ.

Trần Quảng Thụ dập thuốc, vỗ vỗ quần của mình đứng lên, “Xin chào.”

Tả Hữu đi thẳng vào vấn đề, một chút cũng không có ý vòng quanh qua loa, “Đây là lễ vật Đại Vũ nhà chúng tôi tặng cho ngài.”

Cái túi được đưa qua, Trần Quảng Thụ nhíu nhíu mày, ông và Phùng Kiến Vũ không có quen biết, tặng quà là có ý gì?

“Hai ngày trước Vương Thanh vì sự tình của Đại Vũ chúng tôi, bỏ lỡ cuộc hẹn với ngài, bản thân Đại Vũ cảm thấy vô cùng áy náy. Vương Thanh là bạn cậu ấy, lo lắng cho anh ta theo lý cũng là lẽ thường tình, nhưng lần này bởi vì cậu ấy mà khiến cho Vương Thanh sai lầm, cho nên đây là Đại Vũ chúng tôi nói xin lỗi với ngài.”

Trần Quảng Thụ lúc này mới tiếp nhận cái túi, bên trong là một cái hộp chế tác vô cùng tinh mỹ, dựa vào cảm giác của bản thân trong nhiều năm qua, ông cơ hồ có thể chắc chắn xác định bên trong là chứa cái gì.

“Chỉ là một chút tâm ý, không quý giá, hi vọng Trần đạo nhân lấy. Về công việc sau này của Vương Thanh tin tưởng người đại diện của anh ta cũng sẽ liên lạc với ngài một lần nữa, hi vọng Trần đạo rộng lòng bỏ qua cho.”

Trần Quảng Thụ mở hộp ra, không ngoài sở liệu, nằm bên trong là một miếng ngọc Hòa Điền ban chỉ(1), lấy nhiều năm kinh nghiệm chơi đồ cổ của ông mà xem, miếng ngọc ban chỉ này chỉ ít lên đến bảy chữ số.

“Để ý? Chẳng lẽ tôi thoát nhìn là dạng người rất nhỏ nhen sao?” Trần Quảng Thụ cất đi chiếc hộp, ra hiệu mình nhận lễ.

“Trần đạo quả nhiên là người rộng lượng, chỗ nào chúng tôi làm không tốt thì hẳn là nên tạ lỗi với ngài rồi.”

“Phùng Kiến Vũ đối với Vương Thanh thật sự là có đủ ý tứ, bọ tay (ýnóichitiền) không ít.”

Tả Hữu cứng mặt một chút, lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Đương nhiên, bọn họ là bạn rất tốt.”

Vương Thanh tè sau khi cúp điện thoại cả người sắc mặt rất không dễ nhìn, Phùng Kiến Vũ quay xong trở về đã nhìn thấy Vương Thanh thờ ơ thẫn thờ nằm trên ghế dựa.

Phùng Kiến Vũ đi qua ngay tại lỗ tai của hắn giật giật mấy cái, “Ngồi dậy được rồi, nếu đột nhiên có cầu tử(paparazzi) ập tới, quay đầu một cái hình tượng hoàn toàn bị mất sạch.”

Vương Thanh than thở, “Lại bị Tần Tang mắng nữa, nói tôi đã hẹn thêm một lần nữa với Trần đạo, cuối tuần bắt tôi nhất định phải trở về một chuyến.”

“Chuyện này không phải rất tốt sao, Trần đạo cũng không dễ hẹn, gặp được mặt anh còn có thể nói thêm mấy lời hữu ích.” Phùng Kiến Vũ nghe được tin tức này, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Mặc kệ có phải việc chính mình tặng lễ có tác dụng hay không, chí ít phía bên Trần Quảng Thụ vẫn còn muốn cùng Vương Thanh hợp tác chính là chuyện vô cùng tốt.

“Tôi hiện tại thật sợ, tôi vừa đi.....”

Phùng Kiến Vũ cắt đứt hắn, “Anh đây là đang trù ẻo tôi sao, chuyện lần trước thật sự là ngoài ý muốn có được không.”

Vương Thanh vội vàng khoác khoác tay, “Tôi không phải có ý tứ này, nhưng thật sự lần trước tôi mới vừa đi không bao lâu, liền nghe được tin tức của cậu, tôi thật có chút ám ảnh.”

Phùng Kiến Vũ thấy hắn có chút khấn trương, nhin không được cười lên, Vương Thanh cứ như vậy ngốc lảng lảng mà nhìn chăm chăm vào cậu. Phùng Kiến Vũ cùng hắn liếc mắt, trong lòng tự nhủ làm sao trước kia mình lại không chú ý đến ánh mắt Vương Thanh nhìn mình, nếu sớm một chút phát hiện, đoán chừng liền biết được tâm tư của Vương Thanh rồi.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không chạy loạn, nhất định không có việc gì.”

Vương Thanh có được cam đoan của Phùng Kiến Vũ, một tuần sau trước khi đi, hắn vẫn liên tục dặn dò thêm một lần, nhất định không được tùy tiện chạy loạn.

Phùng Kiến Vũ vươn tay lên, “Anh là ba tôi sao, ba tôi còn không quản nhiều bằng anh.”

Vương Thanh xoa mặt cậu một cái sau đó xách theo va li co chân chạy, “Nếu không thì làm ba nuôi cho cậu cũng được.”

Phùng Kiến Vũ đứng ở trước cửa phòng sờ mặt mình gần nửa ngày, rồi mới như trong mộng thức tỉnh trở lại vào phòng.

Trần Quảng Thụ đối với Vương Thanh kỳ thực cũng không có ý kiến gì, mặc dù biết được bản thân mặc danh kỳ diệu bị lỗ hện nên trong lòng cũng không mấy dễ chịu, nhưng khi biết Vương Thanh là vì lo lắng cho bạn bè, ông cảm thấy cũng không có gì mất mát lắm.

Về sau khi Phùng Kiến Vũ để Tả Hữu đưa lễ vật đến, ông càng cảm thấy con người Vương Thanh này, có thể có bạn bè vì hắn làm được đến mức này, khẳng định làm người cũng là phi thường tốt. Khúc mắc trong lòng của Trần Quảng Thụ toàn bộ đều tiêu tán, thời điểm Tần Tang một lần nữa gọi điện đến, ông không nói hai lời liền đồng ý một lần nữa hện thời gian.

Vương Thanh cũng biết cơ hội lần thứ hai kiếm không dễ, đối với cơ hội lần này cũng rất trân quý. Trong quá trình cùng Trần Quảng Thụ thảo luận kịch bản, hai người ở chung cũng vô cùng hòa nhã, Tần Tang ở một bên nhìn xem, càng cảm thấy vô cùng vui mừng. Cô nhìn ra được Trần Quảng Thụ đối với Vương Thanh rất là hài lòng, không sai mà nói, bộ phim này nhất định có thể bàn tiếp.

Hai người vì kịch bản thảo luận ròng rã đến ba giờ đồng hồ, cuối cùng bắt tay đạt thành nhất trí, Trần Quảng Thụ thoát nhìn tâm tình phi thường tốt.

“Thật rất vui vẻ lần thứ hai có thể gặp được cậu, may mắn không có bỏ qua.”

Vương Thanh cảm thấy rất áy náy, “Vô cùng cảm tạ ngài có thể cho tôi cơ hội thứ hai.”

Trần Quảng Thụ duỗi ra ngón cái của mình, “Cám ơn bạn của cậu đi, cậu ấy đưa đến lễ vật này, tôi rất thích. Cậu có thể có bạn bè vì cậu làm được đến mức này, nói rõ được cách làm người của cậu rất thành công, cho nên tôi phi thường nguyện ý cho cậu cơ hội thứ hai.”

Vương Thanh như hòa thượng sờ mái không thấy tóc, “Bạn của tôi?”

Nguyên bản Trần Quảng Thụ vốn nghĩ Phùng Kiến Vũ đưa đến lễ vật này, Vương Thanh hẳn là cảm kích, nhưng hiển nhiên Vương Thanh hoàn toàn không biết gì cả.

“Đầu tuần người đại diện của Phùng Kiến Vũ, đưa đến món đồ này, nói rằng cậu bởi vì cậu ấy mà làm trễ nải công việc của mình, cậu ấy cảm thấy vô cùng có lỗi.”

Vương Thanh toàn thân đều ngây ngẩn, Phùng Kiến Vũ thế mà lại ở sau lưng vì hắn làm những sự việc này..... Hắn phải chăng có thể ở trong lòng ôm ấp chút ảo tưởng.

- Hoàn chương 33 -

(1) NgọcHòaĐiềnban chỉ:

HòaĐiền (cònđược gọi là VuĐiền) là nơi sản xuất ngọc bích nhất của Trung Quốc. Tại đây nổi tiếng có hai con sông là HắcNgọc và BạchNgọc, nơi được lưu truyền “Vu Điền có sông ngọc, dân trong nước hễ thấy nơi nào trên sông sáng rực nhất là nơi đó có ngọc đẹp”

Tham khảo thêm tại đây: [.tuvienquangduc.com.au/truyen-2/289conduongtolua23.html](http://tuvienquangduc.com.au/truyen-2/289conduongtolua23.html)

34. Chương 34

“Đại Vũ?”

“Đại Vũ?”

“Phùng Kiến Vũ?”

Thẳng đến Phùng Kiến Vũ bị đẩy một cái, mới đột nhiên lấy lại tinh thần, sau đó phát hiện đạo diễn một mặt lo lắng đang nhìn mình.

Ban đầu Phùng Kiến Vũ ngồi bên cạnh đạo diễn xem ghi hình, xem một chút, lại bắt đầu xuất thần, bắt đầu nghĩ ngợi Vương Thanh và Trần Quảng Thụ bàn bạc có thành không.

“Thật xin lỗi đạo diễn.” Phùng Kiến Vũ nhanh chóng ngồi ngay ngắn, từ trên bàn bên cạnh cầm lấy một chai nước, muốn uống chút nước thanh tỉnh một chút.

Kết quả đạo diễn chỉ yên lặng nhìn Phùng Kiến Vũ không hề mở nắp chai, trực tiếp bỏ vào bên miệng, sau đó lấy lại tinh thần, bản thân mình căn bản không có vận nắp.

Phó đạo diễn đứng ở một bên, nhin không được cười ra tiếng, “Ha ha ha ha, Phùng ảnh đế anh thật sự là bị Vương ảnh đế làm hư rồi, trước đây mỗi ngày đều có anh ấy vận nắp chai cho anh, hôm nay anh ấy không ở, cho nên anh chai nước cũng không biết uống.”

Phùng Kiến Vũ nhẹ nhàng nhìn phó đạo diễn một chút, cái nhìn này dọa đến phó đạo diễn cảm như hén.

Đạo diễn bắn một ánh mắt cho phó đạo diễn, để chính cậu ta trải nghiệm, phó đạo cũng không tính là ngốc, nháy mắt liền hiểu được ngay.

Phùng Kiến Vũ ngại ngần cười lên, “Thật có lỗi, có chút thất thần, chúng ta tiếp tục xem.”

Đạo diễn gật gật đầu, trong nháy mắt quay đầu lại nhìn thấy Vương Thanh đi đến, ông đang muốn lên tiếng, lại nhìn thấy Vương Thanh làm một tư thế suýt với mình.

Phùng Kiến Vũ vẫn không hề hay biết, cậu uống nước xong, đem cái nắp vặn chặt, đoạn chính đặt ở bên chân mình. Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, ánh mắt của mình bị một đôi bàn tay to lớn che lại.

Phùng Kiến Vũ phản xạ có điều kiện, bắt lại hai bàn tay đang che ở trên mắt mình, “Ai?”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp, cổ ý cất cao thanh tuyến, “Cậu đoán a.”

“Vương Thanh, anh ngây thơ quá đi.” Phùng Kiến Vũ đẩy ra tay Vương Thanh, ngửa về đằng sau nhìn một cái, xác nhận là Vương Thanh, cậu càng thêm yên lòng.

Vương Thanh cười cười cùng đạo diễn bắt chuyện, sau đó ngồi xổm xuống, “Làm sao cậu biết là tôi?”

“Thanh âm rất rõ ràng được không, tôi cũng không phải kẻ điếc.”

Một bên đạo diễn quảng đến một ánh mắt, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói nếu không phải nhìn thấy được Vương Thanh, tôi căn bản nghe không ra đó là giọng của Vương Thanh được không, xin hỏi cậu làm sao nghe được?

Vương Thanh cười kéo kéo tay áo cậu, “Cậu đối với giọng nói của tôi quen thuộc đến như vậy a?”

Phùng Kiến Vũ tức giận kéo về tay áo của mình, cẩn thận tỉ mỉ vuốt vuốt, “Trở lại thật là nhanh a, lặng yên không tiếng động.”

“Bàn bạc rất thuận lợi, cho nên nói xong liền trở lại, cảm ơn cậu.”

Phùng Kiến vũ có chút không hiểu, “Cảm ơn tôi?”

Vương Thanh cười đến một mặt ôn nhu, “Trần đạo nói, cảm ơn lễ vật của cậu.”

Phùng Kiến Vũ bị dọa đến gấp gấp che miệng của hắn lại, “Tôi về lại nói.”

Vương Thanh chờ sau khi Phùng Kiến Vũ tắm rửa xong đi ra, mau chóng tiến đến trước lấy lòng cười, “Cậu xem khoai tây chiên này, vừa ra vị mới, vị matcha. Còn có hiệu thịt bò khô này, món ngon nhất, tôi mua về 20 gói. Còn cái này là kẹo me chua ngọt, có đôi khi tôi không quá muốn ăn cơm, thì sẽ ăn một cái, nếu thời điểm cậu cảm thấy khẩu vị không tốt, cậu đến tìm tôi lấy, tôi cũng không biết cậu có ăn chua hay không.”

Phùng Kiến Vũ lẳng lặng đợi Vương Thanh nói xong, sau đó không đáp lại một tiếng, Vương Thanh bủi môi, “Phùng đại lão bản, cậu ghét bỏ đồ của tôi sao a, cũng không thèm cấp một mặt tươi cười.”

Phùng Kiến Vũ treo xong khăn mặt, “Cái gì mà Phùng lão bản, nói chuyện đằng hoàng cho tôi.”

“Cậu ra tay lần này chính là hơn 300 vạn, tôi nên nói như thế nào a?”

“Trần đạo là người có am hiểu, miếng ngọc ban chỉ này tặng cho Trần đạo, là chuyện tốt. Nguyên bản năm đó tôi cũng là lấy chơi, tôi cũng không phải rất am hiểu về cái này, Trần đạo nhất định so với tôi càng thêm biết trân quý.”

Vương Thanh góp mặt đến gần, “Phùng lão bản vì tôi mà bỏ ra nhiều tiền như vậy, tôi nên làm cái gì mới phải đây?”

Phùng Kiến Vũ cảm giác được khí tức ở sau lưng, cậu bình ổn tâm tình, xoay người lại, “Muốn báo đáp tôi sao?”

Vương Thanh nhìn thấy đôi mắt to của Phùng Kiến Vũ, cả người có chút xung động, “Cậu nếu là không chê, tôi ngược lại thật ra có thể lấy thân báo đáp a.”

Phùng Kiến Vũ có chút ghét bỏ chọc chọc vai hắn, “Tôi tìm nàng dâu tam đại ngũ thô, cao hơn tôi mạnh hơn tôi làm gì a?”

Vương Thanh một phát bắt lấy tay của cậu, nhìn thẳng ánh mắt cậu, “Cậu làm sao lại cảm thấy chính mình đang tìm nàng dâu a, hắn là chồng yêu thì sao.”

Đây là lần đầu tiên cùng Vương Thanh đối mặt dạng vấn đề này, Phùng Kiến Vũ thấy rất rõ ràng, Vương Thanh nhìn mình với ánh mắt tràn đầy tình cảm. Trước kia Vương Thanh kỳ thực cũng là nhìn cậu như vậy, nhưng mỗi lần vừa đối mặt nhau, Vương Thanh lập tức sẽ dời ánh mắt sang chỗ khác. Cho nên trong một khoảng thời gian lâu dài như vậy, cậu luôn cảm thấy Tả Hữu là đang nói vấn đề, Vương Thanh chỉ đơn thuần đối với cậu là bạn bè mà thôi.

“Vương Thanh, chỉ bằng hiện tại chúng ta nói chuyện đi, vì sao anh lại có nhà ở Long Hồ.”

Long Hồ là khu căn hộ của Phùng Kiến Vũ đang sống, nếu không phải Tả Hữu vô tình nhìn thấy Tần Tang ra vào, tra xét một chút, Phùng Kiến Vũ đoán chừng mình mới biết được Vương Thanh thế mà ở cùng một khu dân cư chung với mình từ rất lâu rồi.

Vương Thanh bất khả tư nghị nhú chặt mày, “Làm sao cậu biết.....”

Ba năm trước Phùng Kiến Vũ mua nhà ở Long Hồ, Vương Thanh theo sát phía sau cũng mua một hộ, nhưng kỳ thực Vương Thanh rất ít đi qua khu này. Vương Thanh bình thường vẫn luôn ở tại Hoa Lai, thỉnh thoảng sẽ đến Long Hồ một chút, hẳn cũng là sợ đụng phải Phùng Kiến Vũ.

“Vương Thanh, anh còn giấu diếm tôi chuyện gì nữa.” Phùng Kiến Vũ từng bước ép sát, cậu chỉ cảm thấy có lẽ tối nay, có thể có được đáp án mà mình muốn.

Vương Thanh và cậu nhìn nhau, hẳn tựa hồ cũng từ thái độ của Phùng Kiến Vũ đoán ra được chuyện gì, chỉ sợ chính mình ở trước mặt Phùng Kiến Vũ đã sớm lộ ra rồi đi.

“Đúng vậy, anh còn giấu diếm em một việc, chính là anh..... thích em a.”

- Hoàn chương 34 -

35. Chương 35

Rốt cuộc nói ra xong, Vương Thanh tựa hồ cảm thấy chính mình được thở dài một hơi, cả người đều thoải mái hơn nhiều.

Phùng Kiến Vũ đại khái không nghĩ đến Vương Thanh thật sự cứ như vậy mà nói ra, cậu có chút sững sờ, còn có chút trở tay không kịp.

Vương Thanh lùi về sau, hẳn ngồi xuống bên giường của mình, nhìn ngấm bóng lưng của Phùng Kiến Vũ, vẫn là quá mạnh động rồi sao? Hẳn đã từng một mực mơ ước tiếp cận được người này, đợi đến lúc thật sự tiếp cận được rồi, hẳn lại trở nên lo được lo mất, nếu như bị em ấy chán ghét, còn không bằng thật sự giống như truyền thông nói như vậy, vương bất kiến vương.

“Em có thể biết, đã bao lâu rồi?” Giọng nói Phùng Kiến Vũ truyền đến, Vương Thanh cả người đều như đang mơ, hẳn còn tưởng rằng, Phùng Kiến Vũ đã không muốn tiếp tục cùng hắn nói chuyện nữa.

“Từ lúc bắt đầu nhận thức em.....”

Phùng Kiến Vũ đối với đáp án này, tựa hồ cảm thấy có chút buồn cười, “Từ lúc bắt đầu nhận thức em? Lúc nào tính là nhận thức em? Quay Nhai Sơn sao?”

Vương Thanh mím môi, thấp giọng nói: “Hắn là Tiểu Ngạo Trường Không đi.”

Nước mắt Phùng Kiến Vũ tách một tiếng lập tức trào ra, mười năm, đây là khoảng thời gian dài dằng dặc đến cỡ nào. Vương Thanh thật lâu không nghe được bên kia đáp lại, trong lòng lập tức hoảng hốt, “Đại Vũ, Đại Vũ.....”

Phùng Kiến Vũ đứng đó đưa lưng về phía hắn, bả vai hơi có chút run run, Vương Thanh lao đến trước mặt cậu xem xét, phát hiện trên mặt cậu đầm nước mắt từng giọt từng giọt to như hạt đậu không ngừng lăn xuống.

“Đại Vũ, Đại Vũ, thật xin lỗi, anh..... Anh thật sự, thật xin lỗi.....” Vương Thanh gấp đến mức mồ hôi hột đều đổ xuống, hắn không nghĩ đến chính mình cứ như vậy làm cho Phùng Kiến Vũ khóc. “Đại Vũ, đừng khóc được không, làm em phiền nhiễu lớn như vậy, đều là lỗi của anh, lỗi của anh. Ngày mai anh liền đi tìm đạo diễn yêu cầu rời khỏi đoàn phim, thật xin lỗi.”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu, nước mắt lượn quanh khuôn mặt làm cho Vương Thanh nhin không được muốn ôm lấy cậu, nhưng hắn biết mình đã đủ gây nên tức giận cho Phùng Kiến Vũ, không thể để cho em ấy chán ghét mình hơn nữa.

“Vương Thanh, anh có phải bị ngốc hay không!”

“Phải, là anh ngốc.”

“Vương Thanh, anh chính là một tên đại ngốc!”

“Đúng vậy, anh là tên ngu ngốc.”

“Anh thích em thật nhiều năm như vậy, sao anh không sớm một chút nói ra a, anh không bình thường sao a, cho rằng mình là tình thánh sao a!”

“A?” Vương Thanh nguyên bản vẫn chờ câu nói tiếp theo của Phùng Kiến Vũ là anh cút đi cho tôi, ai ngờ được Phùng Kiến Vũ lời nói ra khiến cho hắn ngây ngẩn cả người.

“Anh cho rằng bản thân yên lặng thích em mười năm rất đáng gờm sao, anh có phải dự định cả đời đều như thế che giấu phải không, không cho em biết có đúng hay không?”

Nhịp tim Vương Thanh đập kịch liệt, nhưng dường như chất vấn của Phùng Kiến Vũ..... cũng không phải chán ghét mình, cũng không phải đang cự tuyệt mình..... Hắn cảm thấy bờ môi mình phát khô, nhin không được là lưỡi liếm liếm.

“Anh cũng không phải là muốn gạt em cả đời, nhưng trước đó anh không có xác định được em có thể tiếp nhận tình cảm của anh được hay không, anh thật sự không có tính toán nói ra.” Một phần yêu thương này dài đến mười năm, là phần tình cảm nặng nề đến thế nào, hắn không muốn Phùng Kiến Vũ sẽ cảm thấy có chỗ áy náy. Con người Phùng Kiến Vũ a, rất thích vì người khác suy nghĩ, hắn cũng không biết đây là

chuyện tốt hay là chuyện xấu.

”VẬY anh vì cái gì hiện tại mới nói ra? Phùng Kiến Vũ đỏ mắt nhìn hắn, bộ dáng thoát nhìn có chút quật cường.

Vương Thanh giật mình, hành động trước lý trí, thủ chế trụ lấy cái ót của Phùng Kiến Vũ, trực tiếp hôn xuống.

Phùng Kiến Vũ còn không có hiểu rõ tình trạng, bị ép ngẩng đầu lên tiếp nhận Vương Thanh rằng môi cọ xát, đầu lưỡi tràn ngập hormone namtishn, người đàn ông không nói lời nào mạnh bạo cạy mở môi của cậu, cuốn lấy đầu lưỡi của cậu.

Sự tình còn chưa nói rõ ràng, đã bị Vương Thanh ra tay, Phùng Kiến Vũ trong lòng lực lửa, vươn tay cố gắng khước từ Vương Thanh. Lực lượng hai người cách xa lớn bao nhiêu, Phùng Kiến Vũ là rõ ràng nhất, lần trước hai người quyền cước khoa tay qua một lần, để cậu khắc sâu rõ ràng chính mình căn bản không phải là đối thủ của Vương Thanh, cuối cùng cứ mặc Vương Thanh “*ănđậuhử*” của mình.

Phùng Kiến vũ dùng đầu lưỡi quấn lấy Vương Thanh, đối với Vương Thanh mà nói, đây là một loại biến tướng mời mọc.

Đầu lưỡi bị mút vào có chút run rẩy, cảm xúc hai người đều có chút kích động, Phùng Kiến Vũ rất nhanh liền cảm nhận được nửa thân dưới của mình bị đụng phải một vật thể đứng vững. Còn tiếp tục như vậy thật sự sẽ xảy ra chuyện, Phùng Kiến Vũ dùng sức quay đầu sang chỗ khác, dùng cùi chỏ nằm ngang hông ở giữa mình và Vương Thanh, cứng rắn dụng lực cùng hắn hình thành một khe hở khoảng cách.

Khóe mắt Phùng Kiến Vũ còn đọng nước mắt, bờ môi bị Vương Thanh ngậm vào có chút sưng đỏ, trên môi sáng lấp lánh, Vương Thanh nhìn thấy lại là một trận tâm động.

Tựa hồ phát giác được điều gì, Phùng Kiến Vũ lau lau môi của mình, “Vương Thanh, sự tình còn chưa nói rõ ràng, anh nổi điên làm gì.”

“Đương nhiên là vì em nổi điên rồi.” Vừa rồi kết thúc một nụ hôn, Vương Thanh đã chắc chắn một trăm phần trăm, Phùng Kiến Vũ đối với mình đích xác là có cảm giác.

Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh trực tiếp làm cho sững sờ, làm sao trước kia lại không phát hiện được, Vương Thanh nói lời tâm tình lại trơn tru mượt mà như vậy.

“Phùng Kiến Vũ, anh thích em, ở bên anh có được không.” Vương Thanh mang theo thanh âm ủy khuất, giống như là con kiến bò qua tâm khảo của Phùng Kiến Vũ, khiến cậu cảm thấy ngứa ngáy không thôi.

“Anh không phải rất có năng lực sao? Anh có bản lĩnh như vậy thì lại thâm mến thêm mười năm nữa đi.” Phùng Kiến Vũ nhin không được ở trên mặt hắn nhéo một cái.

Vương Thanh vui mừng, bắt lấy tay của cậu, mười ngón đan chặt, “Không thăm mền nữa, chuyện này cũng bị em biết được rồi, hai chúng ta quang minh chính đại làm đối tượng nhau đi thôi?”

Từ sau lần biết được Vương Thanh nói ra không có chuyện gì so với mạng Phùng Kiến Vũ quan trọng hơn, Phùng Kiến Vũ liền biết, người này, nhất định sẽ dùng hết cả đời để bảo vệ mình. Thời gian mười năm, một mực yên lặng canh gác, thử hỏi có mấy người có thể làm được. Phùng Kiến Vũ tự nhận trái tim của mình cũng không phải làm bằng sắt, cậu biết được tình nghĩa của Vương Thanh đối với mình, cậu làm sao có thể may mắn không bị lay động cho được, nhất là người này lại yêu mình lâu dài đến mười năm. Nhân sinh kỳ thực cũng đã qua hơn mười năm, cứ làm sao không thử một chút.

Phùng Kiến Vũ dùng cánh tay khác nắm chắc lấy bàn tay Vương Thanh, “Vương Thanh, cảm ơn anh yêu em, sau này làm phiền anh rồi.”

- Hoàn chương 35 -

36. Chương 36

Khó được một đêm ngủ ngon, Phùng Kiến Vũ một đêm không mộng, đúng 7 giờ thì thức giấc, cậu liền cảm giác bản thân bị một ánh mắt chăm chú tập trung vào.

Phùng Kiến Vũ nghiêng đầu, lập tức bắt gặp Vương Thanh nằm ở trên giường đối diện, đang chống đầu nhìn mình, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy phốc một tiếng toàn bộ khuôn mặt mình tức khắc đỏ lên, “Buổi sáng tốt lành.”

Vương Thanh lù lù bất động, vẫn y nguyên nhìn ngắm cậu, “Buổi sáng tốt lành, thật hi vọng em sẽ ở trong ngực anh tỉnh dậy nói câu này.”

Phùng Kiến Vũ vén chăn ngồi dậy, “Vương Thanh sao trước đây em không phát hiện được con người anh lại không cần mặt mũi như vậy a.”

Vương Thanh thấy cậu ngồi dậy, toàn thân lập tức đứng lên, “Dù sao em cũng không thể chối bỏ được anh đâu nha, tối hôm qua em đã đáp ứng anh rồi.”

Phùng Kiến Vũ nhìn lướt qua đồng hồ trên bàn, “Mau buông em ra, sắp 7 giờ 5 phút rồi!”

Vương Thanh vẫn dán chặt bất động bên người cậu, tiến đến bên tai cậu hỏi: “7 giờ 5 phút thì thế nào?”

“Bình thường thời gian này em đều sửa soạn xong rồi, anh không nên làm loạn thói quen sinh hoạt của em.”

Nghe Phùng Kiến Vũ nói xong, Vương Thanh cả người đều cười ngồi phịch ở trên giường, “Vây lờ như sau này ”làm” em đến đây không nổi thì phải làm sao bây giờ?”

Phùng Kiến Vũ nghe hắn nói như thế ngược lại vẫn điềm tĩnh, cậu tựa ở cạnh cửa phòng tắm, “Hai ta ai nằm trên ai, nói không chừng đâu nha.”

Đại não Vương Thanh trong nháy mắt đình trệ? Cái này là ý tứ gì đây?

Từ sau lần Tả Hữu giúp Phùng Kiến Vũ đưa lễ cho Trần Quảng Thụ, cậu ta càng ngày càng cảm thấy Phùng Kiến Vũ rất kỳ quái. Mặc dù Phùng Kiến Vũ có thể vì bạn bè không tiếc mạng sống, nhưng Tả Hữu chính là cảm thấy chuyện lần này thật không tầm thường.

Vì nghiệm chứng ý nghĩ của mình, Tả Hữu nhất quyết mua vé máy bay đến Lê Thành.

Thời điểm Tả Hữu đến phim trường, Phùng Kiến Vũ đang quay phim, Vương Thanh thoát nhìn nhàn tản ngồi ở bên cạnh, kỳ thật con mắt hắn vẫn luôn một mực một nhìn chăm chăm vào Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh bị người từ phía sau lưng vỗ một cái, hắn quay đầu nhìn phát hiện là Tả Hữu đến, lập tức nhếch môi cười.

“Trước đó làm phiền cậu giúp tôi đi một chuyến, cảm ơn.”

Tả Hữu hiểu được hắn đang nói về chuyện gì, thế là khoát khoát tay, “Tôi mới nên cảm ơn anh, thân làm người đại diện tôi thật thất trách, hại anh phải từ bỏ công việc của mình, tôi phải nói một câu thật có lỗi mới đúng.”

“Chúng tôi..... Chúng tôi là bạn tốt, đây là lẽ tự nhiên, không có gì so với mạng người quan trọng hơn được, cậu nói có đúng hay không?”

Tả Hữu nhẹ gật đầu, ngẩng đầu lại bắt gặp Phùng Kiến Vũ đang tiến đến đây, Phùng Kiến Vũ xa xa đã nhìn thấy Vương Thanh và Tả Hữu đang ở cùng nhau, cậu nhú nhú mày, không có nghe Tả Hữu nói là muốn tới đây à? Chẳng lẽ có cái công tác gì mới an bài?

Phùng Kiến Vũ dần dần đến gần, Tả Hữu mở miệng nói: “Em trước đi qua cùng đạo diễn chào hỏi, lát nữa sẽ trở lại.”

Phùng Kiến Vũ nhẹ gật đầu, Vương Thanh vắn nắp một bình nước đưa cho cậu, “Đến, uống miếng nước.”

Tả Hữu chậm rãi đi về phía đạo diễn, sau đó cậu ta quay đầu nhìn thoáng qua Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, toàn thân lập tức cứng ngắc đứng sững tại chỗ. Ngón út tay phải của Vương Thanh đang ôm lấy ngón út tay trái của Phùng Kiến Vũ, hai người đứng sát rất gần, Tả Hữu từ trong khe hở phát hiện tay của hai

người đang nắm với nhau. Quả nhiên..... suy đoán của chính mình không có sai, không thể bớt lo được a.

Sau khi ăn xong cơm tối, Vương Thanh lúc đầu dự định lấy cớ có việc ra ngoài, chừa lại không gian cho Phùng Kiến Vũ và Tả Hữu bàn công việc. Kết quả Tả Hữu mặt lạnh nói không cần, anh cũng ở lại nghe cùng đi.

Vương Thanh cả người có chút xấu hổ, hai người bọn họ bàn công việc bản thân lưu lại hình như không tốt lắm đâu, hắn và Phùng Kiến Vũ tối hôm qua mới ước định xong, hai người không thể nhúng tay vào công việc của đối phương.

Phùng Kiến Vũ ngược lại có chút thông hiểu Tả Hữu muốn nói về vấn đề gì, vừa rồi lúc ăn cơm, trông mắt Tả Hữu vẫn luôn dán chặt ở trên thân hai người.

“Hai người bàn công việc, tôi ở bên cạnh không được tốt lắm đi?”

Phùng Kiến Vũ kéo hắn ngồi xuống, “Cậu ta hôm nay không nói công việc, anh ngồi xuống đi.”

Tả Hữu thấy Phùng Kiến Vũ cứ như vậy đứng đưng lồi kéo tay của Vương Thanh, chỉ cảm thấy lá gan của mình đều đau đớn, có loại cảm giác con trai tự tay mình nuôi lớn lại bỏ mình chạy theo người khác a.

“Cậu đoán không sai, hai chúng tôi đang ở bên nhau, tối hôm qua thì bắt đầu.” Phùng Kiến Vũ thoải mái thừa nhận, Tả Hữu thật hận không thể lúc ấy liền chặt đứt chân của mình cho rồi, mày nói mày làm sao lại chậm trễ mất một buổi tối chứ hả!

“Anh thật sự là muốn chọc giận chết em mà, anh có biết hai người ở chung một chỗ bị lộ ra sẽ có hậu quả gì không?” Tả Hữu bắt đầu đấm ngực, “Hai người thật sự là không muốn tiền đồ của mình nữa rồi, Tần Tang đã biết rồi sao?”

Vương Thanh hiểu được Tả Hữu muốn nói chuyện gì với cùng hai người, cả người trong nháy mắt trở nên kiên định, “Biết, đã sớm biết.”

“Biết còn để anh làm ầu?”

“Tôi không phải làm ầu, ngay tại thời điểm tôi vừa mới bắt đầu yêu em ấy, tôi đã nghĩ qua hết tất cả hậu quả.”

Tả Hữu cười nhạo một tiếng, “Vậy anh đã cân nhắc sẽ mang đến cho Phùng Kiến Vũ hậu quả gì chưa?”

Vương Thanh sắc mặt cứng đờ, Phùng Kiến Vũ nắm chặt tay hắn, “Anh ấy căn bản không nghĩ đến muốn để tôi biết, cho nên anh ấy không cần cân nhắc những vấn đề kia. Hiện tại chúng tôi đã ở cùng một chỗ, chuyện tương lai, tự nhiên là chúng tôi cùng nhau quyết định.”

“Cho nên tương lai lộ ra tin tức ”Phùng ảnh đế và Vương ảnh đế ở trong biệt thự hôn môi nồng nhiệt” dạng như vậy, hai người cũng sẽ tự mình phụ trách có đúng không?”

Phùng Kiến Vũ sắc mặt nóng lên, “Chúng tôi sẽ cẩn thận, và lại thời điểm thích hợp thời, chúng tôi sẽ tự mình công khai, nếu như Vương Thanh cảm thấy có thể.”

Vương Thanh hô hấp cứng lại, hần cảm giác bàn tay mình đang cầm lấy tay của Phùng Kiến Vũ có chút run, “Em thật sự nguyện ý cùng anh công khai?”

Phùng Kiến Vũ ở trên mu bàn tay hần vỗ vỗ, “Chúng ta không phải đã quyết định muốn sống bên nhau rồi sao? Cho nên sớm muộn cũng phải đối mặt a. Em cũng không ngại công khai, chỉ là hi vọng là tại một thời điểm phù hợp.”

Nhìn thấy ánh mắt hai người trao nhau thâm tình dành cho đối phương, Tả Hữu nhin không được che mặt, “Mẹ ơi, mắt chó của tôi muốn bị lóa mù luôn rồi.”

Vương Thanh quay đầu nhìn Tả Hữu, còn muốn nói thêm gì đó, Phùng Kiến Vũ lắc đầu, “Cậu nghe ngóng bát quái nghe ngóng đủ rồi, đã đi được chưa?”

Tả Hữu đóng xong vai *Hoàng Thế Nhân*(1), một mặt vui vẻ, “Thật vui vẻ a, hình như tôi là người thứ ba biết được.”

Vương Thanh thấy dáng vẻ hai người vui vẻ thì một mặt như nằm mộng, Phùng Kiến Vũ cười cùng hần giải thích nói, “Cậu ta chính là đến nghe bát quái, không cần để ý cậu ta. Đương nhiên, em cũng hi vọng cậu ta cũng hiểu được lập trường của em, dù sao cũng là người đại diện của em, cậu ta kỳ thật cũng chỉ đang lo lắng cho em mà thôi.”

Nội tâm lo lắng trong lòng Vương Thanh rốt cuộc được buông xuống, Tần Tang đã sớm cảm kích, hiện tại Tả Hữu cũng đã biết, giữa hai người tạm thời cũng không có bất kỳ điều gì trở ngại. Cùng Phùng Kiến Vũ cùng nhau tương thân tương ái sinh hoạt, Vương Thanh cảm thấy chuyện này dường như không còn cách xa nữa.

- Hoàn chương 36 -

(1) *Hoàng Thế Nhân*: Là một nhân vật địa chủ chuyên đi áp bức người trong vở diễn *Bạch Mao Nữ*.

37. Chương 37

Hoàng Nhai động ghi hình hai tháng rưỡi rồi cuộc toàn bộ kết thúc, toàn bộ đoàn phim cuối cùng cũng có thể trở về Lê Thành bắt đầu ghi hình phần khác của bộ phim.

Hầu như toàn bộ cảnh diễn ở Hoàng Nhai động đều là cảnh chiến tranh, mỗi lần diễn xong đều phi thường mệt mỏi, mỗi người trở về khách sạn đều toàn bộ ngủ như chết. Sau khi chuyển đến Lê Thành, ghi hình tương đối dễ dàng hơn rất nhiều, Vương Thanh cũng có thể thở dài một hơi. Phùng Kiến Vũ mới nửa tháng gần đây đã gầy đi thật nhanh, mặt cậu vốn dĩ đã rất nhỏ, nửa tháng gần đây càng thêm gầy đến hai gò má đều hiện rõ. Vương Thanh phát thẻ sau khi trở về Lê Thành, nhất định phải nuôi Phùng Kiến Vũ mập ra thêm chút thịt nữa mới được.

Sau khi khai diễn của Lê Thành, có một diễn viên mới gia nhập vào đoàn, Viên Lạp chính là lúc này nhập tổ.

Vai diễn của Viên Lạp là tùy tùng của Lưu gia thiếu gia Lưu Quân Hạo, trước khi Lưu Quân Hạo còn chưa gia nhập đảng cộng sản, toàn bộ hành trình của cậu ta đều là đi theo Lưu Quân Hạo. Phần diễn ở Lê Thành không tính là ít, cho nên xem như Viên Lạp vẫn được tính là nam bốn. Viên Lạp là một tiểu thớt tươi mới xuất đạo hồi năm ngoái, bởi vì diễn vai nam chính của một bộ phim mạng đề tài thám tử nên đột nhiên thành hot, rất nhanh được cùng Nghệ Tĩnh ký kết hợp đồng.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng không nghĩ đến, chỉ với thời gian một năm ngắn ngủi mà Viên Lạp thể mà đã lấn vào tốt đến như vậy. Bản thân Chiến Hỏa cái tài nguyên này trong giới đã được xem là không dễ lấy, một người mới xuất đạo mà có thể đi vào, quả là rất đáng suy xét.

Viên Lạp là một đại nam hài vô cùng dương quang, ngày đầu tiên đến tích tắc trong nháy mắt đã bắt được toàn bộ trái tim của tất cả nhân viên nữa ở đoàn làm phim, mỗi lần mở miệng đều một tiếng tiểu tử tử hai tiếng tử tử đầy ngọt ngào. Đối đãi với đạo diễn và những diễn viên khác, cũng là phi thường kính trọng, làm cho người ta vô cùng yêu thích.

Thế nhưng xen lẫn trong ngành giải trí đã nhiều năm, người nào thật tâm, người nào giả dối, quả thực liếc nhìn qua là đã nhận thấy ngay. Phùng Kiến Vũ nhớ rõ lúc ban đầu mình gặp được Vương Thanh, cũng cảm thấy hắn rất ôn nhu hữu hảo, thế nhưng rõ ràng cảm giác được là Vương Thanh thật tâm thật ý. Nhưng cái tên Viên Lạp này, Phùng Kiến Vũ chỉ có thể mỉm cười, không bình luận.

Hiện tại đã vào tháng 12, thời tiết rất lạnh, nhưng bên trong vẫn còn có phân cảnh xuân hạ. Vương Thanh mùa đông không sợ lạnh cho lắm, cho nên rất ít bắt gặp hắn mặc quần áo dày đặc, nhưng Phùng Kiến Vũ bất đồng, vào mùa đông cậu thà rằng muốn nhiệt độ chứ không muốn phong độ. Mỗi lần ghi hình xong, trợ lý liền nhanh chóng đem áo khoác trùm lên cho Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ sau khi diễn xong, cơ hồ đều là ở bên trong lều yên lặng chờ đợi chứ không nói chuyện ồn ào.

Giai đoạn trước phần diễn của Vương Thanh tương đối nhiều, diễn xong một chút liền tranh thủ thời gian chạy đi tìm Phùng Kiến Vũ, hai người cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện, người trong đoàn ban đầu còn bình luận điệu tán gẫu về hai người, về sau trực tiếp đều xem nhẹ. Dù sao đây là chuyện thường ngày của hai vị ảnh đế, không phải anh tìm tôi thì chính là tôi tìm anh, tình cảm của cả hai vô cùng nồng nhiệt.

Ngày này Vương Thanh diễn xong tiến vào lều, Phùng Kiến Vũ một chút liền cảm nhận được tâm tình của Vương Thanh không được tốt lắm.

“Làm sao vậy?”

Wương Thanh vẫn cho cậu một nụ cười, “Không có chuyện gì đâu a.”

Phùng Kiến Vũ mới lười nhác mới tin câu nói này của hắn, hai người nhận biết lâu như vậy, Vương Thanh có vui vẻ hay không, cậu rất rõ ràng lập tức có thể phân biệt ra được. Bị Phùng Kiến Vũ một đôi mắt to xem xét, Vương Thanh cuối cùng vẫn đánh không lại, thế là tiến đến thấp giọng nói: “Anh luôn cảm thấy tên tiểu tử Viên Lạp kia, đang cản ống kính của anh, mà lại là đang cố ý.”

Nói là cản ống kính xem như là tương đối uyển chuyển, Phùng Kiến Vũ cảm thấy chỉ sợ là đoạt ống kính mới là nói tương đối phù hợp. “Đạo diễn nói thế nào?”

“Kỳ thật số lần cũng không phải rất nhiều, đạo diễn mặc dù cũng nhìn ra được một chút, nhưng vẫn chưa hề nói thẳng ra.”

Phùng Kiến Vũ cười lạnh, “Lần diễn tiếp theo là lúc nào, em đi xem một chút.”

Wương Thanh nào nỡ lòng để Phùng Kiến Vũ ra ngoài chịu lạnh, “Đừng đi nữa, bên ngoài lạnh lắm.”

Phùng Kiến Vũ đứng lên cài lại nút áo khoác, nói với Vương Thanh: “Đi thôi, em muốn đi xem một chút.”

Mấy diễn viên đang cùng nghỉ ngơi trong lều nhìn thấy Phùng Kiến Vũ thế mà lại muốn đi ra ngoài, đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn cậu, “Ai nha mặt trời hôm nay mọc đằng tây sao, có người vô cùng sợ lạnh mà không có cảnh quay thế mà cũng muốn ra ngoài.”

Phùng Kiến Vũ cười nói: “Gần đây có không ít người mới đến, đến xem quay phim. Chúng ta cũng cần học tập mà, diễn xuất của các tiểu bằng hữu mới đến nói không chừng cũng rất tốt.”

Mấy người nghe xong, đều biểu thị rất có hứng thú, không bằng cùng nhau đi xem. Vương Thanh nhìn thấy Phùng Kiến Vũ tựa hồ hai mắt đều đang tỏa sáng, Phùng Kiến Vũ đối với hắn nháy mắt mấy cái, ra hiệu cho hắn đuổi theo.

Đạo diễn nhìn thấy Vương Thanh đi ra, vẫy tay gọi hắn, “Thật đúng lúc, chúng tôi vừa rồi nhìn ống kính, có hai ống kính cần bổ sung một chút một, quay xong sẽ chuẩn bị ăn cơm trưa.”

Cảnh quay cần bổ sung cũng là diễn cùng Viên Lạp, mấy người cùng đi theo rất nhanh đều phát hiện mảnh khóe. Cái tên Viên Lạp căn bản chính là hữu ý vô ý đánh đoạt ống kính của Vương Thanh a, ngẫu nhiên một lần thì còn có khả năng không biết chỗ đứng, nhưng là nhiều hơn hai lần, mọi người trong lòng đều có

sinh nghi.

Đạo diễn lần này cũng không nhin được, trực tiếp hô cut, “Viên Lạp, cậu đến cùng có biết quay phim hay không? Lúc di chuyển không phải là không có vấn đề gì rồi sao, làm sao vừa đến lúc quay lại thành không đúng. Cậu đứng ở phía trước như vậy, Vương Thanh bị cậu ngăn cản hết một nửa, đến cùng ai mới là nhân vật chính a?”

Mặc dù trước đó đạo diễn cũng có hô cut, nhưng đây là lần đầu tiên buông lời giáo huấn ngay thẳng như vậy, Viên Lạp vô cùng ngượng ngùng đi đến, gãi gãi đầu của mình nói, “Thật xin lỗi đạo diễn, mỗi lần một khi khai máy, tôi sẽ có chút khấn trương.”

Mấy người ở một bên xem diễn nhin không được bắt đầu chen vào nói, “Đối ông kính còn khấn trương thì làm sao mà diễn viên a, thật là vất vả quá đi.”

“Công ty của các người dạy khóa diễn xuất không tốt sao a, thầy dạy diễn xuất là người nào vậy a?”

Mấy người này đều là nhân vật đi trước trong giới, dù cho bị nói như vậy, Viên Lạp cũng chỉ có thể cười làm lành, “Là tôi học nghệ không tinh, tôi sẽ càng cố gắng hơn, cố gắng tiến bộ.”

Vương Thanh rốt cuộc phát hiện Phùng Kiến Vũ vì sao lại muốn để cho mấy vị tiền bối này đi xem cùng, hắn ở trong lòng yên lặng cười lên, không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ cũng có một mặt tiểu hồ ly như vậy.

- Hoàn chương 37 -

38. Chương 38

Mỗi ngày trời tối Phùng Kiến Vũ đều sẽ rút ra thời gian một tiếng để tập lời thoại cho ngày tiếp theo, Vương Thanh cũng dưỡng thành thói quen này giống như cậu.

Phùng Kiến Vũ ngồi xếp bằng trên giường tập trung tinh thần xem kịch bản, Vương Thanh nằm ở trên đùi cậu, Phùng Kiến Vũ nói rất nhiều lần anh xem như vậy sẽ khiến mắt hư mắt, Vương Thanh chính là không nghe, còn nói làm như vậy mới có thể nhìn mặt của em. Phùng Kiến Vũ nói mấy lần vẫn không thấy hiệu quả, dứt khoát mặc kệ, thế là hai người mỗi tối đều duy trì tư thế như vậy cùng nhau xem kịch bản.

Hôm nay sau sự tình của Viên Lạp, Vương Thanh trong lòng vẫn có chút vướng mắc, cảm thấy Viên Lạp đối với mình dường như có chút địch ý, hắn cảm thấy mình hắn là chưa từng gặp mặt Viên Lạp, không hề có tư oán.

“Chẳng lẽ mình đoạt lấy tài nguyên của cậu ta sao?”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy cười một tiếng, “Loại sự tình giành nhân vật này bản thân đều là dựa vào bản sự của chính mình, cậu ta ở trong giới này này hẳn là rất thành thạo rồi a, vì loại sự tình này đối với anh có địch ý, việc này là cỡ nào gây thơ a.”

Vương Thanh nghĩ nghĩ, “Hay là cậu ta muốn vào Trường Ảnh, bị công ty của chúng ta cự tuyệt, cho nên đâm ra không thích toàn bộ công ty chúng ta.”

“Việc này thật sự nói không được rõ ràng, nhưng là anh có thể cảm giác ra được, chí ít không phải là tự mình ảo giác đi.”

Phùng Kiến Vũ ngẫm nghĩ tự hỏi mình vấn đề của Vương Thanh, đột nhiên cảm thấy trên lưng ngứa ngáy, hắn đưa tay bắt lấy bàn tay có ý đồ của Vương Thanh đang luồn vào quần áo mình.

“Làm gì vậy a?”

Vương Thanh nằm ở trên đùi của cậu, hướng cậu cười lộ ra một hàng răng trắng rõ ràng, “Sờ một chút thôi mà.”

Bàn tay không an phận lại bỗng nhiên nhúc nhích, Phùng Kiến Vũ liều mạng đè lại tay hắn, “Em nói rồi về Bắc Kinh lại nói tiếp.”

Vương Thanh ban đầu tưởng rằng tình cảm của hai người vẫn chưa ổn định, cho nên Phùng Kiến Vũ có chút kháng cự thân mật, nhưng ngẫu nhiên ăn đậu hũ của Phùng Kiến Vũ tựa hồ cũng không kháng cự, chỉ khi nào đem cậu đẩy xuống giường, Phùng Kiến Vũ lại rất kiên trì muốn về Bắc Kinh.

“Đến cùng vì cái gì nhất định phải về Bắc Kinh?”

Phùng Kiến Vũ dùng một loại biểu lộ anh thế mà lại không hiểu nhìn Vương Thanh, “Đương nhiên là vì về nhà tương đối sạch sẽ hơn a.”

Vương Thanh cả người cười đến ở trên đùi Phùng Kiến Vũ lăn qua lăn lại, hắn làm sao lại quên được, bảo bối là chòm sao Xử Nữ a, mắc bệnh thích sạch sẽ đây mà.

Cốc cốc..... Tiếng gõ cửa ở bên ngoài đánh gãy hai người, liếc nhìn nhau, Vương Thanh hỏi: “Ai vậy?”

Ngoài cửa là thanh âm quen thuộc truyền đến: “Quấy rầy rồi, tôi là Viên Lạp.”

“Chuyện ngày hôm nay rất xin lỗi, tôi cố ý đến để xin lỗi anh.”

Thời điểm Viên Lạp vào phòng, Phùng Kiến Vũ đoan chính ngồi ở bên giường, Vương Thanh sau khi mở

cửa cho cậu ta xong cũng là ngồi ngay ngắn ở ghế bên cạnh giường. Hai người một bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh, bầu không khí của cả phòng cũng không được thoải mái cho lắm.

“Hôm nay cậu đã xin lỗi ở phim trường rồi, hiện tại lại xin nhận lỗi, không cần thiết phải đi thêm một chuyến nữa đâu.”

Viên Lạp rũ mắt xuống, nhìn có chút khổ sở, “Tôi biết chính tôi diễn không tốt cho mọi người thêm rất nhiều phiền phức, làm hậu bối tôi hân là phải đến nhà xin lỗi.”

Còn phải ở lại đoàn phim thêm một tháng, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng không muốn làm cương mối quan hệ, thế là Phùng Kiến Vũ an ủi: “Vừa xuất đạo đều là như thế, chậm rãi học, không cần gấp gáp.”

Viên Lạp nghe nói như thế hai mắt đều tỏa sáng, “Vũ ca, anh không tức giận thì tốt rồi.”

Vương Thanh ở bên cạnh sắc mặt lập tức tối sầm, Phùng Kiến Vũ có tức giận hay không mắc mớ gì tới cậu, còn kêu Vũ ca, cùng cậu rất quen sao.

“Thanh ca, hi vọng anh cũng không tức giận tôi.” Viên Lạp đột nhiên xoay người nhìn Vương Thanh, Vương Thanh lập tức cho cậu ta một mặt tươi cười.

“Không có gì phải tức giận, tự mình biết cố gắng chính là chuyện tốt, không sao.”

Lí do thoái thác của hai người cơ hồ đều nhất trí, Viên Lạp thấy hai người dường như thật sự không để ở trong lòng, rốt cuộc yên lòng.

“Tôi không quấy rầy hai người nghỉ ngơi nữa, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cố gắng thêm nữa.”

Tiến người về, hai người đều cảm thấy có chút kỳ quái, có ý chạy đến đây chuyện này, luôn cảm thấy ý vị thâm trầm.

Bên này Viên Lạp từ phòng hai người họ đi ra, vừa đi hai bước liền đụng phải mấy nhân viên làm việc, Viên Lạp lau lau ánh mắt của mình, con mắt đỏ ngầu cùng mấy người lên tiếng chào hỏi.

Mấy muội tử nhìn xem bóng lưng Viên Lạp, cậu ta đây là từ phòng của Phùng ảnh đế và Vương ảnh đế đi ra? Tại sao lại khóc a?

Vốn chỉ nghĩ rằng, người mới mà, cho một chút xú giáo huấn là được rồi, chỉ ít cậu ta sẽ biết thu liễm. Ai biết Viên Lạp quay đầu liền phát lên weibo: Tôi về sau sẽ càng cố gắng, tạ ơn các vị tiền bối đã giáo dục [Khóc lớn]

Đám fan hâm mộ phía dưới đều đau lòng chế đi được, nhao nhao đến đỡ dành, nói anh là đỉnh nhất, về sau sẽ càng hot. Hi vọng các tiền bối biết Trường Giang sống sau đê sóng trước, sóng trước sẽ chết tại trên bờ cát.

Weibo bên này vừa phát ra, bên trong đoàn phim có người liền không vui, cái này không phải nói rõ là tìm đường chết sao. Nhìn bề ngoài phảng phất là công việc không cố gắng, nhưng trên thực tế lại đang ám chỉ mình ở trong đoàn phim bị ủy khuất. Cả đoàn phim này đều là người ở vị trí gì a? Viên Lạp đắc tội nổi sao?

Viên Lạp diễn ngày tiếp theo quả nhiên đã khá hơn rất nhiều, tại hiện trường đều là như thường khuôn mặt tươi cười thân thiện, miệng rất ngọt. Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ ngày tiếp theo đến phim trường, cũng nghe mấy người khác nói về sự tình weibo, hai người hỏi bọn họ một chút tối hôm qua Viên Lạp có đến xin lỗi bọn họ hay không. Mấy diễn viên khác đều là lắc đầu, Phùng Kiến Vũ nhìn nhìn Viên Lạp đang thay đổi trang phục, rơi vào trầm tư.

- Hoàn chương 38 -

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Người đi gọi cậu ta tiến đến, ta ngược lại muốn xem xem, cậu ta có bao nhiêu bản lĩnh.”

Tiểu tùy tùng Lưu Thành ứng tiếng, chạy chậm ra ngoài mở cửa, lập tức một người ở tại ngoài cửa chờ đợi đã lâu xin tiến đến.

“Lưu thiếu gia, lần đầu gặp mặt, ta là Tiêu Sơn.....”

Lưu Quân Hạo cười lạnh một tiếng, hần nâng chén trà bên cạnh nhấp một ngụm, “Nghe đại danh đã lâu, Tiêu tiên sinh đem một cái huyện thành nhỏ của chúng tôi huyện nào đến gà chó không yên, ai mà không biết đến a.”

Trong lời nói có gai, Tiêu Sơn cảm nhận rất rõ, Lưu Quân Hạo thái độ rất rõ ràng, hần căn bản không có thành tâm muốn cùng mình nói chuyện hợp tác.

“Lưu thiếu gia hôm nay tựa hồ tâm tình không được tốt, chúng ta có thể tùy ý dời lại.....”

Lời còn chưa dứt lại bị Lưu Quân Hạo cắt đi, “Tiêu tiên sinh là từ đâu nhìn ra tâm tình ta không tốt, có chuyện gì hôm nay không thể đàm?”

Tiêu Sơn thấy tư thế của hần ngày hôm nay, liền khẳng định chắc chắn sẽ không đàm luận được, “Lưu thiếu gia, người thoát nhìn cũng là người có hiểu biết thì thư, hần phải biết quốc nạn đến nơi, người người đều phải có trách nhiệm. Bây giờ Hoa Hạ thổ địa của chúng ta đã bị người Nhật Bản xâm lược, hiện tại không tìm ra được loại phương thức nào để bảo vệ quốc gia, tất cả đều là vì hiệu lực nước nhà. Nếu như xưởng công binh có thể chế tạo càng nhiều vũ khí, đối với chúng ta chiến tranh tương lai có trợ giúp rất lớn.”

Tiêu Sơn nhận thấu Lưu Quân Hạo có chút sững sốt, biết hần đang suy tư vấn đề mình vừa nêu ra, vì vậy nói: “Hi vọng Lưu thiếu gia có thể suy tính một chút, ngày mai ta nhất định sẽ đến nhà báỉ phỏng một lần nữa.”

Lưu Quân Hạo đưa mắt nhìn Tiêu Sơn đi xa, hần chuyển động ban chỉ(1) trên ngón cái tay trái của mình, đi qua đi lại. Chuyện này so với tình huống mà phụ thân nói với hần dường như không giống nhau lắm, nhưng hần nhận thấy trong lời nói của Tiêu Sơn, tuyệt không phải là đang nói láo, ngày mai nhất định hần phải bình ổn hảo hảo hội ý một phen.

“Cut.” Đạo diễn hô ngừng, lại thêm một lần thông qua, tâm trạng của đạo diễn lộ ra phi thường tốt. Khi quay Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cùng nhau đối diễn luôn luôn vô cùng trôi chảy, hai người này đều rất biết cách ứng diễn với đối phương, diễn cảnh nào cũng đều không có vấn đề. Đạo diễn cũng biết hai người bọn họ trước đó còn cùng nhau hợp tác Nhai Sơn, thế là cảm thấy việc này là do từ trong một bộ phim mà rèn luyện ra được đi. Nhưng mà đạo diễn Đường Chấn của bộ phim đó, lúc ấy lại bị lần đầu tiên hợp tác của hai người này quá mức hợp ý mà làm cho chấn kinh.

Nhai Sơn hôm trước vừa liên lạc với đoàn đội của hai người, nói là về sau sẽ tung một ít hình ảnh và teaser trước, liên hoan phim năm nay chắc chắn sẽ không kịp thời tham gia, cho nên thời gian dự tính phim chiếu sẽ dời đến khoảng tháng 4 năm sau. Hiện tại đã là tháng 12, khoảng cách tháng 4 năm sau kỳ thật rất nhanh, Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh đều biết, liên quan đến việc tuyên truyền cho Nhai Sơn, rất nhanh sẽ lập tức bắt đầu.

Vương Thanh trước đó hai ngày còn nói với Phùng Kiến Vũ, đợi đến lúc Chiến Hỏa quay xong, hai người gần đây không có cơ gì để có thể làm việc cùng nhau, nào ngờ lại được thông báo Nhai Sơn sắp chiếu. Vương Thanh bấm đầu ngón tay tính toán, Chiến Hỏa tháng 1 kết thúc, tháng 2 và 3 ở giữa đại khái cũng không thể làm việc với nhau, đợi đến tháng 4 tuyên truyền phim, mới lại có thể làm việc chung với nhau nữa.

Sau sự tình weibo của Viên Lạp, cậu ta ở phim trường rõ ràng ngoan hơn rất nhiều, diễn xuất cũng trở nên thuận lợi. Đạo diễn ở hiện trường còn một mực khen cậu ta rất có tiến bộ, diễn viên khác dần dần cũng không quá so đo đến chuyện weibo nữa, xem như là tiểu hài tử không hiểu chuyện đi.

Phùng Kiến Vũ bảo Tả Hữu tra tư liệu rất nhanh liền đến tay, lúc đầu Tả Hữu nghe Phùng Kiến Vũ bảo mình đi điều tra Viên Lạp, cậu ta đặc biệt kỳ quái: “Từ khi nào anh lại trở nên thích nghe bát quái như thế a.”

“Không phải chuyện đùa, cậu lần này nghiêm túc một chút đi có được không.” Rất sợ Tả Hữu sẽ đi chệch, Phùng Kiến Vũ đặc biệt nghiêm túc cường điệu.

Tả Hữu mặc dù bình thường nhìn dáng vẻ rất không đứng đắn, nhưng mỗi khi làm việc đều sẽ làm đặc biệt tốt, tin tức mà Phùng Kiến Vũ muốn, bất quá ngắn ngủi một ngày đã được gửi đến toàn bộ.

Viên Lạp mặc dù năm ngoái mới đỏ, nhưng kỳ thật sau lưng là do một mực luôn tìm một cái cơ xuất đạo mà thôi. Vừa vặn có một bộ phim mạng phù hợp, thế là kim chủ ở phía sau Viên Lạp tìm được cơ hội chuẩn xác đẩy Viên Lạp ra, Nghệ Tinh kỳ thật ở trong giới cũng chỉ có chút danh tiếng mà thôi, mà kim chủ của Viên Lạp lại là CEO có tiếng của Vạn Khải, Trần Đạt Chí. Theo lý thuyết Trần Đạt Chí là kim chủ của Viên Lạp, Viên Lạp hoàn toàn có thể trực tiếp ký với Vạn Khải, nhưng hết lần này đến lần khác cứ quanh co đòi ký với Nghệ Tinh. Phùng Kiến Vũ phát hiện Trần Đạt Chí đối với Viên Lạp thật sự rất để bụng, gã không muốn để cho Viên Lạp xuất phát điểm quá cao, một đêm bạo hồng, gã hi vọng Viên Lạp có thể chậm rãi ở trong cái giới này đứng vững gót chân.

Theo Phùng Kiến Vũ biết được, Trần Đạt Chí là một người phi thường có thủ đoạn có đầu não, không biết ranh giới cuối cùng của gã đối với Viên Lạp lại là ở chỗ nào.

Vương Thanh biết Phùng Kiến Vũ gần đây đang điều tra sự tình của Viên Lạp, thế là hần bắt đầu ăn dấm chua, luôn cảm thấy Phùng Kiến Vũ đối với Viên Lạp quá mức để tâm. Phùng Kiến Vũ ngay lúc tập trung làm một việc thường không thích bị quấy rầy, thế là đợi đến khi cậu ta lấy lại tinh thần, Vương Thanh đã một mình nằm lì ở trên giường yên lặng chịu đựng một giờ ngọt ngào.

Từ khi hai người ở cùng nhau, Phùng Kiến Vũ liền phát hiện Vương Thanh có đôi khi tính tình rất trẻ con, thế là tiến lên an ủi: “Con người Viên Lạp này phía sau tiểu động tác rất nhiều, cho nên không thể không phòng.”

Vương Thanh tựa như mọc mắt phía sau lưng, đưa tay chụp đến đem Phùng Kiến Vũ kéo xuống, sau đó xoay người lại ôm chầm lấy cậu.

Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hắn, Vương Thanh từng chút từng chút chậm rãi xoa xoa đầu cậu, “Yên tâm đi, không có việc gì, có anh ở đây.”

- Hoàn chương 39 -

(1) Banchi: Một mảnh ngọc lam thành hình tròn như một chiếc nhẫn, thường được đeo ở ngón tay cái.

40. Chương 40

Chiến Hỏa là phim của đài truyền hình quốc gia, kỷ luật của đoàn phim tất nhiên sẽ không giống với những đoàn phim khác, trên cơ bản không có phóng viên dám tùy tiện đến quấy rầy, cũng sẽ không có người nào tùy tiện đến dò xét.

Vậy mà hôm nay đoàn phim lại có một vị khách không mời mà đến, Trần Đạt Chí mặc dù cũng là một phần nhà đầu tư trong đó, trừ bỏ Viên Lạp, hẳn từ lúc bộ phim này khai máy vẫn chưa từng lộ mặt.

Viên Lạp thấy Trần Đạt Chí đột nhiên đến đây, cả người tựa hồ cũng tỏa ánh sáng, nhào đến Trần Đạt Chí một bộ dáng như sợ toàn thế giới không biết hai người bọn họ đang bên nhau. Trong đoàn phim có rất nhiều diễn viên đều có thân phận có bối cảnh, nhìn thấy Trần Đạt Chí đến cũng chưa từng gây nên bạo động gì quá lớn, đa phần người đều chỉ lễ phép bắt chuyện cho qua rồi không nói thêm gì nữa.

Thời điểm Trần Đạt Chí đến Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đang đối diễn, gã liền ngồi xuống ghé dựa, an tĩnh nhìn hai vị ảnh đế đối diễn.

Một phần diễn kết thúc, Phùng Kiến Vũ rút cuộc nhìn thấy Trần Đạt Chí đang ở phim trường, có chút hiểu rõ, chỉ sợ là đến đây để show chỗ dựa đi.

Trần Đạt Chí nhìn thấy hai người lộ ra biểu hiện rất là nhiệt tình, cùng hai người bắt tay, "Tôi vẫn luôn rất thích hai vị anh đế, không nghĩ đến có một ngày bản thân có thể hợp tác với hai vị, thật sự là *tam sinh hữu hạnh*(1)."

Vương Thanh so với Phùng Kiến Vũ càng biết cách ứng phó với những trường hợp như vậy, hần ứng đối tự nhiên cùng Trần Đạt Chí hàn huyên, Phùng Kiến Vũ ở bên cạnh khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng đối ứng vào một hai câu. Cảnh tượng này nhìn chung rất là vui vẻ hòa thuận, Viên Lạp cảm thấy bản thân có chút bị vắng vẻ, có chút hờn dỗi mà nhìn xem ba người.

Ba người trò chuyện xong Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu màn diễn tiếp theo, Viên Lạp chuyển đến bên người Trần Đạt Chí, mang theo ngữ điệu lấy lòng, "Đêm nay anh sẽ rời đi sao?"

Gương mặt Trần Đạt Chí lạnh lùng, "Gần đây có phải là cậu quá làm càn."

Bị giọng nói băng lãnh của Trần Đạt Chí làm cho giật mình, toàn thân Viên Lạp bắt đầu phát run, "Em..... Em không dám....."

"Theo tôi nhiều năm như vậy, còn không biết yêu thích của tôi sao?"

Theo Trần Đạt Chí ba năm, Viên Lạp tự nhiên rõ ràng, Trần Đạt Chí mê phim điện ảnh của Phùng Kiến Vũ. Điểm này nói ra Viên Lạp luôn cảm thấy phi thường không thể tưởng tượng nổi, cậu ta vốn cho là Trần Đạt Chí yêu thích Phùng Kiến Vũ, nhưng theo Trần Đạt Chí ba năm, cậu ta phát hiện Trần Đạt Chí thật sự chỉ là mê phim điện ảnh mà thôi.

"Em vô ý đắc tội Vũ..... Phùng tiên sinh, em chỉ là ghi hận năm ngoái thử sức bị Trường Ảnh trực tiếp cự tuyệt, bọn họ ngay cả cho em cơ hội thử sức cũng không có. Em không biết Vương Thanh và Phùng tiên sinh quan hệ lại tốt đến như thế, cho nên mới có chút quá phận."

Trần Đạt Chí nghe xong, càng thêm tức giận, "Nào chỉ là có chút quá phận, bên trong đoàn phim có mấy người là người cậu đắc tội nổi sao. Cậu thật sự cho rằng theo tôi ba năm, sự tình gì tôi cũng sẽ nuông chiều cậu được sao."

Viên Lạp bị dọa đến phát run, cậu ta bắt lấy ống tay áo Trần Đạt Chí, "Về sau em sẽ không vậy nữa, em cũng không dám nữa."

Trần Đạt Chí thấy bộ dáng của cậu ta đáng thương, bèn vỗ vỗ lên mu bàn tay cậu ta, "Về sau ngoan ngoan một chút."

Vương Thanh luôn cảm giác chính mình hình như không sai, ánh mắt Trần Đạt Chí nhìn Phùng Kiến Vũ rất mê luyến, thậm chí có thể nói là lưu luyến si mê. Ánh mắt ấy khiến Vương Thanh cảm thấy phi thường không thoải mái, buổi tối Trần Đạt Chí muốn mời hai người ăn cơm, cũng bị Vương Thanh nói rằng Phùng Kiến Vũ hôm nay thân thể không thoải mái mà cự tuyệt.

“Cái người Trần Đạt Chí kia, ánh mắt nhìn em quả thực.....” Vương Thanh có chút nôn nóng ở trong phòng đi qua đi lại. “Em tuyệt đối không được đơn độc ở cùng với hắn.”

Phùng Kiến Vũ trấn an hắn, “Em làm sao có thể đơn độc ở cùng với hắn được chứ, yên tâm đi.”

Phùng Kiến Vũ hôm nay cũng có chú ý, lúc nói chuyện với nhau, ánh mắt Trần Đạt Chí không hề rời đi mình.

Cảm xúc nôn nóng của Vương Thanh không hề tan đi, Phùng Kiến Vũ rút cuộc nhịn không được giữ chặt hắn, đem đầu của mình dán lên trên bụng của hắn, ôm chặt eo hắn. “Em cam đoan, em sẽ rất cẩn thận, dù sao em cũng là một đại nam nhân, em có năng lực bảo vệ mình mà.”

Trong vòng giải trí những người có tâm địa gian xảo không phải là ít, hai người đều đã từng trải qua không ít sóng gió, có người ra giá đến hơn ngàn vạn chỉ muốn cùng bọn họ ăn một bữa cơm cũng không phải là không có, bất quá bối cảnh công ty hai người vẫn là rất cường ngạnh, cũng không ai dám tùy tiện làm loạn. Ở trong giới gần hơn mười năm, hai người cũng có bối cảnh của chính mình, hiện tại chuyện họ không nguyện ý là không thể ép buộc được.

“Anh nên khóa chặt em lại, không cho bất luận kẻ nào trông thấy em.”

Biết tính tình trẻ con của Vương Thanh lại nổi lên, Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, “Đợi có một ngày chúng ta rời khỏi giới nghệ sĩ, em lập tức để cho anh đem em khóa chặt lại, được không?”

Tâm tình Vương Thanh khẽ động, “Kỳ thật, anh còn một món quà sinh nhật, vẫn còn chưa tặng cho em.”

Phùng Kiến Vũ hơi kinh ngạc, năm nay Vương Thanh đã tặng cho mình một cái va li đầy ắp figures, thế mà lại còn có quà khác sao.

Vương Thanh thành thực lấy từ trong va li của mình ra một cái hộp, Phùng Kiến Vũ lập tức cười cười, “Anh còn tùy thân mang theo nữa à.”

“Bởi vì anh luôn mơ ước, có lúc sẽ có cơ hội đem tặng cho em thì sao.” Vương Thanh lung lay chiếc hộp, “Muốn đoán thử xem là thứ gì hay không?”

Phùng Kiến Vũ nhìn độ lớn nhỏ của chiếc hộp, “So kích cỡ của chiếc hộp mà nói, không phải là nhẫn.”

Vương Thanh bĩu môi, “Không có tình thú gì hết.”

Hộp được mở ra, bên trong còn có một cái túi nhung nhỏ, Vương Thanh lần lượt mở ra, Phùng Kiến Vũ phát hiện đây là một chiếc vòng tay, phía trên có một chìa khóa và một ổ khóa.

“Chiếc vòng tay này ngụ ý là: Tình nhân sẽ yêu nhau cả đời, vĩnh viễn không chia lìa. Anh khóa chặt em lại, em sẽ chạy không thoát.”

Phùng Kiến Vũ nhìn hắn, ánh mắt lóe sáng lấp lánh, “Sinh nhật năm nay của em, anh dám tặng thứ này sao?”

Vương Thanh gãi gãi đầu của mình, “Này không phải không dám, lúc ấy còn chưa tặng được, lần đầu tiên anh nhìn thấy vật này, một mực luôn hi vọng có lúc có thể đeo vào tay của em, hiện tại, anh có thể đeo lên cho em không?”

Phùng Kiến Vũ duỗi ra tay phải của mình, “Như anh mong muốn.”

- Hoàn chương 40 -

(1) Tamsinh hữu hạnh: Có phúc cả đời.

41. Chương 41

Từ lúc về sau Viên Lạp không gây nên rắc rối gì nữa, tiến độ quay chụp lập tức trở nên nhanh chóng, ngày đoàn phim hơi khô thê tre (*chính thức đóng máy*) vừa lúc là ngày cuối cùng của tết nguyên đán. Một ngày này đường về chen kín người, đoàn phim không muốn chen chúc cùng người khác, thế là đều đợi đến qua lễ mới mua vé máy bay.

Vốn nghĩ rằng đã qua lễ rồi thì người hâm mộ đến đón sẽ ít đi rất nhiều, kết quả thời điểm Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ trở lại Bắc Kinh, phát hiện nhân số dường như cũng không hề so với thường ngày ít đi chút xíu nào hết.

Cùng ngày sau khi đón máy bay trở về, có fan hâm mộ chỉnh sửa ảnh chụp, đột nhiên phát hiện, một người từ trước đến giờ không mang bất kỳ trang sức gì trên người, trên tay đột nhiên nhiều ra thêm một cái vòng tay. Sau khi ảnh được post lên, một đám người hâm mộ bắt đầu nghiên cứu, cái này không phải là khóa đồng tâm tình yêu của một nhãn hiệu trang sức tình nhân nổi tiếng sao. Người hâm mộ trong lòng hơi hồi hộp một chút, Phùng Kiến Vũ đang yêu! Là ai! Nhất định phải đem nữ nhân kia tìm ra được! Từng fan hâm mộ bắt đầu phân bổ nhiệm vụ, những nữ diễn viên đạo diễn gần đây lớn nhỏ từ 18 đến 30 tuổi, toàn bộ đều phải quan sát thật cẩn thận, xem ai cùng Phùng Kiến Vũ đeo vòng tay giống nhau.

Thời điểm Phùng Kiến Vũ lướt weibo nhìn thấy được, cảm thấy đám fan hâm mộ cũng là mất sất, rõ ràng mình đã cố gắng nhét vào trong tay áo, kết quả sờ soạn tóc một chút cũng bị chụp được. Nhưng mà vòng tay này, đoán chừng bọn họ cũng không thể nào tìm ra được nữ diễn viên cùng đeo cùng vòng tay rồi.

Vương Thanh đưa Phùng Kiến Vũ về chỗ ở, Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhớ ra gì đó, đề nghị: “Em muốn đến xem căn hộ của anh.”

Vương Thanh đương nhiên biết Phùng Kiến Vũ nói là không phải ở Hoa Lai, mà là căn hộ ở Long Hồ, hẳn nhớ đến điều gì, có vẻ hơi chột dạ, “Nhất định muốn xem sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, “Em muốn xem.” Dừng một chút, Phùng Kiến Vũ cười lên, “Làm sao vậy? Kim ốc tàng kiều sao? Không dám để em đến?”

Vương Thanh lập tức gấp gáp, “Làm sao có thể, anh chỉ là..... Dù sao khi em đến, không cần cảm thấy anh là biến thái là được.”

Căn hộ Vương Thanh mua ở Long Hồ cách căn hộ của cậu cũng không gần, xa cách nhau tận hai tòa nhà. Con người Vương Thanh đặc biệt thích thiết kế đơn giản, cho nên toàn bộ trang trí trong phòng ốc đều lấy trắng xám đen làm điểm chính. Trang trí đơn giản nhưng không mất đi sự thông thoáng, bên trên có trang trí thêm thực vật xanh, bên trong tạo nhã sang trọng khiến người ta cảm thấy rất ấm áp, Phùng Kiến Vũ cơ hồ một cái chớp mắt liền thật yêu thích thiết kế nơi này.

Nguyên bản Phùng Kiến Vũ còn rất kỳ quái Vương Thanh vì sao lại sợ mình cảm thấy hắn biến thái, căn phòng này nhìn quanh cũng không có điểm nào đáng giá biến thái hết a. Song khi lúc cậu mở ra phòng ngủ của Vương Thanh, cậu rốt cuộc hiểu rõ Vương Thanh chột dạ là vì cái gì.

Trong phòng ngủ Vương Thanh có đặt vào một chiếc kính viễn vọng, Phùng Kiến Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Vương Thanh, Vương Thanh trông đặc biệt bất an. Cậu đi về phía trước, kéo ra màn cửa sổ, đối kính viễn vọng xem xét, hình ảnh bên trong xuất hiện rõ ràng là căn hộ của mình. Cậu lúc này mới phát hiện phòng khách lớn nhà của mình ở chính là đối diện với phòng ngủ của Vương Thanh, cho nên Vương Thanh.....

“Anh thật sự không phải là..... Anh chỉ là ngẫu nhiên muốn nhìn xem em đã về nhà hay chưa, chỉ muốn nhìn em một chút mà thôi.” Vương Thanh có chút gấp gáp giải thích. “Em thường xuyên đi quay phim, rất ít ở lại Bắc Kinh, nhưng nếu như em trở về Bắc Kinh, nhất định là sẽ về nhà. Lúc trước anh cũng không dám thông qua cách thức khác đi bắt chuyện với em, nhưng lại muốn gặp em, cho nên..... Anh thật sự chỉ muốn nhìn em một chút mà thôi.....”

Phùng Kiến Vũ che lại miệng hắn đang líu lo không ngừng, “Hiện tại người thật đang ở ngay trước mặt anh, ngay trong vòng tay anh, anh không cần vật này nữa rồi.”

Vương Thanh kéo xuống bàn tay của cậu, mười ngón đan xen, “Anh làm em nổi giận sao?”

Phùng Kiến Vũ cười hỏi: “Giận anh quá yêu em sao?”

Vương Thanh thấy cậu không tức giận, thế là yên lòng, “Về sau anh sẽ thường xuyên sang bên này, về sau bị người khác bắt gặp được cũng sẽ không sợ, dù sao căn hộ này anh đã mua nhiều năm như vậy rồi.”

Nghĩ tới đây, Vương Thanh quả thực muốn cho mình một trận võ tay, lúc trước cũng là do cơ trí, mua ngay căn hộ ở Long Hồ. Về sau nếu như bị người khác nhìn thấy cùng Phùng Kiến Vũ cùng ra cùng vào, cũng có thể hào phóng nói: “Thời điểm tôi chưa nhận biết Phùng Kiến Vũ đã mua một căn hộ ở chỗ này rồi, chuyện chính là trùng hợp như vậy đó.”

Đối với sự yêu thích căn hộ này, Phùng Kiến Vũ tự nhiên đem toàn bộ xó xỉnh trong căn hộ xem xét đến mấy lần cũng không thấy chán, Vương Thanh một mực ở phía sau không nhanh không chậm đi theo cậu.

“Căn hộ này là tìm ai thiết kế, thật sự rất tuyệt a.”

“Là tự mình anh thiết kế, sau đó tìm người trang trí, em thích nó như vậy, không bằng chuyển đến đây đi?” Vương Thanh tựa ở bên khung cửa, đối với Phùng Kiến Vũ phát ra lời mời.

Phùng Kiến Vũ xoay người nhìn hắn, “Ở gần nhau như vậy, cũng không còn tồn tại vấn đề chuyển dời nữa rồi đi.”

Vương Thanh kéo tay của cậu, “Ở cùng nhau và ở gần nhau, vẫn là có điểm khác nhau, có phải không?”

Hai người vừa mới bắt đầu yêu đương, tự nhiên đều muốn mỗi ngày ở cùng một chỗ, tâm tư tự nhiên cũng đều giống nhau, nhưng Phùng Kiến Vũ vẫn còn bảo lưu một tia lý trí. Trước mắt hai người còn chưa dự định muốn công khai, bị bắt gặp ở cùng một khu căn hộ và bị bắt gặp ở cùng một nhà, ý nghĩa của hai việc này thế nhưng là hoàn toàn bất đồng.

Thấy Phùng Kiến Vũ chỉ nhìn mình không nói lời nào, Vương Thanh cười nhéo nhéo mặt của cậu, “Đùa em thôi, anh biết hiện tại vẫn chưa phải lúc.”

Trên môi đột nhiên nóng lên, Vương Thanh lúc này mới kịp phản ứng đây là Phùng Kiến Vũ lần thứ nhất chủ động hôn mình. Phùng Kiến Vũ hôn xong liền muốn rút lui, Vương Thanh đành nào chịu bỏ qua cho cậu, hai tay hữu lực đè lại đầu của cậu, môi lưỡi lại tiếp tục đuổi theo.

Trong thời gian quay phim hai người đều là nhấn nạy lại nhấn nạy, dù cho trở vào trong phòng, cũng không dám làm ra hành động gì quá khích. Lần này trở về nhà, Phùng Kiến Vũ lại chủ động hôn mình, Vương Thanh đành nào chịu bỏ qua cho cậu.

Đầu lưỡi đều bị mút đến tê dại, Vương Thanh rốt cuộc cũng chịu buông tha cậu, ngược lại hắn tiếp tục thuận cổ hôn xuống, hai người sau khi về nhà đồng đều cởi ra áo khoác, Phùng Kiến Vũ lúc này trên thân chỉ mặc một chiếc áo len rộng rãi, tay Vương Thanh từng chút len lỏi vào, bắt đầu ở tại bên hông Phùng Kiến Vũ vuốt ve. Ngón tay Phùng Kiến Vũ đặt ở trên vai Vương Thanh lập tức nắm chặt, bàn tay Vương Thanh có chút chai sạn, mang theo thô ráp, ngược lại làn da bên hông Phùng Kiến Vũ rất là non mịn, bị Vương Thanh sờ một chút khiến cho toàn thân Phùng Kiến Vũ chỉ muốn run lên.

Khi tay Vương Thanh muốn tiếp tục di dời xuống, thời điểm hữu ý vô ý chạm đến bộ vị nào đó, Phùng Kiến Vũ đột nhiên đẩy hắn ra.

Vương Thanh có chút không hiểu, “Sao thế?”

Phùng Kiến Vũ ổn định khí tức, bên trong miệng lầm bầm nói ra mấy chữ, “Em không muốn ở dưới.”

Vương Thanh:.....

- Hoàn chương 41 -

42. Chương 42

Vương Thanh đại khái cả đời này đều không nghĩ đến, sau khi yêu đương lần đầu tiên cãi nhau, lại là vì chuyện này. Hắn nhớ rõ lúc trước Phùng Kiến Vũ nói đùa rằng hai người ai trên ai dưới còn không biết chừng, ai biết căn bản lại không phải nói đùa. Phùng Kiến Vũ không chịu ở phía dưới, mà hắn cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ phải ở phía dưới, ngày đó hai người cứ như vậy cương với nhau, sau đó Phùng Kiến Vũ tức giận bỏ đi.

Về sau Phùng Kiến Vũ rốt cuộc cũng không chịu liên lạc với mình, Vương Thanh cũng cảm thấy có chút nén giận, tính tình nóng lên, cũng không muốn liên lạc Phùng Kiến Vũ trước.

Hai ngày này Vương Thanh cả người cảm xúc đều trưng ra mặt ngoài, trong công việc tận lực show mặt đen với người khác, Tần Tang nghe trợ lý nói xong tình huống của Vương Thanh, cũng thấy ra có chuyện không đúng rồi nha, thế là thừa dịp Vương Thanh quay chụp tạp chí đến hỏi thăm tình huống.

Vương Thanh vênh hai chân bắt chéo, miệng uống vào sữa chua, Tần Tang thấy dáng vẻ của hắn có điều bất cần, cũng không hề bị cái bộ dáng này lừa gạt được.

“Nói đi, cùng Phùng Kiến Vũ thế nào rồi, hai người lúc này mới tốt đẹp không đến hai tháng, làm sao lại cái kình nữa rồi đây?”

Vương Thanh trầm mặc, một bộ dáng không nguyện ý nói ra, Tần Tang thở dài, “Chuyện của hai người, tôi vốn không nên hỏi đến, thế nhưng cậu bày ra cái dạng này khiến cho công việc khó mà thành toàn được, người khác ở phía sau nói cậu thế nào cậu có biết không?”

Vương Thanh uống xong sữa chua, nhắm chuẩn giỏ rác phốc một cái ném vào, sau đó hắn chống cằm, “Vấn đề ở trên giường.”

Tần Tang vụn vụn không nghĩ đến hai người này lại bởi vì vấn đề này mà náo loạn đến không thoải mái, lập tức mặt ửng hồng lên, cảm thấy bản thân mình tốt nhất không nên hỏi nhiều thêm nữa.

Vương Thanh lại giống như là rốt cuộc tìm được người giải bày, bắt đầu luyện thuyết kể ra, “Em ấy không chịu ở phía dưới, tôi cũng không chịu ở phía dưới, hai chúng tôi bởi vì chuyện này, cứ như vậy giằng co.”

Tần Tang khụ khụ hai tiếng, “Cậu cũng đợi cậu ta mười năm, có ở phía dưới thì thế nào?”

Vương Thanh lập tức nóng nảy, “Cô nhìn tôi dạng này..... Sao có thể ở phía dưới!”

Tần Tang không thêm để ý, “Cậu nói cậu, yêu người ta mười năm, rốt cuộc đạt được ước muốn, hiện tại lại vì cái vấn đề trên dưới muốn cùng người ta chia tay sao?”

“Tôi khi nào muốn cùng em ấy chia tay..... Nhưng tôi.....” Vương Thanh cảm thấy đau đầu, “Thế nhưng là tôi căn bản không có nghĩ đến bản thân ở phía dưới a.”

Tần Tang cảm thấy việc này mình cơ bản là quản không nổi, thế là đối với Vương Thanh phát phát tay, “Vậy cậu bây giờ bắt đầu nghĩ đi, chuyện này tôi không có cách nào giúp cậu được, đi trước đây.”

Vương Thanh tâm phiền, lấy ra điện thoại di động, mở ra wechat tìm Phùng Kiến Vũ, nhưng lại không biết mình phải nói thế nào.

Sau khi Phùng Kiến Vũ vào Vương Thanh nháo loạn không thoải mái, cũng là lần đầu tiên trong công việc cậu trở nên không tích cực, chuyện này đối với Tả Hữu mà nói chính là đại sự, Phùng Kiến Vũ lúc nào bởi vì việc tư mà ảnh hưởng việc công việc chứ, xem ra tình huống thật sự không ổn.

Tả Hữu dù sao bất quá thành thói quen, cũng không sợ Phùng Kiến Vũ cảm thấy cậu ta càng thêm bất quá, thế là cùng Phùng Kiến Vũ nghe ngóng, đến cùng là tình huống gì.

Phùng Kiến Vũ nói với Tả Hữu xong, Tả Hữu cười đến toàn thân ngã trái ngã phải, cậu ta cũng không nghĩ đến, hai người kết giao lâu như vậy, lại còn chưa đi đến một bước kia.

“Không phải, Đại Vũ a, em nói thật, em hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng anh đem Vương Thanh..... Không đúng, em không thể suy nghĩ như vậy được.”

Phùng Kiến Vũ cho cậu ta một cái liếc mắt, “Tôi cũng là nam nhân, cơ bắp của tôi là sống vô dụng bao lâu nay sao, làm sao lại có thể để anh ấy nằm trên tôi, tôi không thể trên anh ấy.”

Tả Hữu nghiêm mặt nói, “Đại Vũ, em thật sự không thể không nói anh a, Vương Thanh thích anh đến mười năm, là người ngoài như em nhận xét phần tình cảm này, em thật sự cảm thấy anh ở dưới cũng không có gì thua thiệt.”

Thấy Phùng Kiến Vũ cúi đầu không nói lời nào, Tả Hữu lại tiếp tục: “Anh xem hai người, thật vất vả mới được ở bên nhau, lúc này mới bao lâu đâu, lại vì chuyện này mà gây gỗ, đáng sao?”

Phùng Kiến Vũ nằm phịch xuống ghế sa lông, Tả Hữu biết trong lòng của cậu phiền muộn, vì vậy nói: “Chuyện tình cảm của hai người, người ngoài không tiện nhúng tay quản, em cũng không hi vọng anh bởi vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến công việc không thoải mái, đây không phải là Phùng Kiến Vũ mà em biết. Vương Thanh vì việc này, khẳng định cũng không vui vẻ, yêu đương a, dù sao cũng phải có một người chịu nhường nhịn không phải sao, tính bướng bỉnh của anh a, cũng không được dùng trên tình cảm chứ a.”

Lúc về đến nhà, Phùng Kiến Vũ nhìn sang căn hộ của Vương Thanh một chút, đèn vẫn còn tắt đen thui, Phùng Kiến Vũ có chút thất vọng. Chẳng lẽ Vương Thanh thật sự không có ý định để ý đến cậu nữa, hai người cứng đầu hai ngày, Vương Thanh cũng không có gọi điện thoại hay gửi wechat đến a.

Phùng Kiến Vũ đứng ở sau cửa ngăn người, kết quả chuông cửa đột nhiên vang lên thiếu chút làm cậu giật bắn mình, cậu hướng mắt mèo nhìn một chút, là Vương Thanh đang đứng ở bên ngoài.

Vừa mới nghĩ ngợi đến người ta, người lập tức xuất hiện rồi, Phùng Kiến Vũ tâm tình lập tức vút cao lên.

Vương Thanh đoán chừng không nghĩ đến cửa mở nhanh đến như vậy, ở trước cửa ra vào ngậy ngậy cả người. Phùng Kiến Vũ bắt gặp bộ dáng ngốc ngốc của hấn ngốc đứng đấy, thế là đem hấn kéo vào trong nhà.

Vương Thanh lấy lại tinh thần, “Đại Vũ.....”

Phùng Kiến Vũ nghe được hấn gọi tên mình, nội tâm lập tức mềm nhũn, hai ngày này là đang làm gì cơ chứ, chỉ vì một cái vấn đề như thế mà giằng co, cũng không biết ý nghĩa ở đâu.

“Vào đi.”

Vương Thanh cẩn cẩn dật dật đi vào trong, thấy Phùng Kiến Vũ không có biểu lộ gì, trong lòng hấn cũng rất là bất ổn.

“Đại Vũ, em còn đang tức giận sao?” Vương Thanh tiến lên nũng nịu, “Đừng tức giận, đừng giận nữa có được không?”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy bộ dáng hấn lấy lòng mình, chỉ cảm thấy trước đó mình thật đúng là đáng ghét, lập tức xoay người ôm lấy cổ hấn hôn chụt một cái.

Vương Thanh không ngờ Phùng Kiến Vũ lại đột nhiên hôn mình, nhưng lại rất nhanh phản ứng lại, ôm chặt Phùng Kiến Vũ không buông tay. Hai người môi lưỡi quấn quýt không ai nhường ai, Vương Thanh vòng quanh đầu lưỡi của cậu dùng sức mút vào, hai tay ngược lại là trung thực không dám sờ loạn.

Phùng Kiến Vũ dùng hạ thân từng chút cạo lấy Vương Thanh, Vương Thanh rất nhanh liền có cảm giác, hấn buông ra Phùng Kiến Vũ, khí tức bất ổn, “Đại Vũ.....”

“Anh đến đi.”

“Cái gì?” Vương Thanh cho là mình nghe lầm, lời mời gọi này là gì không cần nói cũng đủ biết.

“Làm em.”

- Hoàn chương 42 -

43. Chương 43

Trong hai ngày qua đã phát sinh những chuyện gì Vương Thanh hoàn toàn không biết, nhưng ngay tại khoảnh khắc Phùng Kiến Vũ nói ra hai từ “làm em” kia, lý trí của hắn đã chịu một cú đả kích cực mạnh, máu huyết toàn thân dường như đều cuộn cuộn dâng trào.

Đợi đến khi Vương Thanh bình ổn lại tâm tình, hắn đã chuẩn xác đè Phùng Kiến Vũ tựa vào tủ quần áo trong phòng ngủ, đầu lưỡi nhanh nhẹn luồn vào khoang miệng ấm nóng của người nọ, không ngừng dò xét mọi góc ngách ở bên trong.

Vương Thanh giữ đầu của Phùng Kiến Vũ bằng một tay, tay còn lại gấp gấp cởi ra áo của Phùng Kiến Vũ. Thân thể Phùng Kiến Vũ rất gầy, nhưng toàn thân lại có cơ bắp, Vương Thanh nhớ lại rất nhiều người hâm mộ đều trêu chọc nói tất cả thịt của Phùng Kiến Vũ đều là dồn hết xuống mông cậu rồi, lúc này đây Vương Thanh lại nhận không được vui vẻ, chỉ có một mình tôi mới nhìn thấy được toàn bộ cơ thể của em ấy.

Nụ hôn kéo dài cuối cùng cũng kết thúc, đôi môi hai người rời bỏ nhau ra, ánh mắt to sáng của Phùng Kiến Vũ được phủ một lớp hơi nước đầy ý vị gợi tình. Vương Thanh nhìn thấy cậu động tình, bắt đầu chuyển đổi góc độ, nụ hôn rơi dần từ cần cổ trượt xuống.

Theo đầu Vương Thanh dần đi xuống, lông mi phủ xuống mí mắt Phùng Kiến Vũ khẽ động đậy khi Vương Thanh bắt đầu chế trụ nửa thân trên của mình, giây tiếp theo cậu vô ý thức bắt đầu phối hợp, hay bàn tay luồn vào mái tóc mềm mượt của Vương Thanh. Cảm giác kích thích tê liệt, Phùng Kiến Vũ khẽ vận vẹo eo, ngay bất giác cậu động vào phần cương cứng của Vương Thanh.

“Lên giường thôi.” Vương Thanh khẽ khàng nói vào lỗ tai cậu.

Đôi mắt Vương Thanh như mang theo lửa nhìn chăm chăm vào cậu, nồng ấm và rực cháy, Phùng Kiến Vũ cảm giác chính mình bị cái nhìn này làm cho tốc độ tim đập gia tốc không cách nào kiềm chế. Thật ra cậu rất dễ dàng xấu hổ, chỉ cần nhìn vào đôi tai đỏ rực của cậu là biết ngay.

Vương Thanh dường như phát giác được, hắn bật cười một tiếng, âm thanh từ tính đầy gợi cảm tràn vào

trong lỗ tai Phùng Kiến Vũ.

Dọc theo làn da mịn màng một đường thẳng xuống, Vương Thanh nhẹ nhàng kéo xuống quần dài lẫn quần lót của Phùng Kiến Vũ. Tính khí cương cứng bật ra ngoài, giấy tiếp theo đã được bao bọc bởi đôi bàn tay nóng ẩm, lực đạo vừa mạnh mẽ vừa từ tốn không ngừng lên xuống. Phùng Kiến Vũ nắm chặt hai tay, cố gắng chịu đựng cảm giác kích thích đến từng mọi tế bào khắp cơ thể, Vương Thanh không chịu bỏ qua cho cậu, vùi đầu xuống thấp hơn hàm trụ lấy đầu tính khí của cậu.

Thân trên lẫn thân dưới đều không ngừng bị kích thích, Phùng Kiến Vũ cố gắng dựng thẳng eo, hận chính mình không tiếc dâng hiến tất cả cho Vương Thanh.

Bàn tay to lớn của Vương Thanh không ngừng vuốt ve phân thân của Phùng Kiến Vũ, hần ngày một cảm giác hơi thở của cậu càng thêm nặng nề, tính khí trong tay không ngừng run rẩy, hần biết, Phùng Kiến Vũ sắp đạt cao trào. Đầu ngón tay Vương Thanh cố ý gãi gãi đầu khắt của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ hít mạnh vào một hơi, đầu ngón chân co lại, mạnh mẽ phát tiết, dính vào cả người cậu lẫn một ít lên bụng Vương Thanh.

Đôi môi sưng đỏ của Phùng Kiến Vũ khê khấp hờ không ngừng thở dốc, hai điểm trước ngực không ngừng bị Vương Thanh ma sát làm cho cương cứng đỏ tấy, cộng thêm chất dịch màu trắng đục vương vãi đầy bụng, cảnh tượng này kích thích sâu sắc vào đại não của Vương Thanh. Vương Thanh cởi ra quần áo của hần, toàn thân áp lên trên người Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ vẫn luôn biết Vương Thanh thường xuyên rèn luyện cơ thể để duy trì vóc dáng, nhưng cậu vẫn bị thân thể của hần dọa sợ hết hồn. Cậu khê khàng vươn tay ra miết theo cơ bụng của Vương Thanh, Vương Thanh nhìn ra được sắc mặt cậu đang suy nghĩ gì, bèn nhẹ nhàng hôn một cái lên má cậu, “Về sau sẽ dẫn em đi tập cùng.”

Vương Thanh đột nhiên nhớ ra gì đó, nâng thân mình dậy chuẩn bị đi vào phòng tắm, “Không có chuẩn bị gel bôi trơn..... Tối này đành phải dùng tạm..... ”

Kết quả không ngờ Phùng Kiến Vũ lại lên tiếng: “Trong quần của em có một tuýp..... ”

“Cái gì?” Vương Thanh không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ thực sự sẽ chuẩn bị xong những thứ này, hần liếc mắt nhìn về phía chiếc quần mới vừa được mình cởi ra, lục lọi một hồi lấy ra một tuýp gel bôi trơn.

“Em nghĩ nếu như tối nay anh về bên này, em sẽ đến tìm anh..... a..... ”

Vương Thanh thực sự không ngờ Phùng Kiến Vũ đã chuẩn bị chính mình sẵn sàng rồi, hần nghĩ đến tối nay về đây quả là một quyết định khôn ngoan. Nội tâm khê động, hần cầm lấy tuýp gel bôi trơn tiến lên giường, nâng lên chân của Phùng Kiến Vũ, đặt lên hai vai mình.

“Lần đầu tiên..... sẽ có chút đau, anh sẽ cố gắng cẩn thận hết mức có thể.”

Phùng Kiến Vũ đối mặt với hần, cảm thấy có chút ngượng ngùng, cậu rử mí mắt, “Anh đến đi.”

Vương Thanh đổ một ít gel bôi trơn vào lòng bàn tay, ngón tay miết dọc theo một đường xuống dưới, thăm dò tiến vào hậu huyệt của Phùng Kiến Vũ, nơi địa phương chưa từng được tiếp xúc qua, bắt đầu bài từ những ngón tay của hắn.

Vương Thanh thấy cậu có chút khó chịu, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phân thân nhằm tạo sự an ủi, một bàn tay khác vẫn chăm chỉ tiếp tục việc mở rộng.

Trước sau đều bị tấn công, cảm giác vừa khó chịu vừa sung sướng, cảm giác chưa từng có, khiến cho Phùng Kiến Vũ có cảm giác toàn thân như lơ lửng giữa không trung. Cảm thấy Phùng Kiến Vũ dần dần thích nghi với sự tồn tại của một ngón tay, vì vậy Vương Thanh thêm vào một ngón tay, hậu huyệt tự động tiết ra dịch ruột non kết hợp với gel bôi trơn làm cho Vương Thanh di chuyển ra vào càng thêm dễ dàng.

Phùng Kiến Vũ nhìn không được phát ra mấy tiếng rên khẽ, cậu dùng chân cọ cọ vào lửa nhiệt của Vương Thanh, Vương Thanh khẽ hít vào một hơi, “Đừng đùa với lửa.”

“Anh tiến vào đi.” Ánh mắt của Phùng Kiến Vũ có chút mơ hồ, chính mình bị Vương Thanh động chạm đến sắp nhìn không nổi, cảm giác chính mình lại sắp bắn rồi.

Vương Thanh rút ra mấy ngón tay, lòng bàn tay đều là gel bôi trơn, có chút ẩm ướt. Hắn nắm lấy một bên đùi của Phùng Kiến Vũ, uốn thẳng hông của mình, đem phân thân đã sớm cương cứng dựng thẳng của mình đặt tại trước huyệt khẩu của Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh tiến vào rất chậm, mặc dù vậy, Phùng Kiến Vũ hiển nhiên vẫn cảm thấy đau đớn không chịu được, hậu huyệt chưa bao giờ được tiếp xúc nay lại được mở rộng đến mức cực hạn, Phùng Kiến Vũ bắt giác cau chặt mày.

Vương Thanh ở trên người Phùng Kiến Vũ không dám chuyển động nhiều, hai người đều hít thở nặng nề, qua một hồi, Phùng Kiến Vũ cảm thấy không còn đau đớn nhiều nữa, bèn dùng hai đùi càng kẹp chặt hông của Vương Thanh, “Không sao rồi, anh động đi.”

Vương Thanh vẫn còn sợ hãi cậu bị đau, không dám di chuyển, Phùng Kiến Vũ cảm thụ hậu huyệt của mình một chút, lại nghe thấy Vương Thanh hít mạnh vào một hơi. Bị động tác trêu chọc như vậy khơi mào mà vẫn không chịu động, cơ hồ không phải là nam nhân rồi đi, Vương Thanh rút phân thân của mình ra một chút, sau đó một lần nữa hung hăng tiến vào, từng đợt từng đợt mạnh mẽ thúc vào hậu huyệt của Phùng Kiến Vũ.

Lửa nhiệt không ngừng ra vào ma sát mang đến tràn ngập khoái cảm, Phùng Kiến Vũ bị đâm đến nói không ra lời, trong miệng chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

“A! Nơi đó đừng.....” Phùng Kiến Vũ bị đâm trúng một nơi, toàn thân đều trở nên mềm nhũn run rẩy. Vương Thanh dường như đã tìm được đúng chỗ hứng thú, bắt đầu mãnh liệt động chạm vào điểm đó. Mỗi lần sắp nhập đều kéo theo chút thổ huyết màu hồng ra ngoài, rồi lại theo lực đạo mạnh mẽ bị đẩy trở lại vào bên trong. Gel bôi trơn tạo nên âm thanh phốc phốc ma sát vang vọng khắp căn hộ tạo nên một không gian đầy dâm mỹ.

Phùng Kiến Vũ tự mình vuốt ve phân thân, mang theo sự má sát ở phía sau lại một lần nữa mạnh mẽ bắn ra, dính hết lên bụng của mình và Vương Thanh. Vương Thanh hai mắt đỏ ngầu càng đâm rút thêm kịch liệt, sau vài chục lần xuất nhập, Vương Thanh rút cuộc cũng bắn ra.

Mặc dù phân thân đã có chút mềm đi nhưng Vương Thanh vẫn chưa chịu rút ra, hấn ở bên tai Phùng Kiến Vũ hôn rồi lại hôn, “Đợi lát nữa lại làm thêm một lần.”

- Hoàn chương 43 -

44. Chương 44

“Sáng sớm anh đã liên lạc với Tả Hữu, để cậu ta chuyển lời đến phụ tá của em hôm nay không cần đến gọi em, em có thể ngủ thêm một lát. Buổi chiều em có một cái thông báo, anh sẽ không để cho em đến trễ đâu.”

Thời điểm Phùng Kiến Vũ mơ mơ màng màng tỉnh dậy vào buổi sáng, Vương Thanh đang ôm cậu, sau đó nói cho cậu nghe an bài của hôm nay. Phùng Kiến Vũ nhẹ gật đầu, khó được lần đầu tiên nằm ý không dậy nổi. Vương Thanh thấy cậu lại ngủ thiếp đi, thế là bắt đầu đi làm bữa sáng cho Phùng Kiến Vũ, cả ngày hôm nay hẳn không có công việc, vừa vặn có thể ở nhà chiều cổ thật tốt cho Phùng Kiến Vũ rồi.

Đợi đến lúc Phùng Kiến Vũ hoàn toàn thức dậy hẳn, cậu ở trên giường nhớ lại một chút, Vương Thanh nói buổi sáng đã liên lạc với Tả Hữu..... Thôi xong, Phùng Kiến Vũ che mắt của mình, cái tên ưa bất quai này không chừng lại muốn nghĩ như thế nào nữa đây a.

Giãy dụa ngồi dậy, Phùng Kiến Vũ mắt nhìn đồng hồ, chỉ mới 9 giờ mà thôi. Eo có một chút mỏi, phía dưới cũng có chút cảm giác ê ẩm trương trương, nhưng cũng may là khô mát, nói rõ việc Vương Thanh đã giúp mình vệ sinh sạch sẽ rồi. Vương Thanh nghe thấy trong phòng ngủ có chút tiếng động, thế là xoa xoa mình tay tiến vào xem xét, quả nhiên Phùng Kiến Vũ đã rời giường.

“Dậy rồi? Không muốn nằm thêm một lát nữa sao?” Vương Thanh mặt mang theo ý cười, vào giờ phút này Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy hẳn phi thường muốn ăn đòn, nếu không phải tối hôm qua lại bị Vương Thanh về sau đè ép làm thêm một lần, cậu hôm nay làm sao lại không thể đứng giờ rời giường được chứ.

“Ngủ cũng không được dễ chịu cho lắm, cho nên thức dậy.” Phùng Kiến Vũ đỡ eo dịch chuyển vào phòng tắm, Vương Thanh tiến lên giúp cậu ấn ấn hai lần, sau đó hôn lên đầu tóc bù xù của cậu một cái, “Rửa mặt xong đi ra ăn cơm, anh đã làm xong bữa sáng cho em.”

Ngay lúc hai người tình nồng mật ý thưởng thức bữa sáng, Tả Hữu và Tần Tang đồng thời điện thoại đến, hai người lập tức cảm thấy bất ổn.

“Mau xem weibo! Anh và Vương Thanh đều lên đầu đề, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng xem qua tin tức kia đều thừa biết là hai anh rồi!” Âm thanh gấp gáp hỗn loạn truyền đến, khiến cho Phùng Kiến

Vũ trong lòng bất giác trở nên hoảng hốt.

Chẳng lẽ tối hôm qua mình và Vương Thanh bị người chụp được? Vương Thanh bên này cúp điện thoại xong cũng là một mặt hốt hoảng, hai người cùng nhau mở ra weibo, nhìn thấy trên hot search là một cái ID Vạch Trần chưa từng thấy qua. Vạch Trần nói rằng trong thời điểm quay Chiến Hỏa , bởi vì Viên Lạp ở phim trường phát huy không tốt, có chút ảnh hưởng đến tiến độ, thế là đến tìm hai vị ảnh đế nào đó cáo lỗi, kết quả bị ảnh đế mắng khóc. Bài post còn có một tấm ảnh, là lúc Viên Lạp từ trong phòng hai vị ảnh đế nào đó đi ra bị chụp được, Viên Lạp đang lau lau nước mắt. Vạch Trần còn xưng, đêm đó lúc Viên Lạp từ phòng hai vị ảnh đế nào đó bước ra, rất nhiều nhân viên công tác đều nhìn thấy.

Hai vị ảnh đế nào đó tuy không nói thẳng ra là ai mà đã đọc rõ ràng ám chỉ, phần bình luận dưới weibo đã là một mảnh hỗn loạn, người hâm mộ của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đương nhiên sẽ không tin tưởng dạng tin đồn này, nhưng mà người hâm mộ của Viên Lạp đã cảm thấy idol nhà mình bị khi dễ, muốn đòi một cái công đạo.

Chuyện này mang đến ảnh hưởng thế nào không cần nói cũng biết, dù sao ba người trong phòng nói gì chỉ có ba người bọn họ biết mà thôi, nhưng từ ảnh chụp lúc Viên Lạp từ trong phòng hai người bước ra mà xem, lúc ấy trong phòng nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

Vương Thanh rất giận, nhưng đồng thời cũng thở dài một hơi. Mặc dù biết Viên Lạp không phải hạng người gì tốt, nhưng không nghĩ đến cậu ta sẽ làm ra loại sự tình này.

Phùng Kiến Vũ ngược lại khẽ bật cười, “Em ngược lại thật muốn xem một chút cậu ta đến cùng muốn làm ra chuyện gì.”

Viên Lạp sau khi kết thúc tiết mục phỏng vấn rất nhanh bị phóng viên bao vây, tắt cả micro và máy chụp đều hướng cậu ta.

“Xin hỏi buổi sáng hôm nay tin tức hot trên weibo là thật sao?”

“Xin hỏi cậu thật sự bị Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ nhục mạ sao?”

Viên Lạp ra hiệu tất cả mọi người an tĩnh lại, “Sự tình không phải như vậy, đêm đó không sai là tôi thực sự có đến xin lỗi, nhưng sự thật Thanh ca và Vũ ca chỉ nói với tôi không có việc gì, bảo tôi không cần để ở trong lòng.”

“Đã vậy xin hỏi lúc cậu từ phòng hai vị ảnh đế đi ra, vì sao lại khóc?”

Phóng viên đuổi đánh tới cùng, không có được kết quả cuối cùng thế không bỏ qua.

Viên Lạp sững sốt một chút, nhưng rất nhanh điều chỉnh tâm tình của mình, “Cùng..... Thanh ca Vũ ca không có quan hệ.....”

*Đã không có quan hệ vì cái gì mới vừa từ phòng bọn họ bước ra lại khóc chứ a?”

*Thật xin lỗi, xin đừng hỏi nữa, xin nhường một chút, nhường một chút.” Trợ lý của Viên Lạp nhanh chóng cùng nhân viên công tác đem phóng viên tách ra, một đường hộ tống Viên Lạp lên xe.

Sau cuộc phỏng vấn này, biểu tình sững sờ kia của Viên Lạp càng khiến cho nhiều người tin tưởng Viên Lạp nhất định bị Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ khi dễ, người qua đường bình luận nhao nhao thiên về một bên, cảm thấy hai người nổi danh liền bắt đầu đùa nghịch người mới đánh tiếng.

Tả Hữu và Tần Tang cũng không biết đêm đó đến cùng xảy ra chuyện gì, muốn lên tiếng thanh minh cũng cần phải hiểu rõ đêm đó đến cùng xảy ra chuyện gì chứ a, thế là hai người đều nhao nhao chạy đến tìm Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ.

Kết quả Phùng Kiến Vũ một bộ dáng vử vô cùng thanh thoi, Vương Thanh còn đang ở nhà của Phùng Kiến Vũ nấu cơm trưa cho cậu.

“Hai người các người thật sự là quá vô tâm a, thời gian trôi qua không tệ.” Tả Hữu ở phòng bếp đi qua đi lại quan sát, nhìn xem Vương Thanh đang làm gì cho bữa trưa.

Tần Tang bị tức đến không nhịn được, “Loại tin tức này rất nghiêm trọng! Hai người có thể biết tự giác một chút có được hay không! Đêm đó đến cùng xảy ra chuyện gì? Mà lại trùng hợp như vậy cậu ta mới từ trong phòng hai người đi ra liền bị chụp được, tin tức này chỉ sợ là có người cố ý a.”

Phùng Kiến Vũ thấy Tần Tang sốt ruột, vì vậy nói: “Tần tỷ, đêm đó thật sự chuyện gì cũng không có phát sinh, cậu ta trong buổi phỏng vấn đều là nói thật. Cậu ta đúng là đến xin lỗi, chúng ta cũng xác thực nói cho cậu ta biết có sao. Về phần cậu ta tại sao sau khi ra ngoài lại khóc, cũng thật như cậu ta đề cập, cùng chúng ta không quan hệ. Cuộc phỏng vấn này, cậu ta chưa hề nói một câu nói dối.”

Tần Tang tự nhiên tin tưởng Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh không có khả năng dối với Viên Lạp nói ra việc gì nghiêm trọng, Viên Lạp mỗi một câu nói đơn độc trào ra cũng đều là nói thật, nhưng chính là thái độ rõ ràng sững sờ của cậu ta, lại làm cho người ta cảm thấy cậu ta chỉ sợ thật sự đã bị ủy khuất, chỉ là không dám nói ra lời.

“Cái tên Viên Lạp này, thật sự là xem nhẹ cậu ta rồi.” Tả Hữu nhớ đến trước đó gặp qua cậu ta ở phim trường, cũng không nghĩ đến người này kỳ thực lại bỉ ổi như vậy. Cuộc phỏng vấn này cậu ta nói mỗi một câu nói đều là sự thật, để cho người ta muốn bắt cũng không bắt được lỗi thủng. Ngày đó trong phòng chỉ có ba người bọn họ, nói cái gì cũng chỉ có ba người bọn họ biết, nếu như Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đưa ra lí do thoái thác nhất trí, chỉ sợ người ở bên ngoài nhìn thấy, bắt quá cũng chỉ cho là do hai người bọn họ cha đẩy cho nhau mà thôi.

“Đại Vũ buổi chiều còn có một tiết mục phải ghi hình, tối nay rồi nói sau, cơm nấu xong rồi, trước đến ăn cơm đi.” Vương Thanh bày ra một bàn thức ăn đã nấu xong, sau đó lãnh tính nhìn Tả Hữu và Tần Tang: “Thật ngại quá, không có nấu phần cho hai người.”

45. Chương 45

Phùng Kiến Vũ buổi chiều ghi hình xong tiết mục, không thể tránh khỏi bị phóng viên bao vây, nhân số chỉ so với lúc phỏng vấn Viên Lạp còn muốn nhiều hơn.

“Xin hỏi tình huống đêm hôm đó đến cùng là như thế nào? Viên Lạp nói chính là toàn bộ sự thật sao?”

“Hai người và Viên Lạp có khúc mắc gì hay sao?”

Phùng Kiến Vũ biết nếu như bản thân không chịu trả lời đoán chừng lập tức sẽ có đầu đề chính là mình lên mặt giương oai, thế là cậu dừng lại nói: “Kỳ thật cậu ta nói từng chữ đều là sự thật, các người vì cái gì lại không tin cậu ta a?”

“Nếu như đêm đó không có chuyện gì phát sinh, xin hỏi vì sao lúc Viên Lạp từ trong phòng hai người đi ra lại khóc chứ?”

“Vấn đề này tôi thực sự không thể thay Viên Lạp trả lời, bản thân cậu ta hẳn là phải biết được vì chuyện gì mà khóc.”

Phóng viên còn muốn tiếp tục hỏi, đều bị nhân viên công tác ở hiện trường cản lại, Phùng Kiến Vũ rất nhanh tiến vào trong xe rời đi.

Vào lúc ban đêm weibo của Kỳ Kỳ đột nhiên truyền ra một đoạn ghi âm, Kỳ Kỳ dùng một loại giọng điệu mười phần đau lòng dành cho Viên Lạp viết: “Liên quan đến việc Viên Lạp nói không hề bị Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh chen ép là sự thật, vì cái gì các bằng hữu truyền thông một mực núp lấy Viên Lạp không chịu nhả, tất cả những lời cậu ấy nói đều là lời nói thật a. Vào đêm hôm đó thời điểm Viên Lạp đi tìm hai người bọn họ cáo lỗi, tôi đang cùng Phùng Kiến Vũ voice chat ở wechat a. Cậu ta ước chừng có chuyện liên quan đến kịch bản cần trao đổi với tôi, không nghĩ đến Viên Lạp lúc ấy sẽ đến tìm, cậu ta cũng hẳn là nhất thời quên đi không có tắt máy, kết quả nguyên đoạn đối thoại đều gửi hết sang cho tôi. Nguyên bản chuyện tin nhắn đơn giản như vậy thật sự không có gì quan trọng, không nghĩ đến hôm nay còn có thể phát huy được tác dụng. Tôi cũng bị làm cho ngỡ ngàng, mòn cổ hai ngày mới đào ra được đoạn tin voice chat này, hiện tại công bố ra ngoài, hi vọng tất cả mọi người tin tưởng lời nói của Viên Lạp. PS: May mắn tôi có mua hội viên, có thể phát được nhiều chữ đến như vậy ”

Bài weibo nhanh chóng được chuyển phát lên đến mười vạn, mọi người nghe xong đều phát hiện, đêm hôm đó đúng là Viên Lạp đến để xin lỗi, mà Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đều biểu thị mình không ngại, còn khích lệ cậu ta cố gắng lên, sau đó Viên Lạp liền đi ra ngoài. Sau khi cả đám người hâm mộ xem hết bài post này, rất nhanh tuân trào mù mịt trong bình luận.

“Ai nha, Viên Lạp người ta làm không tốt lại bị Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ làm cho cảm động phát khóc đây này. Idol nhà chúng tôi thiện lương như vậy, không như một số người có chút ác độc a, cảm thấy tâm linh của mình nhận được gột rửa, nhịn không được mà bật khóc đi.”

“Đi ra ngoài liền khóc, kỹ thuật diễn xuất như thế này quả thực quá kinh người, làm sao trong lúc quay phim lại luôn xảy ra vấn đề a, có phải kỹ năng cũng cần nhìn trường hợp sao?”

“Viên Lạp nhà chúng tôi vốn là nói đêm đó chuyện gì cũng đều không có phát sinh, cậu ấu có nói câu nào là nói láo không?”

“Đúng thế đúng thế, không có nói láo, quả là một đóa liên hoa kinh thiên trong sáng mà.”

“Ai là liên hoa trong sáng khó mà nói được đi, Phùng Kiến Vũ vì cái gì lại trùng hợp như vậy gửi đoạn voice chat này cho người khác chứ, chẳng lẽ không phải ngay từ đầu đã đối với Viên Lạp nhà chúng tôi không có tín nhiệm nên mới cố ý ghi âm lại.”

“Ha ha ha ha lâu trên lâu phải nên cảm tạ có phần voice chat này làm chứng đi, dù sao có ai nghi ngờ Viên Lạp nhà các người nói dối đâu. Kỳ Kỳ người ta đây chính là đang giúp Viên Lạp nhà các người a, chứng minh Viên Lạp không có nói láo, cậu ta khóc thật sự đúng là cùng Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ không có liên quan gì.”

Phần voice chat này sau khi được phát tán, kỳ thật hình thức đã thiên về một bên, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ thời điểm Viên Lạp tiếp nhận phỏng vấn có thái độ mập mờ chính là vì muốn cho Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ bị hắc.

Tả Hữu và Tần Tang lúc này nhìn thấy, mới biết được vì cái gì Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh đều là một bộ dáng vẻ vô cùng thảnh thơi, nguyên lai đã sớm có phòng bị. Hai người đều không có tự mình ra mặt, mà là cố tình để Kỳ Kỳ một bộ tôi vừa mới biết sự tình đã huyền não lớn đến mức như vậy, nhanh chóng chạy ra giúp đỡ Viên Lạp một chút.

“Sao hai người không chịu nói sớm, hại chúng tôi lo lắng lâu như vậy!” Tả Hữu làm một bát quái tiên phong, lần này thế mà lại là người sau cùng biết được Phùng Kiến Vũ sớm đã có phòng bị, cảm thấy mình quả thực toàn thân đều khó chịu.

“Như thế này không phải rất kinh hỉ sao?” Phùng Kiến Vũ bắt chéo tay, “Bởi vì cậu ta xác thực rất kỳ quái, cho nên mới đối với cậu ta có chút phòng bị, sự thật chứng minh, tôi phòng bị không có sai.”

“Anh lợi hại rồi, anh còn biết đường lên tới trời luôn mà.” Tả Hữu cầm lấy áo khoác của mình, “Hai người các anh đều rất lợi hại, còn cần đến những người đại diện này như chúng tôi làm gì nữa a, gặp lại sau đi.”

Thấy Tả Hữu rời đi, Tần Tang cũng đeo lên túi xách của mình, “Chuyện này có thể giải quyết ổn thỏa thì tốt rồi, không quấy rầy hai người nghỉ ngơi nữa, tôi đi trước đây. Vương Thanh ngày mai cậu có một buổi chụp hình tạp chí, cậu đừng vui đến quên cả trời đất.”

Rốt cuộc đưa tiễn xong hai người đại diện, Vương Thanh thở dài một hơi, “Tả Hữu tức giận rồi, không sao chứ?”

Phùng Kiến Vũ cười cười, “Cậu ta a, tự mình chạy đi tự mình trở về, không cần để ý.”

Wương Thanh đem cậu vòng vào trong ngực, “Anh đêm nay..... không về.....”

Phùng Kiến Vũ tựa hồ hồi tưởng lại chuyện gì, nhăn nhăn lông mày, “Cũng được, nhưng anh phải ngủ ở phòng khách.”

“Anh cái gì cũng không biết làm đâu.....”

Phùng Kiến Vũ xoay người nhìn hắn, “Anh đã dính được em rồi, khi nào luyện được năng lực tự chủ của chính mình tốt vào rồi nói sau, em đi tắm trước.”

Tránh thoát cái ôm của Vương Thanh, lưu lại Vương Thanh một mình ở phòng khách xấu hổ: Em cho rằng anh muốn như vậy sao! Đối mặt với em thì lấy đâu ra năng lực tự chủ!

Đến lúc Vương Thanh đi tắm rửa, Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại lạ lẫm, chỉ là cậu mơ hồ cảm thấy, cú điện thoại này có khả năng liên quan đến chuyện ngày hôm nay, thế là cuối cùng vẫn tiếp nhận.

“Xin chào, mạo muội quấy rầy, Phùng ảnh đế, tôi là Trần Đạt Chí.”

Phùng Kiến Vũ lập tức trong lòng bắt đầu không thoải mái, còn lấy được số điện thoại của mình, điểm này làm cho cậu vô cùng buồn nôn.

“Bởi vì chuyện ngày hôm nay, tôi cảm thấy cần phải tự mình tạ lỗi với Phùng ảnh đế, cho nên mạo muội tìm đến ông chủ của các người muốn số điện thoại, hi vọng Phùng ảnh đế bỏ qua cho.”

Phùng Kiến Vũ ổn định tâm thần của mình, mở miệng nói: “Sao có thể, nào dám để Trần tiên sinh tự mình xin lỗi tôi chứ.”

“Người của tôi quản giáo vô phương, mang đến nhiều bối rối cho mọi người, chuyện này tôi sẽ cho các người một cái công bằng, cậu cứ yên tâm. Mặt khác để tỏ lòng áy náy của tôi, tôi vô cùng thành khẩn mời cậu và Vương ảnh đế ăn cơm bồi tội.”

Phùng Kiến Vũ thấy gã ta đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp trong điện thoại thừa nhận Viên Lạp là người của gã, cũng có chút giật mình, “Thật sự không cần thiết, trong chuyện này Viên Lạp cũng không có nói dối, không có quan hệ gì đến cậu ta. Dù sao hiện tại voice chat cũng đã công bố ra ngoài, đối với tôi và Vương Thanh cũng không có ảnh hưởng gì, cho nên hi vọng Trần tiên sinh cũng không cần để ở trong lòng, chuyện

này cứ như vậy mà cho qua đi thôi.”

Trần Đạt Chí tựa hồ sớm đoán được Phùng Kiến Vũ sẽ cự tuyệt, gã kéo Viên Lạp đến, đối với Viên Lạp nói: “Đến, cùng Phùng ảnh để trò chuyện đi.”

Viên Lạp bên đầu điện thoại khóc đến có chút tê lương, “Phùng..... Phùng ảnh để..... Thật xin lỗi, tôi có lỗi với các người, van cầu anh, van cầu các anh đi ăn cùng chúng tôi một bữa cơm, tôi muốn đích thân nói xin lỗi cùng các người.”

Phùng Kiến Vũ từ trong thanh âm của cậu ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra được tình trạng ở phía bên kia, trong lòng cậu không khỏi run lên, Trần Đạt Chí này, không chừng hành hạ Viên Lạp đến thể nào cơ a. Phùng Kiến Vũ cũng không muốn đem sự tình huyền não thành lớn, nếu như Viên Lạp ở trong tay Trần Đạt Chí xảy ra vấn đề gì, cậu cũng không đành lòng. Dự tính ban đầu của cậu chỉ là hi vọng người mới này hiểu rõ, trong vòng này không phải là có thể tùy tiện làm loạn.

Vương Thanh tựa hồ nghe được cậu ở trong phòng đang cùng ai nói chuyện, thế là ló đầu vào nhìn, Phùng Kiến Vũ làm một tư thế suyt với hắn, sau đó nói vào điện thoại: “Được, thời gian, địa điểm.”

- Hoàn chương 45 -

46. Chương 46

Sau khi Tả Hữu và Tần Tang biết được Trần Đạt Chí mời hai người bọn họ ăn cơm, trong lòng tất cả đều không khỏi giật mình, bữa cơm này, hẳn là không ăn được gì tốt đẹp rồi.

Nói đến tổng giám đốc A-stars Tiết Mặc và Trường Ảnh là Hồ Ba đều là những người rất có thủ đoạn, nếu Trần Đạt Chí thật sự muốn đến thể nào, bọn họ cũng không cần phải sợ. Hai người phân nhau chuẩn bị báo cáo cho Tiết Mặc và Hồ Ba về chuyện này, ý kiến của hai người họ đều là, đã dám mời, khẳng định không dám tùy tiện làm loạn, tạm thời có thể xem xét một chút.

Trần Đạt Chí chọn địa điểm là một club tư nhân có tiếng những người trong giới thường hội tụ, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng từng đến đó mấy lần, biết được nơi này giữ bí mật rất tốt, chuyện gì cũng sẽ không truyền đi.

Mới vón vẹn nửa tháng không hề nhìn thấy Viên Lạp, nhưng Phùng Kiến Vũ vẫn tinh tế phát hiện được cậu ta gần đây không ít, chắc hẳn trong khoảng thời gian này sống không được tốt.

Sắc mặt Viên Lạp có chút không tốt, bờ môi cũng trắng bệch, cậu ta cầm ly rượu tiến đến trước mặt Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, trực tiếp quỳ xuống. Hai người đều sửng sốt, sau đó lập tức đưa tay đỡ Viên Lạp đứng dậy.

Viên Lạp lắc đầu, “Là tôi có lỗi với hai vị, chuyện này từ đầu tới cuối đều là lỗi của tôi, hi vọng hai vị ảnh đế đại nhân đại lượng, có thể tha thứ cho tôi.”

Trần Đạt Chí nhả ra khói thuốc từ trong miệng, nhấn điếu thuốc vào gạt tàn, “Cậu chỉ có xin lỗi tư cách, ai cho phép cậu đi cầu xin người khác tha thứ? Đại nhân đại lượng? Cậu đây là ý gì? Không tha thứ cho cậu chính là tiểu nhân sao?”

Viên Lạp lập tức toàn thân run rẩy, rượu trong ly thiếu chút nữa đổ ra ngoài, “Tôi không phải..... Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Thấy bộ dáng Viên Lạp đáng thương như vậy, Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh đều là không đành lòng, Phùng Kiến Vũ mở miệng nói: “Trần tổng, sự tình đã qua, Viên Lạp cũng đã xin lỗi, có thể cho qua được rồi.”

Trần Đạt Chí cười lắc đầu, “Cậu ta làm ảnh hưởng đến danh dự của hai vị không tốt, không phải xin lỗi là có thể giải quyết được sự tình, tôi nhất định sẽ cho hai vị một cái công đạo. Con người của tôi a, không thể tha thứ cho người dựa hơi tôi giở trò, mọi người ai cũng biết.” Ánh mắt âm lãnh của Trần Đạt Chí đảo qua Viên Lạp, Viên Lạp lập tức bò qua, ghé vào bên chân Trần Đạt Chí cầu khẩn nói: “Trần tiên sinh van cầu anh, coi như em theo anh nhiều năm như vậy, đừng đối với em đuổi tận giết tuyệt.”

Trần Đạt Chí có chút căm ghét đá văng cậu ta, “Cũng là bởi vì cậu theo tôi nhiều năm như vậy, hẳn phải biết tính tình của tôi, còn muốn dựa hơi tôi làm nhiều chuyện như vậy, là cho mình có bao nhiêu đặc biệt sao.”

“Ha ha ha ha ha!” Viên Lạp đột nhiên bật cười, “Là tôi không biết tự lượng sức mình, cho là mình theo anh nhiều năm như vậy, luôn có một chút vị trí. Tôi mặc dù là tại bên cạnh anh chiếm được chỗ tốt, nhưng tôi tự hỏi mấy năm này cũng là bỏ ra thực lòng. Thế nhưng trong lòng của anh, chỉ có Phùng Kiến Vũ, ngoại trừ Phùng Kiến Vũ, ai có thể nhập vào mắt của anh!”

Câu nói này Vương Thanh nghe được nộ khí tỏa ra, Phùng Kiến Vũ dưới bàn lời kéo tay của hắn, Vương Thanh mới nhịn xuống không nổi giận.

“Dem cậu ta lôi ra ngoài, toàn diện phong sát, về sau toàn bộ ngành giải trí, sẽ không có người tên Viên Lạp này.” Trần Đạt Chí không mang theo cảm tình ra mệnh lệnh, mấy người vệ sĩ ở bên cạnh tiến lên kéo Viên Lạp ra ngoài.

“Để cho hai vị chế giễu rồi.” Trần Đạt Chí xoay đầu lại cười, phảng phất một cái quyết định vừa rồi bất quá chỉ là một sự việc không có ý nghĩa.

“Trần tổng, chuyện này thật không cần thiết phải huyền não nghiêm trọng đến như vậy. Người trẻ tuổi có đôi khi rất dễ dàng đi vào con đường quanh co, cho bọn họ giáo huấn để bọn họ sửa sai là được rồi, đuổi tận giết tuyệt thật sự không cần.” Phùng Kiến Vũ cũng không phải rất thánh mẫu, nhưng chuyện này nháo đến làm cho Viên Lạp trong ngành giải trí lẩn lộn đến ngoài đời sống không nổi, cậu cảm thấy bất luận nhìn như thế nào cũng là quá mức nghiêm trọng.

Trần Đạt Chí phát tay áo, “Phùng ảnh đế đại nhân đại lượng, điểm này tôi thật sự rất thưởng thức cách làm người của cậu. Chỉ là tóm lại Viên Lạp tổn thương đến danh dự của hai vị, huống chi cậu ta còn dựa hơi tôi làm ra những sự tình này, lại là hành vi trơ trên nhấy. Chuyện này xem như là tôi bàn giao cho hai vị, đừng ở đây đi.”

Thấy Trần Đạt Chí cũng không có chút nào cải biến chủ ý của mình, hai người cũng chỉ có thể không còn cách nào.

Trần Đạt chí dừng một chút lại nói: “Tôi một mực rất yêu thích phim của Phùng ảnh đế, cũng rất thưởng thức cách làm người của Phùng ảnh đế, còn Viên Lạp, thỉnh xin không cần để ở trong lòng.”

“Phi thường cảm tạ sự yêu thích của Trần tổng, về sau còn xin ủng hộ nhiều hơn những tác phẩm của tôi.”

Mấy người vừa khôi phục bầu không khí, đại môn đột nhiên bị người mở ra, Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh đều trừng lớn mắt mình.

Đến chính là người quen, chính là Lý Mộng quen biết lúc quay Chiến Hỏa . Lý Mộng mặt mày hớn hở đi đến, tựa hồ cũng không hề đem Trần Đạt Chí để vào trong mắt, cô đi thẳng đến bên người Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh, sau đó khoác tay lên cánh tay của Phùng Kiến Vũ.

“Lúc em mới đến, nghe được quản lý nói tối nay các anh cũng ở đây ăn cơm, nên đến xem một chút, thật sự chính là các anh.”

Đối với việc Lý Mộng đột nhiên xuất hiện thân mật, Vương Thanh rất là nổi nóng, nhưng rất nhanh lại cảm thấy bản thân dường như hiểu được điều gì.

Phùng Kiến Vũ bất động thanh sắc cùng Lý Mộng kéo ra một chút khoảng cách, “Thật là khéo, cô cũng đến nơi này ăn cơm?”

Lý Mộng cười gật gật đầu, sau đó dắt lấy Phùng Kiến Vũ nhìn về phía Trần Đạt Chí, “Trần tổng, đã lâu không gặp.”

Trần Đạt Chí đứng lên, “Đã lâu không nhìn thấy Lý tiểu thư, hạnh ngộ, giúp tôi nói một tiếng hỏi thăm đến ông nội và ba của cô.”

“Được, cảm ơn Trần tổng.” Lý Mộng che miệng ở bên tai Phùng Kiến Vũ lặng lẽ nói một câu, sau đó cùng Trần Đạt Chí và Vương Thanh nói lời từ biệt rồi rời đi.

Trần Đạt chí đưa mắt nhìn Lý Mộng, sau đó nhìn về phía Phùng Kiến Vũ, “Phùng ảnh đế và Lý tiểu thư dường như quan hệ rất tốt?”

“Ồ cùng trong một đoàn phim lâu như vậy, tự nhiên thân thiết thôi.”

Sau khi nghe xong Trần Đạt Chí không còn hỏi thêm gì nữa, lịch sự cùng hai người dùng bữa, ba người xem như là hòa thuận ăn xong bữa cơm này.

Trên đường trở về Vương Thanh rất trầm mặc, Phùng Kiến Vũ biết trong lòng của hắn đang đốt lửa, thế là yên lặng chờ đợi Vương Thanh hỏa khí tiêu tan, thế là hai người một đường không nói chuyện yên lặng trở về.

Đợi đến lúc dừng xe dưới gara căn hộ của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh rốt cục nhịn không được giữ chặt lấy Phùng Kiến Vũ đang muốn xuống xe, “Phùng Kiến vũ, em nói em làm sao lại câu nhân đến như vậy a!”

- Hoàn chương 46 -

47. Chương 47

Phùng Kiến Vũ nghe được Vương Thanh, cánh tay ngừng mở cửa, quay đầu nhìn hắn, “Làm sao em lại câu nhân?”

Cuống hòng Vương Thanh nhấp nhô, đem Phùng Kiến Vũ kéo vào trong ngực chặt chẽ khóa lại, xích lại gần hôn môi cậu. Vương Thanh mút lấy môi của cậu, đầu lưỡi luồn vào, quần lấy đầu lưỡi cậu ở trong miệng tùy ý quấy rối.

Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình bị mút đến tê dại, Vương Thanh thấy cậu không có phản kháng, càng thêm làm càn, đưa tay đem khóa quần cậu kéo xuống.

Phùng Kiến Vũ bắt lại cánh tay không an phận của hắn, quay mặt qua chỗ khác, “Nơi này là gara xe.....”

Vương Thanh áp sát đến, ở trên cổ cậu nhẹ nhàng hôn xuống, “Địa điểm mới, tình thú mới.”

Phùng Kiến Vũ không muốn cùng hắn điên loạn, mở cửa xe trực tiếp bước xuống, Vương Thanh nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Hai người vừa đi Vương Thanh ở bên cạnh không ngừng phàn nàn, “Em còn nói em không câu nhân, đằng trước là một Trần Đạt Chí, đằng sau là một Lý Mộng.”

“Lý Mộng còn không phải đến hỗ trợ sao, nếu không anh biết được tiếp theo Trần Đạt Chí muốn làm gì sao?”

“Xem như biết là cô ấy đang giúp đỡ, nhưng anh vẫn giận a, cô ấy vô duyên vô cớ sát gần em như vậy làm gì?” Vương Thanh nhớ đến dáng vẻ Lý Mộng tiến đến bên tai Phùng Kiến Vũ thì thầm, cảm thấy trong lòng phát chua, “Đúng nha, rốt cuộc cô ấy nói gì bên tai em vậy?”

Phùng Kiến Vũ thấy bộ dáng hẩn nóng vội, thế là cố ý trêu đùa hẩn, “Cô ấy nói có thời gian rảnh hẹn em ăn cơm.”

Vương Thanh nhớ đến Lý Mộng ở bên tai Phùng Kiến Vũ nói xong câu nói kia, Phùng Kiến Vũ còn nhẹ gật đầu, thế là càng gấp gấp hơn, “Vậy mà em còn gật đầu! Em muốn hẹn đi ăn với cô ấy!”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, “Đúng vậy a, người ta đã chịu giúp chúng ta đến như vậy, cùng người ta ăn một bữa cơm cũng là lẽ thường a.”

“Anh cũng phải đi theo.” Vương Thanh tiến lên một bước ngăn đường đi của Phùng Kiến Vũ, “Không cho phép em đi một mình.”

Phùng Kiến Vũ bật cười nhìn hẩn, “Lúc trước người ta mời anh đi ăn bữa ăn Pháp anh cũng không muốn đi, sao bây giờ lại tranh nhau đòi đi cho bằng được.”

Vương Thanh nhớ đến lần đó vẫn còn đang ở đoàn làm phim, Lý Mộng mời mình đi ăn cơm, chính mình dứt khoát từ chối, hiện tại lại bị Phùng Kiến Vũ lấy ra giễu cợt. Hẩn có chút ảo não, lúc trước sao lại chọc ra được sự tình này a.

Phùng Kiến Vũ thấy hẩn có chút sững người, thế là vòng qua hẩn, vừa đưa tay mở cửa, vừa nói: “Em câu nhân? Cũng không biết ai lần trước câu trúng cô ấy a.”

Vương Thanh từ phía sau ôm cậu vòng tay ôm chặn ngang hông cậu, sau đó ấn cậu lên trên tường.

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn hẩn, “Anh làm gì?”

Vương Thanh tiến lên cắn cắn lỗ tai cậu, “Làm em nè!”

Tiết Mặc vừa rạng sáng ngày tiếp theo vội vàng gọi Phùng Kiến Vũ về hỏi han tình huống, tối hôm qua mặc dù gã ta có ý tứ mời ăn cơm nhận lỗi không quan trọng lắm, nhưng vẫn làm cho Tiết Mặc có chút lo lắng.

Nghe được Phùng Kiến Vũ nói sau đó có Lý Mông đến giúp giải vây, Tiết Mặc có chút giật mình. “Khi nào mà quan hệ giữa cậu và Lý Mộng lại tốt đến như vậy, cô ta lại dám vì cậu ra mặt đắc tội với Trần Đạt Chí.”

Phùng Kiến Vũ nghĩ nghĩ, “Trước đó cùng cô ấy bị nhốt cùng nhau ở trên núi, cũng hẩn là cảm thấy nợ tôi một chút nhân tình. Hôm qua tôi nhìn thấy Trần Đạt Chí đối với cô ấy phi thường khách khí, đối với tôi

cảnh của Lý Mộng, loáng thoáng cũng từng nghe nói một chút..... Trải qua sự tình tối hôm qua, thoát nhìn là sự thật đi.”

Tiết Mặc có chút hắc tuyến, “Tất nhiên là thật rồi, cậu luôn luôn không quá chú ý đến những việc này, cho nên không rõ ràng cũng là bình thường. Bối cảnh của Lý Mộng xác thực giống như truyền ngôn, nếu như cổ ta thật sự xem trọng cậu, đây chính là một chuyện tốt.”

Phùng Kiến Vũ mắt thấy Tiết Mặc bắt đầu bát quái, thế là cắt đứt anh ta, “Ngài cũng thật đủ bát quái, đừng suy nghĩ nhiều, nếu ngài có hứng thú thì chính ngài theo đuổi đi.”

Tiết Mặc nghe cậu nói mình bát quái, thế là bình mễ không sợ vỡ, hỏi: “Nếu vậy, chuyện giữa cậu và Vương Thanh, là thật sao? Hiện tại trong giới hầu hết đều biết lần trước Vương Thanh thả bỏ mặc tất cả vì việc liên quan cậu.”

Phùng Kiến Vũ đương nhiên biết chuyện này sẽ không được giấu quá lâu, huống chi chính cậu cũng từng nghĩ qua, nếu như vạn bất đắc dĩ có một ngày thật sự phải cùng Vương Thanh công khai, cũng không thể để cho công ty chính mình không biết một chút gì. “Không sai.”

Đại khái không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ lại sảng khoái thừa nhận nhanh như vậy, Tiết Mặc cũng bị làm cho sững sờ. “Cậu là thật lòng?”

“Tình cảm, tự nhiên là thật.”

Thấy Phùng Kiến Vũ cũng không phải đang nói đùa, Tiết Mặc ngưng trọng, “Hai người đây là làm sao lại nhìn vừa mắt, quay xong bộ phim sao?”

“Nếu tôi nói Vương Thanh thích tôi mười năm, ngẫu tin không?”

“Mười năm? Mười năm trước hai người chỗ nào quen biết?” Tiết Mặc nhú nhú mày, sau đó anh nhớ đến, trước đó trên weibo có người phát hiện Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ mười năm trước cùng quay chung một bộ phim, “Mười năm..... chẳng lẽ là lúc quay Tiểu Ngạo Trường Không sao?”

Phùng Kiến Vũ nhú mày, Tiết Mặc trừng lớn mắt của mình, “Mười năm! Đây là khái niệm gì..... Cho nên cậu liền cảm động lấy thân báo đáp?”

“Mấy năm nay anh đối với tôi cũng rất tốt a, anh xem tôi như thế nào lại không chịu lấy thân báo đáp với anh đi, loại tình cảm gọi là tình yêu a, trong thời khắc đặc biệt đối với một người đặc biệt, mới có thể phát sinh.”

“Chắc chắn, không hổ là người đang yêu đương nồng nàn, làm lòng tôi thật chua xót a.” Tiết Mặc giả vờ run rẩy thân thể, kéo ra ngăn kéo bàn, “Đây, kịch bản mới, buổi sáng hôm nay vừa nhận được, cậu chọn một cái đi.”

Phùng Kiến Vũ lật hết mấy cái kịch bản, nói với Tiết Mặc: “Tôi muốn nghỉ ngơi trước một đoạn thời gian.”

Tiết Mặc móc móc lỗ tai của mình, “Tôi có nghe lầm hay không? Phùng Kiến Vũ nói với tôi, muốn nghỉ ngơi?”

Từ sau khi Phùng Kiến Vũ ký kết với A-star, một năm bốn mùa quay phim không ngừng nghỉ, hiện tại thể mà lại chủ động yêu cầu nghỉ ngơi một chút.

Vương Thanh chỉ còn có hai tháng sẽ gia nhập đoàn làm phim của Trần đạo, “Hai tháng này, tôi muốn tạm thời để trống một chút, chờ đến khi anh ấy gia nhập vào đoàn phim rồi, tôi liền an tâm tuyển kịch bản. Về phần hai tháng này chương trình hoặc là hoạt động khác, đều có thể giúp tôi nhận, không có vấn đề gì.”

Tiết Mặc chuyên chú nhìn Phùng Kiến Vũ, cổ họng trầm trầm phát ra tiếng cười, “Phùng Kiến Vũ, cậu thật sự là xong đời rồi.”

- Hoàn chương 47 -

48. Chương 48

Lễ khai mạc đầu tiên của Nhai Sơn là vào đầu tháng 4, sau đó Vương Thanh có thể bay đi tuyên truyền ở hai thành phố, sau đó nữa sẽ lập tức gia nhập vào đoàn làm phim của Trần Quảng Thụ. Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh vô cùng không cam tâm cùng mình tách ra, cho nên đành trống rỗng ra cho bản thân gần hai tháng, tiếp một ít tiết mục ghi hình quay chụp trong bản địa, như vậy mỗi đêm đều có thể cam đoan bản thân nhất định sẽ về nhà.

Vương Thanh kỳ thực ban đầu cũng không biết, vẫn là do Tả Hữu thánh bát quái nói cho Vương Thanh biết, cả người Vương Thanh vó chút sửng sốt. Kỳ thực từ lúc kết giao đến nay, bởi vì tình cảm trong lòng của Phùng Kiến Vũ rất ít khi lộ ra ngoài, Vương Thanh có đôi khi cảm thấy rất bất lực. Nhưng thẳng đến khi nghe được cậu vì chính mình dành thời gian trống đến gần hai tháng, chính là vì muốn được ở bên mình thêm nhiều thời gian nữa, Vương Thanh mới biết được Phùng Kiến Vũ có rất nhiều chuyện không chịu nói ra miệng mà thôi.

Vương Thanh vừa làm xong việc liền vội vội vàng vàng trở về tìm Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ vừa tắm rửa xong, đầu tóc ướt sũng. Cậu ngồi trong phòng khách đang voice call cùng ai đó, Vương Thanh đặt móng ngồi xuống kế bên.

“Tôi cảm thấy tiết mục này không tệ, dù sao cậu cũng nói gần đây tương đối nhàn rồi, thuận tiện hỏi giúp tôi Vương Thanh có thể cùng nhau tham gia hay không a?”

Vương Thanh nghe được tên của mình, có chút ngoài ý muốn, chỉ chỉ mình. Phùng Kiến Vũ đem màn hình xoay sang cho hắn nhìn, là đang cùng Kỳ Kỳ trò chuyện, thế là Vương Thanh yên lòng.

“Tôi đây chính là đang giúp cậu, để cho cậu có được cơ hội cùng Vương Thanh tham gia chung một tiết mục, tú ân ái thôi.”

“A? Tú cái gì ân ái?” Vương Thanh nhin không được hỏi ra.

Kỳ Kỳ nghe thấy thanh âm của Vương Thanh, thế là nở nụ cười, “Vương Thanh cậu trở về thật vừa vặn, tôi đang cùng Đại Vũ nói về chương trình yêu đương gần đây tôi tham gia. Là chương trình đang được truyền bá gần đây nhất Thời khắc tiến nhập tình yêu, tôi không phải cùng Lưu Lộ thành một đội sao, gần đây trong chương trình có một concept mới, nói rằng cùng bạn bè của mình tăng thêm chất xúc tác tình cảm gì đó. Đại Vũ gần đây không phải vừa vặn không quay phim sao, tìm cậu ta đến làm khách quý, nếu như cậu dạo này cũng có thể nhin chút thời gian đến, hai người có thể cùng tham gia.”

Từ khi hai người ở cùng một chỗ, đều không có giấu diếm bạn bè xung quanh, cho nên bạn bè đôi bên đều biết Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ chính thức ở bên nhau, lúc nào tụ họp cũng không ít lần đem hai người ra trêu ghẹo.

“Tôi thế nào lại có cảm giác cậu không giống như để hai chúng tôi đi tú ân ái, mà là để chúng tôi đi xem cậu tú ân ái.”

“Chuyện này đều là chương trình yêu cầu mà!” Kỳ Kỳ bắt đầu chơi xấu, “Hai người có phải chỗ bạn bè thân thiết hay không, bạn chí cốt thì mau đến đi a. Lần tiếp theo địa điểm ghi hình là nhà tôi, tôi mời Lưu Lộ đến nhà của tôi, thời gian là thứ tư tuần sau.”

Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh liếc nhìn nhau, “Được, nhớ kỹ phải cho chúng tôi một bữa ăn thật ngon.”

“Cho hai người ăn đến bể bụng luôn!”

Mấy năm gần đây loại chương trình yêu đương xuất hiện dày đặc, mấy năm trước cũng có tổ chương trình đến tìm Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, bắt quá hai người đều từ chối. Đối với hai người mà nói, đều cảm thấy trong những chương trình yêu đương công khai như vậy đều là giả yêu đương, không có ý nghĩa. Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, trước kia cũng từng có một hai đôi thông qua chương trình này mà thật sự ở bên nhau.

Thời khắc tiến nhập tình yêu cũng là một chương trình cực kỳ hot, Kỳ Kỳ hai năm này liên tiếp tham gia vào nhiều chương trình thực tế, cho nên đối với tổ chức mấy loại chương trình như vậy là vô cùng được yêu thích.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ chưa nghĩ đến, hai người bọn họ lần đầu tiên tham gia chương trình truyền hình thực tế, lại là cái dạng hình thức này, hơn nữa còn là một loại chương trình về yêu đương.

Thời điểm hai người đến nhà Kỳ Kỳ, Vương Thanh còn mang đến cho cậu ta hai chai rượu đỏ, nói là tạ lễ. Từ sau sự tình của Viên Lạp lần trước, vẫn luôn không tìm được cơ hội nói lời cảm tạ với Kỳ Kỳ. Thời điểm Vương Thanh nâng ly với Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ còn trêu ghẹo: “Cảm thấy bản thân có giống con rể đến nhà

vợ hay không?”

Phùng Kiến Vũ phi một ánh mắt đao quá, “Con dâu đến cửa không được sao?”

Kỳ Kỳ và Vương Thanh nhìn nhau cười một tiếng, đều không nói lời nào, Phùng Kiến Vũ tức giận lao vào Vương Thanh đập hai cước.

Lần này ghi hình là giấu khách mời nữ không thể biết có khách đến nhà, trước đó mọi người bàn xong kịch bản, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ liền bị đuổi xuống lầu dưới, đợi đến lúc ghi hình thì bọn họ lại xuất hiện.

Lưu Lộ lần này cũng là lần đầu tiên đến nhà của Kỳ Kỳ, thế là cũng mang theo hai chai rượu, kết quả phát hiện trên bàn cơm nhà Kỳ Kỳ đã đặt sẵn hai bình rượu.

Kỳ Kỳ nắm chặt hai tay, trong lòng tự mắng ba tiếng ngu ngốc, sao lại để quên ở trên bàn chứ.

“A, biết em hôm nay muốn đến đây, cho nên anh đã cố ý mua hai bình rượu.” Kỳ Kỳ giải thích nói, “Em xem hai chúng ta thật là tâm linh tương thông.”

Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh dưới lầu nhìn xem máy giám sát quay hình, Phùng Kiến Vũ ai nha một tiếng, “Xong đời rồi, lát nữa đến nhà Kỳ Kỳ tay không, muốn trà trộn ăn chùa uống chùa cũng không được nữa a.”

Một đám nhân viên công tác đứng một bên nghe được lời nói của Phùng Kiến Vũ, ở một bên nín cười đến run rẩy cả người.

Đợi đến khi Lưu Lộ và Kỳ Kỳ ngọt ngọt ngào ngào nấu cơm trưa, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ làm khách quý tiến lên lầu gõ cửa.

Kỳ Kỳ đang đem đồ ăn bày ra bàn, thế là để Lưu Lộ đi mở cửa, tổ đạo diễn ý tứ cũng là dạng này mới có thể đạt được hiệu quả chân thật tốt nhất, xem Lưu Lộ phản ứng.

Lưu Lộ mở cửa, trước cửa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ khê mỉm cười, “Xin chào, chúng tôi là bạn bè của Kỳ Kỳ.”

Kết quả Lưu Lộ lập tức hét lên a a a, cả người vô cùng hưng phấn, còn cùng Kỳ Kỳ nói: “Trời ạ, anh biết không, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đến a.”

Cái phản ứng này làm cho Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ giật nảy mình, trong lòng tự nhủ làm sao mà Lưu Lộ lại hưng phấn đến như vậy chứ a.

Kỳ Kỳ một bên bưng đồ ăn đặt ra bàn, một bên đem hai người mời vào nhà, hai mắt Lưu Lộ một mực không chớp lấy một cái quan sát Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ.

Kỳ Kỳ bắt đầu không vui, “Anh mới là bạn trai của em a, em lại nhìn nam nhân khác lâu như cậ, anh muốn ăn dấm.”

Lưu Lộ tiến lên kéo cánh tay của cậu ta, “Không phải a, em là thật sự siêu thích hai người bọn họ, hai người bọn họ!”

Nghe được Lưu Lộ cường điệu hai người bọn họ, mọi người cũng không hề quá để ý, cảm thấy Lưu Lộ có thể là fan hâm mộ của mình. Lúc đầu loại tình huống này cũng đã gặp qua rất nhiều, nghệ sĩ cũng có thần tượng mà mình yêu thích.

Mọi người cùng nhau hàn huyên ngồi xuống ăn cơm, Phùng Kiến Vũ thân mật gọi Lưu Lộ em dâu, hỏi cô cảm thấy con người Kỳ Kỳ thế nào. Lưu Lộ bắt đầu nói ra những chuyện lý thú lúc ghi hình của mình và Kỳ Kỳ, mọi người uống chút rượu, bầu không khí vô cùng thoải mái.

Uống đến nửa đường mọi người lại bắt đầu chơi trò thật lòng đại mạo hiểm, đến phiên của Lưu Lộ, Vương Thanh bắt đầu giở trò xấu, “Hôn Kỳ Kỳ một cái đi.”

Kết quả Lưu Lộ cười tà mị nhìn nhìn Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ nói: “Được a, anh và anh Đại Vũ làm mẫu một cái đi.”

- Hoàn chương 48 -

49. Chương 49

Vương Thanh phốc một tiếng muốn phun luôn cả chất lỏng đang ngậm trong miệng ra ngoài, “Đạo diễn! Chỗ này có người không có tiết tháo!”

Người đại diện của Lưu Lộ bị dọa đến gấp gấp hô với đạo diễn ngừng quay, nói cho cô nghỉ ngơi một chút. Đạo diễn cũng không nghĩ đến lá gấn của Lưu Lộ lại lớn đến như vậy, vốn là hi vọng nhờ vào hai vị ảnh đế hỗ trợ một chút, để cho Lưu Lộ và Kỳ Kỳ tiến triển thêm chút tình cảm, như vậy tổ chế tác mới có thể tạo ra nhiều xúc tác. Đạo diễn nhẹ gật đầu, ra hiệu nghỉ ngơi trước một lúc, nhưng đồng thời trong lòng ông lại có thêm một tư tưởng mới.

Người đại diện của Lưu Lộ một tay kéo cô qua, thấp giọng khiển trách: “Chuyện gì đây a, loại thời điểm này lại mắc cái bệnh gì a. Chị đã nói với em bảo đảm cho chị, loại trò chơi này không thể tùy tiện làm loạn a.”

Lưu Lộ có chút không vui, bấu môi ở bên cạnh không chịu nói chuyện. Kỳ Kỳ bên cạnh, nói với người đại diện của Lưu Lộ: “Không có việc gì, Thần tỷ chị yên tâm đi, em cảm thấy đạo diễn có thể là thật muốn cái chất xúc tác mới này a.”

Ba người nhìn về phía bên đạo diễn, lại thấy đạo diễn xoa xoa tay một mặt ngượng ngùng hỏi Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, có ngại hay không tạo thêm cho chương trình chút thu hút.

“Chỉ là hôn nhẹ một cái là tốt rồi, chúng tôi cũng không phải yêu cầu gì quá đáng.”

Vương Thanh cười gật đầu, “Được, không có chút nào quá phận.”

Kỳ Kỳ nhìn nhìn hai người bọn họ, duỗi ra hai ngón trỏ đụng đụng nhau, làm một cái thủ thế hôn hôn, Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt lỗ tai lập tức đỏ bừng lên.

Một đám nhân viên công tác nhìn thấy Phùng Kiến Vũ lỗ tai đỏ lên, đều ở trong lòng yên lặng gào thét: Thật đáng yêu quá đi! Phùng ảnh đế ngượng ngùng rồi!

Mọi người một lần nữa trở lại vị trí ban đầu, Lưu Lộ một mực nhìn hai người bọn họ cười cười, Phùng Kiến Vũ cảm thấy bản thân tựa như hiểu được trước đó Lưu Lộ luôn cường điệu yêu thích hai người bọn họ là có ý gì.

Ghi hình tiếp tục phân đoạn Lưu Lộ muốn hai người bọn họ hôn một cái làm mẫu, bàn tay lớn của Vương Thanh vươn ra, đem Phùng Kiến Vũ kéo đến bên người.

“A, Kỳ Kỳ, đừng nói bạn bè không chiếu cố cậu, cậu nói hôn chỗ nào, tôi hôn ngay chỗ đó, đợi lát nữa Lộ Lộ nhà cậu cũng phải chỗ đó nha.”

Kỳ Kỳ và Lưu Lộ liếc nhìn nhau một cái, “Lộ Lộ nhà tôi hôn tôi chỗ nào tôi cũng vui vẻ, để Lộ Lộ nhà tôi chọn vị trí đi.”

Lưu Lộ chỉ chỉ khoeo mắt, “Hôn nốt lệ chí này đi.”

Vương Thanh cũng không nghĩ đến Lưu Lộ lại chọn nơi này, Vương Thanh kỳ thật cũng rất thích nơi này, mỗi lần thừa dịp Phùng Kiến Vũ còn chưa ngủ dậy, Vương Thanh luôn luôn lặng lẽ ở chỗ này đặt xuống một nụ hôn.

Phùng Kiến Vũ ngược lại không có nửa điểm già mồm, trực tiếp nhắm mắt lại, Vương Thanh nhìn thấy cậu một bộ dáng thuận theo, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của cậu trực tiếp hôn xuống.

Tất cả nhân viên công tác ở bên cạnh nhìn thấy được cảnh này đều nhao nhao ở trong lòng gào thét, Lưu Lộ ngược lại là không chút nào khắc chế xung động nắm lấy Kỳ Kỳ, “A a a a, đời mạng rồi!!!”

Vương Thanh buông Phùng Kiến Vũ ra, “Thế nào, hai anh đây làm mẫu cho em cũng không tệ lắm phải không.”

Lưu Lộ ở đối diện điên cuồng gật đầu, nhìn cô quả thực kích động đến mức không biết làm thế nào cho phải, Phùng Kiến Vũ cảm thấy con người Lưu Lộ này rất là thú vị.

Đạo diễn quả thực muốn cắn khản tay nghiêng nghiêng nghiêng, trong lòng tự nhủ còn sợ kỳ phát sóng tiếp theo không đủ hot sao, đạo diễn thật sự rất muốn hỏi một chút hai vị có muốn đến chương trình nói chuyện yêu đương một chút hay không a.

Trong giới từ lúc biết được Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đến làm khách mời trong chương trình truyền hình thực tế, đều nhao nhao đánh lên chủ ý, hi vọng có thể tranh thủ hai người cùng tham gia vào cùng một chương trình.

Nhưng hai người trước mắt trọng tâm đều là quay phim, tạm thời không có ý muốn tham gia vào mấy loại chương trình truyền hình thực tế tầm cỡ lớn như vậy. Mấy năm này các chương trình truyền hình thực tế vẫn luôn rất hot, rất nhiều người đều dựa vào chương trình truyền hình thực tế mà bạo hồng, rất nhiều công ty quản lý cũng nhắm vào khối tài nguyên nóng bỏng tay này. A-star và Trường Ảnh cũng có ý nghĩ như vậy, bất quá Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ trước mắt còn bận đóng phim đến năm sau, ước chừng cũng phải chậm rãi.

Lễ tuyên truyền Nhai Sơn rất nhanh đã lên lịch trình, đoàn phim gần đây đều cho ra rất nhiều posters, làm cho người hâm mộ ngày ngày đều hưng phấn đến quên cả trời đất.

Buổi lễ đầu tiên là ngay tại Bắc Kinh, cũng xem như lượt bớt đi rất nhiều chuyện. Ngày hôm đó cũng có một cái thảm đỏ phải tham dự, hai người tự nhiên là được an bài đi cùng nhau. Vương Thanh còn cùng Phùng Kiến Vũ trêu ghẹo, lúc đi thảm đỏ em nhớ kỹ phải thêm miếng lót đệm giày. Phùng Kiến Vũ tức giận, ở nhà không ngừng đuổi theo hắn đòi đánh, kết quả cuối cùng lại là bị Vương Thanh áp lấy “làm” hai lần.

Trước đây hai người cũng từng tham gia không ít lễ trao giải, nhưng mỗi lần đều có đối tượng nữ riêng cho phần mình, thời gian an bài bước lên thảm đỏ cũng chênh lệch tương đối nhiều, hoặc là một người mở màn, hoặc là một người cuối màn. Hai người bọn họ lần đầu tiên cùng đi thảm đỏ, Vương Thanh không khỏi có chút hưng phấn.

Ngày hôm đó, một đoàn người hâm mộ đều đến hiện trường tương đối sớm, hiện trường mang theo rất nhiều giá đỡ, các bạn bè phóng viên nhao nhao trêu chọc: Mọi người đây là đoạt bát cơm a!

Nhóm người hâm mộ chỉ cảm thấy cổ mình đều sắp dài hết tầm mắt, rốt cuộc ở phía xa xa xuất hiện một chiếc xe, lập tức hiện trường lập tức vang lên tiếng gào thét.

Chiếc xe đầu tiên đến nơi chính là Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh dẫn đầu xuống xe, còn giúp Phùng Kiến Vũ che đỡ đỉnh đầu, để cậu xuống xe.

Hai người dừng chân, sửa sang lại một chút cổ áo cho nhau, trong nháy mắt một đám muối tử cảm thấy mình muốn ngất đi. Hai người đi cùng một chỗ cũng cảm thấy loại cảm giác này hết sức kỳ diệu, thời điểm kí tên, Vương Thanh tiến đến bên tai Phùng Kiến Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn kết hôn đi thăm đồ không a?”

Lúc đầu Vương Thanh chỉ là cảm thấy trên đũa Phùng Kiến Vũ rất vui, cảm thấy cậu khẳng định lại đồ bình lỗ tai, ai ngờ Phùng Kiến Vũ liếc hần một cái, nhỏ giọng nói: “Muốn kết hôn a? Em có thể cưới anh nha.”

- Hoàn chương 49 -

50. Chương 50

Người chủ trì là người hai người quen biết, tên là Mã Bác Hoa, trong giới có rất nhiều phim lần đầu ra mắt đều là do cậu ta chủ trì. Mã Bác Hoa bắt gặp hai người kề tai nói nhỏ, thế là giữ chặt hai người lại, “Hai vị ảnh đế bộ dáng có rất nhiều bí mật nha, muốn cùng mọi người chia sẻ một chút hay không a?”

Vương Thanh và người chủ trì kinh nghiệm pha trò rất phong phú, Phùng Kiến Vũ tự nhiên đứng ở một bên cũng không muốn lên tiếng, chờ đợi Vương Thanh “vẽ đường tròn”.

“Không có, đâu còn ai khác so với em ấy đẹp mắt hơn chứ.” Vương Thanh mặt không đỏ hơi thở không gấp tự nhiên mở lời, Phùng Kiến Vũ ở một bên trong lòng tự nhủ anh cũng được quá đi.

Mã Bác Hoa biết từ trong miệng Vương Thanh không đào ra được thứ gì, thế là cười cười buông tha cho bọn họ đi vào trong. Các diễn viên khác lần lượt tiến vào thăm đồ, cuối cùng chính là đạo diễn Đường Duẫn, mời toàn bộ các bạn bè truyền thông tiến vào sảnh chính.

Sau khi tất cả người đều vào sảnh, màn hình lớn bắt đầu phát ra đoạn trailer. Đoạn trailer này không giống với đoạn 1 phút 30 giây trước đó đã được phát trên mạng, là một đoạn trailer dài 3 phút tinh tế hơn nhiều. Chỉ với một đoạn trailer ngắn đã khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy đây chắc hẳn là một bộ phim điện ảnh khí thế ngút trời. Xem xong hết 3 phút trailer ngắn ngủi, bọn họ mới biết được đây không chỉ đơn thuần là một bộ phim điện ảnh, mà là một bom tấn mang đầy tính nhân văn. Trong lúc bộ phim đang được hoàn tất hậu kỳ, các đơn vị phát hành đã sớm bắt đầu chạy khắp nơi móc nối quan hệ, để sắp xếp thêm được nhiều xuất chiếu. Nhưng Nhai Sơn thật sự làm được những điều mà người khác không làm được, các rạp chiếu phim đã tranh nhau book full vé, loại hiện tượng rầm rộ này đã lâu không gặp qua.

Trailer được chiếu xong, người chủ trì bắt đầu vào công cuộc phỏng vấn, hầu hết phỏng vấn về phim ảnh đều sẽ tương đối khác biệt, rất ít hỏi về những chuyện ngoài lề của bộ phim. Nhưng đây là bộ phim lần đầu tiên kết hợp giữa hai vị ảnh đế Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, còn có thêm Diệp Đồng Trạch làm khách mời, nhìn thế nào cũng thấy bộ phim này có rất nhiều đề tài đáng được quan tâm đến.

“Nghe nói Vương Thanh ở trong phim đã phụ Diệp nữ thần của chúng ta, là do bởi vì gì đây a?”

Vương Thanh chỉ chỉ Phùng Kiến Vũ ở bên cạnh, “Đều là bởi vì em ấy a!”

Đám đông người hâm mộ ở phía dưới lập tức không khống chế được lý trí, nhao nhao hò hét lên.

Mã Bác Hoa tiếp tục hỏi: “Tại sao là bởi vì Phùng ảnh đế nha?”

Vương Thanh làm tư thế xuyt, “Việc này phải để phim nói cho mọi người biết, không thể tiết lộ nhiều nha.”

“Xin hỏi Đại Vũ đối với chuyện này có gì muốn giải thích không?”

Phùng Kiến Vũ aaa một hồi, sau đó nở nụ cười, hồi tưởng một chút, “Đúng là bởi vì tôi, anh ấy nói rất có đạo lý, tôi không có cách nào phản bác.”

Thế là mới vừa mở màn, toàn bộ bầu không khí đã bắt đầu trở nên sôi nổi. Bởi vì đây là một bộ phim lịch sử mảng lớn, Mã Bác Hoa biết bầu không khí cũng không thể quá chênh hướng, thế là rất nhanh dẫn trở về đề tài phim ảnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao trong giới luôn luôn nguyện ý mời Mã Bác Hoa đảm đương vai trò người chủ trì, mọi người đều tự hiểu rõ.

Bởi vì bản thân Đường Duẫn không phải đặc biệt thích phỏng vấn cho lắm, cho nên lần phỏng vấn này được lướt nhanh, khúc nhạc dạo liền đã giảm bớt đi rất nhiều, trực tiếp bắt đầu phát phim.

Phim vừa mở màn, toàn bộ sảnh đều trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người toàn tâm toàn ý chú tâm vào phim.

Đoàn phim trước đó đã tung ra mấy đợt posters, tất cả mọi người đều nhìn ra được quan hệ giữa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ ở trong phim ảnh vô cùng mơ mơ hồ hồ, trailer chỉ là một chút sơ lược, thẳng đến khi xem được phim, cả đám người hâm mộ đều là *ngọa tào(1)*!

Cái này là phương hướng gì a, vô lâm minh chủ đùa giỡn giáo chủ ma giáo, giáo chủ ma giáo xuống núi cướp cô dâu, hai người trong rừng truy đuổi, sau đó lại ở cùng một chỗ nâng cốc cười đùa. Người hâm mộ biểu thị một mặt như xuất mộng, chúng tôi mặc dù trong đầu đã nghĩ ra đến hàng trăm hàng ngàn kịch bản khác nhau, nhưng đây chính là quang minh chính đại phát đường a.

Ngay lúc mọi người cảm thấy chẳng lẽ chúng ta là đến xem phim tình cảm, tình tiết bắt đầu tiến vào giai đoạn gây căng.

Quý Phi Hàn thực hiện đúng lời hứa của mình, theo Tống Thiên tiến ra chiến trường, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đầy khắp trên mặt biển. Dù đã từng thấy qua không ít cảnh tượng hoành tráng, Quý Phi Hàn cũng không khỏi bị cảnh tượng này làm cho rung động.

Đến đoạn hai người đi đón ấu đế không thành bị yếu thế lui về phía sau, tất cả mọi người xem tựa hồ đều

cảm thấy bản thân có thể dự đoán được sự tình sẽ phát triển như thế nào.

Nguyên binh giết đến, Lục Tú Phu biết đã không đường có thể đi, hấn quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng, vì phục hưng Tống thất, chúng ta một mực không hề từ bỏ qua chiến đấu, nhưng chuyện đã đến nước này, đã bất lực vãn hồi. Hoàng Thượng là hậu duệ hoàng thất chính thống của Đại Tống, hẳn sẽ quả quyết làm ra được quyết định không bôi nhọ huyết thống của ngài.”

Ấu đế gần tám tuổi, thanh âm có chút nghẹn ngào, nhưng lại kiên định đến lạ thường. “Ta minh bạch, làm nhất quốc chi quân, không thể chịu nhục, cảm tạ tả tướng một đường hộ vệ, đời sau lại tạ.”

Lục Tú Phu đưa mắt nhìn máu tươi nhuộm đỏ cả mặt biển, lại nhìn đến ấu đế tuổi nhỏ, cố nén nước mắt: “Hoàng Thượng.....”

Lục Tú Phu công ấu đế, dùng dây lưng gắt gao đem hai người buộc chặt cùng nhau, ngửa mặt lên trời hét dài: “Hôm nay binh bại, ngày khác nhất định chinh phạt các ngươi.” Sau đó dứt khoát nhảy xuống biển.

Một số người xem ở hiện trường đã mắt ngẩn lẹ, sau đó tình tiết chuyển cảnh đến Quý Phi Hàn và Tống Thiên chết bởi loạn tiền bất phục, thời điểm nói ra lời ước định ở kiếp sau, rất nhiều người hâm mộ đã bắt đầu nức nở.

Phần cuối phim, Văn Thiên Tường bị bắt, ông viết xuống bài thơ nổi danh *Quá Linh Đình Dương (2)*:

Tân khổ tao phùng khởi nhứt kinh,

Can qua liêu lạc tứ châu tinh;

Sơn hà phá toái phong phiêu nhứ,

Thân thế phù trầm vũ đả bình;

Hoàng Khổng than đầu thuyết hoàng khổng,

Linh Đình dương lý thán linh đình;

Nhân sanh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh!

Bộ phim khép lại ở cảnh này, đèn trong sảnh đột bật sáng lên, kèm theo là hàng loạt người xem đồng loạt

chính tề đứng thẳng dậy, xen lẫn là tiếng vỗ tay đầy nồng nhiệt.

- Hoàn chương 50 -

(1) *Ngoạ tào (- wocao) đọc đồng âm với từ “Tôithao”, tương đồng với nghĩa ĐM.*

(2) **Văn Thiên Tường** (, Wen Tian Xiang, 06/06/1236 - 09/01/1283) là thừa tướng nhà Nam Tống, một thi sĩ nổi tiếng và là anh hùng dân tộc của Trung Quốc. Ông cùng với Lục Tú Phu và Trương Thế Kiệt được sử Tàu gọi là “Tống vong tam kiệt” (ba bậc hào kiệt lúc nhà Tống mất).

Qua biển Lênh Đênh

Cay đắng do từ một sách kinh,

Bốn năm quanh quẽ cảnh đao binh;

Bông tung gió: vỡ tan sông núi,

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình;

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi,

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh;

Xưa nay hỏi có ai không chết, Hãy để lòng son chiếu sử xanh!

51. Chương 51

Sau khi Nhai Sơn được công chiếu, các loại đồng nhân, tiểu thuyết, video nhao nhao được người hâm mộ đồng loạt xuất ra, tạo nên một cổ dậy sóng. Bộ phim này được phát sóng ròng rã một tháng, cuối cùng thời điểm kết thúc lịch chiếu, phòng bán vé đã thu về được hơn 2 tỷ. Cũng bởi vì bộ phim này, giá trị của bản thân Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đã tăng lên gấp đôi.

Trần Quảng Thụ còn cùng Vương Thanh trêu ghẹo, “May mắn sớm cùng cậu hợp tác, nếu không còn không biết có mời được cậu hay không nữa.”

Phim mới của Vương Thanh có tựa là Qua Đường , nội dung chính là kể về câu chuyện của một công nhân viên chức nhỏ nhoi tên là Từ Bình, vào một ngày ra ngoài làm việc, bởi vì đi đường tắt, qua một đầu đường nhỏ, kết quả tận mắt nhìn thấy một trận đấu súng giết người. Cảnh sát, tội phạm, người nhà của người bị hại, ba hướng đều muốn tìm đến Từ Bình làm chứng. Từ Bình là một người phi thường nhất gan sợ phiền phức, hần sợ gây chuyện lớn, cả ngày hoảng loạn, cuối cùng lựa chọn trốn tránh. Nhưng mà tránh né cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, tên tội phạm tìm đến người nhà của hần, cuối cùng cha mẹ và vợ của hần đều chết dưới tay của tên tội phạm, Từ Bình cuối cùng rõ ràng bản thân trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có thể phát sinh thêm càng nhiều tai họa. Từ Bình cuối cùng cũng đứng dậy, xác nhận hung thủ, hần cuối cùng trưởng thành làm một người đàn ông có chủ kiến, cuộc sống bình ổn trở lại, nhưng đồng thời hần cũng đã mất đi những người chí thân nhất trong cuộc đời.

Trần Quảng Thụ là một người vô cùng giỏi về xoay sâu vào nhân tính, nghiên cứu thảo luận nhân tính, bởi vậy phim của ông mặc dù đắt khách, nhưng bình luận khen chê luôn không đồng nhất. Vương Thanh một mực chưa từng diễn qua dạng nhân vật này, đối với hần mà nói, lần này là một lần khiêu chiến cực kỳ lớn.

Vương Thanh diễn qua rất nhiều nhân vật, nhưng một nhân vật nhất gan sợ phiền phức đến như vậy, một người không có ý chí gì, hần căn bản chưa từng thể nghiệm. Mà một người vô dụng như vậy, vì điều gì mà cuối cùng lại cấp tốc trưởng thành lên, Vương Thanh cảm thấy có chút không rõ ràng cho lắm. Trước đó cùng Trần Quảng Thụ thảo luận kịch bản, Vương Thanh mặc dù có rất nhiều kiến giải, nhưng có rất nhiều chuyện thường thường đều nói rất dễ, cho đến lúc thực sự muốn đi vào nhân vật, Vương Thanh phát hiện bản thân hoàn toàn không tiến vào được.

Rất nhanh sẽ tiến đoàn làm phim, Vương Thanh lâm vào một trận nóng nảy quay cuồng, Phùng Kiến Vũ tự nhiên cũng nhìn được vào trong mắt. Cậu hiểu được dạng người như Vương Thanh chưa từng nếm qua khổ, lại là một người bản thân vô cùng có chủ kiến, sẽ rất khó hiểu được loại cảm giác hoảng mang lo sợ suốt cả ngày, huống chi hiện tại Vương Thanh đã mạnh đến không cần sợ chuyện gì nữa.

Thời điểm Vương Thanh về nhà buổi tối khuya, Phùng Kiến Vũ đã bày sẵn một bàn thức ăn. Vương Thanh hơi kinh ngạc, bởi vì từ sau khi hai người bọn họ sống với nhau, Phùng Kiến Vũ chưa từng nấu nướng, đều là do Vương Thanh nấu cho cậu ăn.

Phùng Kiến Vũ thoát nhìn sắc mặt cũng không tốt, nhìn thấy Vương Thanh trở về ngữ khí liền lạnh lùng, “Ăn cơm đi.”

Vương Thanh vừa đi vào vừa cởi ra áo khoác và nút khoen ống tay áo, “Sao vậy, tâm tình không tốt?”

Phùng Kiến Vũ mặt không biểu tình, kéo ra ghế ngồi xuống, “Cơm sắp nguội rồi, mau ăn đi, ăn xong đôi bên *hảo tự hảo tán(1)*.”

Vương Thanh sững sốt, lập tức tiến lên đem cậu kéo dậy, “Em nói gì vậy? Ai muốn cùng em tách ra chứ!”

“Anh nghe không hiểu sao, em muốn chia tay với anh.” Phùng Kiến Vũ níu lấy tay của hắn, cố gắng kéo cổ tay từ trong tay Vương Thanh ra ngoài, “Một bữa cơm cuối cùng, có thể đằng hoàng ăn cùng nhau không?”

Vương Thanh túm chặt lấy cổ tay của cậu, kéo cậu đến gần, chế trụ đầu của cậu trực tiếp hôn xuống, Phùng Kiến Vũ rất nhanh hiểu được Vương Thanh đang làm cái gì, thế là gắt gao khóa chặt miệng của mình.

Vương Thanh nắm lấy cằm của cậu, Phùng Kiến Vũ bị đau liền há miệng ra, đầu lưỡi Vương Thanh thuận thế thẳng tắp tiến vào. Vừa hôn vừa dùng hạ thân ma sát vào người Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ rất nhanh đã có phản ứng, vì vậy làm cho Vương Thanh có chút đắc ý.

Bữa cơm này đúng là ăn không vô nữa, Phùng Kiến Vũ trực tiếp bị Vương Thanh nâng lên tiến vào trong phòng ngủ. Trong khoảnh khắc bị ném lên giường Phùng Kiến Vũ tựa hồ có chút tỉnh táo lại, Vương Thanh nhanh chóng tiến lên mạnh mẽ cởi quần của cậu kéo xuống đầu gối, Phùng Kiến Vũ lúc này cho dù muốn chạy cũng không chạy nổi được nữa.

“Anh tỉnh táo một chút đi.” Phùng Kiến Vũ muốn xoay người kéo lại quần của mình, kết quả Vương Thanh lại mạnh mẽ kéo cậu xoay lật ngược trở ra, trực tiếp áp lên thân người cậu.

“Đừng nháo, đừng nháo nữa mà, em không có muốn cùng anh chia tay. Đều là do Tần Tang thấy anh gần đây không tiến vào nhân vật được, cho nên bảo em cùng anh chia tay, thử xem anh có thể lĩnh hội được sự hoảng loạn của nhân vật hay không.”

Vương Thanh hừ một tiếng, tại trên mông cậu hung hăng vỗ xuống một cái, “Dám cùng người khác cấu kết trên đũa làm anh sợ, đáng phạt.”

Sau đó Phùng Kiến Vũ gọi điện cho Tần Tang, “Biện pháp của chị hoàn toàn không được, gặp nạn chính là em đây nè.”

Tần Tang ở bên kia đầu dây cười đến vui vẻ, “Vốn là không làm được a, chị cũng không hề trông cậy vào việc này có thể thành công. Chị đây chính là cảm thấy Vương Thanh gần đây quá mức khẩn trương, hoàn hảo để cho em trấn an cậu ta một chút.”

Phùng Kiến Vũ nghĩ thầm, cho nên chính là cái mông của tôi gặp nạn có đúng không, người đại diện như vậy thật là được a.

Lần này nháo loạn xong Phùng Kiến Vũ tự nhiên phát hiện dường như có chút tác dụng, chỉ ít Vương Thanh thoát nhìn không còn tinh thần căng thẳng như trước nữa. Hai người lúc mới vừa ở bên nhau đã ước định, sẽ không can thiệp vào công việc của đối phương, cho nên chuyện công việc, Phùng Kiến Vũ sẽ rất ít khi mở miệng. Nhưng lần này là ngoại lệ, Phùng Kiến Vũ cảm thấy vẫn phải nên cùng Vương Thanh chậm rãi nói chuyện.

“Thời điểm khi em vừa mới gia nhập vào giới giải trí, hệ chủ nhiệm đã đề cử em tiến vào một đoàn làm phim, lúc ấy em vẫn cảm thấy mình diễn xong bộ phim này, nhất định có thể hồng. Thế nhưng đến lúc em đến đoàn phim, em mới biết được em bị người ta chỉnh lấy trên đầu.”

Nghe đến đó, Vương Thanh trong lòng một trận khó chịu, bàn tay siết thật chặt bàn tay của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ tay của hắn, ra hiệu hắn mọi chuyện đều đã qua.

“Sau khi đến đó, em mới biết được vai diễn của em bị cướp đi, đạo diễn cho em một nhân vật khác. Cái nhân vật kia từ đầu đến cuối đều không cần em lộ mặt, cuối cùng vẫn là nhìn thấy em đáng thương, đạo diễn đã cho em một ống kính, trong suốt bộ phim đó, duy nhất một cảnh lộ mặt. Về sau thẳng đến khi em nổi danh, vị đạo diễn kia mỗi lần nhìn thấy em, đều sẽ rất cẩn thận từng li từng tí, sợ em ghi hận sẽ trở tay chỉnh ông ta. Dù sao ông ta chỉ là một đạo diễn nhỏ, cũng không có bối cảnh gì quá lớn. Loại người như ông ta, kỳ thật rất e ngại những người so với mình có uy quyền lớn hơn, ông ta sợ chính mình làm không tốt, thì sẽ không có ngày tốt lành.”

Vương Thanh nguyên bản ngoài ý muốn Phùng Kiến Vũ vì sao lại cùng mình giảng giải chuyện trước kia, nghe đến đó tựa hồ hiểu được, cái người đạo diễn này so với nhân vật trong phim của mình dường như cũng có điểm tương đồng. Vương Thanh dường như có được chút cảm giác linh ngộ, lại nghe Phùng Kiến Vũ nói tiếp.

“Anh cẩn thận nghiên cứu kịch bản một chút, đứng ở một góc độ suy nghĩ xem Từ Bình vì cái gì mà la hét nhất gan sợ phiền phức đến như vậy.”

Vương Thanh gật đầu rồi nhanh chóng đi ra xem kịch bản, Phùng Kiến Vũ quan sát hắn rồi yên lặng ngẫm nghĩ, chính mình dường như cũng phải nên cẩn thận tìm một cái kịch bản mới rồi a.

- Hoàn chương 51 -

(1) Hào tụt hào tụt: Gặp gỡ vuivẻ, chia tay an bình.

52. Chương 52

Biết Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu dự định xem xét kịch bản tiếp theo, đạo diễn và biên kịch nhao nhao *ném ra canh ô liu(1)*, bây giờ giá trị bản thân Phùng Kiến Vũ cao, tương đồng, cậu cũng là bảo hộ của phòng bán vé.

Tiết Mặc hiện tại rất ít can thiệp Phùng Kiến Vũ tuyển kịch bản gì, cơ hồ đều là duyệt theo sở thích của Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ cũng cảm thấy bản thân rất may mắn, bây giờ còn có thể lựa chọn quyền lợi cho chính mình.

Gần đây có rất nhiều kịch bản, đa phần đều là đến từ những đạo diễn rất có tên tuổi, nhưng ai cũng không nghĩ đến, Phùng Kiến Vũ lại lựa chọn một cái kịch bản không phải rất thu hút. Bộ phim kia là một bộ phim hiện đại đề tài hài lãng mạn, nội dung kể về một thanh niên mắc bệnh trầm cảm, một lòng muốn chết, nhưng lại muốn sau khi mình chết người nhà có thể trôi qua tốt một chút, thế là dự định lừa gạt tiền bảo hiểm. Thanh niên lại một mực có một ước mơ, chính là muốn đi nhìn ngắm Tây Tạng, cậu ta mua cho mình một phần bảo hiểm tai nạn ngoài ý muốn, sau đó bước lên đường đi. Trên đoạn đường cậu thanh niên quen biết được hai người, mỗi khi cậu thanh niên thiết kế làm thế nào để cho mình chết được giống như việc ngoài ý muốn, luôn luôn bị hai người này không biết rõ tình huống cứu lại được, nửa đường nào loạn không ít lần nên khóc hay nên cười. Ba người cuối cùng đi đến được Tây Tạng, cùng một chỗ nghe kinh phật, xem *thiên táng(2)*, ba người ba quỳ chín lạy vì người nhà cầu phúc, cậu thanh niên rút cuộc hiểu rõ bản thân không dứt bỏ được tình thân, cuối cùng về đến nhà, nhìn thấy cha mẹ vì mình chuẩn bị bữa cơm, đối với mình mà cười ấm áp, cậu ta cuối cùng hiểu rõ cuộc sống vẫn còn có ý nghĩa. Bộ phim này là hiến tặng cho những người mắc phải bệnh trầm cảm, mặc dù Phùng Kiến Vũ biết một bộ phim không cứu vớt được bao nhiêu người, nhưng cậu hi vọng nhờ vào đó để cho càng nhiều người hiểu được, chí ít còn sống là vẫn còn hi vọng. Từ chỗ nảy sinh ý nghĩ như vậy, bắt nguồn từ việc trước đó tiếp nhận một việc công ích, trợ giúp những bạn nhỏ mắc bệnh tự kỷ, Phùng Kiến Vũ lúc ấy đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc, vừa nhìn thấy được kịch bản này liền không chút do dự đón nhận.

Vương Thanh biết cậu tiếp nhận bộ phim dạng này lại có chút lo lắng, sợ Phùng Kiến Vũ sau khi tiến vào nhân vật sẽ rất khó chịu. Phùng Kiến Vũ an ủi hẳn, đoàn phim có chuyên viên tâm lý chuyên nghiệp phụ đạo, không có vấn đề gì đâu.

Dù là như thế, Vương Thanh vẫn để Tần Tang đến quan sát tình hình của bên Phùng Kiến Vũ, nếu có thô gian rảnh rỗi thì tốt nhất nên đến xem xét một chút, nhìn xem tình huống bên Phùng Kiến Vũ như thế nào. Tần Tang cảm thấy mình cũng thật là phúc, người đang yêu đương quả nhiên trí thông minh đều chẳng ra sao cả, cô rõ ràng là người đại diện của Vương Thanh, lại chạy đến hỏi thăm Phùng Kiến Vũ, không biết để cho người ta phải ăn nói làm sao với mọi người đây. Nhưng Tần Tang biết, chuyện này mình không thể không đi, nếu không lòng Vương Thanh sẽ rất bất an. Đoàn làm phim lấy bối cảnh từ Bắc Kinh đến Ninh Hạ rồi chuyển sang Thanh Hải, cuối cùng đến Tây Tạng, đoạn đường này có thể nói điều kiện khách quan vô cùng không tốt, Tần Tang thật cảm thấy bản thân có chút bội phục Phùng Kiến Vũ.

Trước mắt tiến độ quay chụp đã đến Thanh Hải, thời điểm Tần Tang đến nơi đã là buổi tối, Phùng Kiến Vũ đứng ở một góc trong trường quay, bọc lấy một tấm chăn lớn quanh người cùng mấy diễn viên khác trò chuyện. Nhìn thấy Tần Tang đến, Phùng Kiến Vũ cũng hơi kinh ngạc, cậu và Vương Thanh đã hai ngày không có liên lạc, hoàn toàn không biết Vương Thanh để Tần Tang đến dò xét tình huống.

Tần Tang bắt gặp bộ dáng Phùng Kiến Vũ đang cùng mọi người vừa nói vừa cười, liền biết Vương Thanh là quá lo lắng, Phùng Kiến Vũ điều chỉnh rất khá, không có dị trạng gì cả.

“Tang tỷ, cảm ơn chị đến thăm em, xa như vậy còn chịu khổ đi một chuyến.”

Tần Tang cúi đầu cười yếu ớt, “Không cần cảm ơn chị, báo đáp cho lão Vương nhà mấy người là được rồi.”

Phùng Kiến Vũ thấy Tần Tang hiện tại trên ghẹo càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, thầm nghĩ nhất định là bị chi phối cho làm hư.

“Gần đây Vương Thanh thế nào, quay hình thuận lợi không?”

“Hai người các cậu thật là cực kỳ thú vị, lúc bên nhau không muốn trò chuyện về công việc, kết quả đôi bên đều rất lo lắng cho công việc của đối phương.”

“Dù sao cũng đều trong giới giải trí, rất nhiều chuyện không tiện trò chuyện. Mà thời điểm kiến giải không nhất trí, rất dễ dàng cãi nhau, cho nên tốt nhất là đừng nên đem ra thảo luận.”

“Cậu ta gần đây cũng không tệ lắm, cuối tuần Hoắc Phàm có một buổi concert, Vương Thanh phải đến đảm nhiệm vai trò khách quý, sẽ về Bắc Kinh một chuyến.”

Phùng Kiến Vũ nghĩ một hồi, mới nhớ được Hoắc Phàm là ai, trước mắt Tần Tang trên tay đảm đương hai người, một người là Vương Thanh, một người khác chính là Hoắc Phàm. Hoắc Phàm chính là sư đệ của Vương Thanh, chủ yếu phát triển cũng không phải về mặt diễn xuất, mà là ca hát.

“Cuối tuần lúc nào? Cuối tuần em cũng có một cái hoạt động phải về Bắc Kinh.”

Tần Tang hơi kinh ngạc, “Vương Thanh không có nói cho em?” Nghĩ nghĩ Tần Tang lại nói: “Cũng phải, nói cho em làm gì, thời gian chỉ có một ngày, diễn tập xong qua buổi tối hát xong lại lập tức phải chạy trở về quay phim, đoán chừng cũng là không muốn em lo lắng. Thứ sáu tuần sau, em có thời gian không?”

“Buổi sáng thứ năm em về Bắc Kinh, tối thứ sáu 11 giờ em bay về Thanh Hải, em đổi chuyến bay, tối nay đi.”

“Ông trời của tôi ơi, người đang yêu đương quả nhiên thật đáng sợ, chỉ vì một lần gặp mặt.” Tần Tang cảm thấy có chút khó tin, trong mắt rất nhiều người, Phùng Kiến Vũ là một người vô cùng xem trọng, trên thực tế cũng xác thực như thế, nhưng lại chỉ vì Vương Thanh, cậu không ngần ngại phá lệ không ít.

Phùng Kiến Vũ có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không phản bác, Tần Tang cảm thấy cùng dạng người thẳng thắn vô tư như vậy ở chung, chắc chắn là vô cùng vui vẻ.

Vương Thanh cảm điện thoại, từ lúc mình bắt đầu quay phim, về sau Phùng Kiến Vũ cũng bắt đầu quay phim, hai người rờn rã đã có 45 ngày chưa từng gặp mặt. Hoắc Phàm thấy hắn có chút thất thần, tiến lên vỗ vỗ hắn, “Sư huynh, làm sao lại có chút không yên lòng vậy? Có phải là rất mệt mỏi, thật xin lỗi, anh

bận rộn như vậy còn kéo anh đến làm khách quý.”

Vương Thanh bật cười, “Nói cái gì đó, giữa hai anh em chúng ta mà, anh không sao, yên tâm đi.”

Hoắc Phàm đưa tay muốn đem hắc kéo lên, “Vây tiếp tục tập luyện đi.”

Vương Thanh gật đầu, đang muốn đứng lên, phía sau đột nhiên duỗi ra một đôi tay, che hai mắt hắc lại. “Đoán xem em là ai đây a?”

Vương Thanh phản xạ có điều kiện cầm lấy hai bàn tay kia, hắc cảm thấy có chút khó tin, “Đại Vũ!”

Phùng Kiến Vũ buông tay ra, Vương Thanh quay đầu lại nhìn quả nhiên là Phùng Kiến Vũ, nếu không phải nể tình còn có nhiều người như vậy, thiếu chút nữa hắc liền kéo người nọ ôm vào trong lòng rồi.

“Thật ngại quá, quấy rầy mọi người luyện tập rồi.” Phùng Kiến Vũ có chút áy náy mà nhìn Hoắc Phàm, hôm nay hoạt động kết thúc tương đối sớm, cậu chạy đến Vương Thanh còn đang cùng Hoắc Phàm luyện tập.

Hoắc Phàm tự nhiên là nhận ra Phùng Kiến vũ, chỉ là chưa từng quen biết mà thôi.

“À, Vũ ca đại giá quang lâm, vui vẻ cũng không kịp.” Hoắc Phàm cười đưa tay ra, Phùng Kiến Vũ cùng cậu ta bắt tay. Ngay tại khoảnh khắc này, Phùng Kiến Vũ phát hiện, Hoắc Phàm đối với mình có địch ý.

Phùng Kiến Vũ hơi kinh ngạc, mình lúc nào đã đắc tội Hoắc Phàm sao?

- Hoàn chương 52 -

(1) *Ném rã càn hô liú*: “càn hô liú” hay “chim bồ câu” được xem là biểu tượng hòa bình bao quát toàn cầu. Ở một số quốc gia, việc trao tặng càn hô liú còn có ý nghĩa tượng trưng cho việc bày tỏ thái độ thân thiện và mong muốn hợp tác hòa bình. Đối với một cá nhân thì tượng trưng cho việc dành cho người khác một cơ hội, hợp tác trong tình trạng win-win.

(2) *Thiên táng* (điếu táng) là hình thức mai táng nổi tiếng “rùng rợn” của người Tây Tạng. Thay vì chôn cất người chết trong lòng đất, người Tây Tạng đưa thi thể lên núi làm môi cho đàn kền kền đói.

53. Chương 53

Vương Thanh vẫn còn đang vui vẻ, tự nhiên không chú ý đến chút gợn sóng, Hoắc Phàm nhìn nhìn Vương Thanh, “Sư huynh, các anh muốn trò chuyện trước không?”

Vương Thanh đương nhiên là rất muốn cùng Phùng Kiến Vũ “âu yếm” một hồi, Phùng Kiến Vũ lại nói: “Không có việc gì, mọi người cứ luyện tập trước đi, tôi ngồi ở chỗ này là được.”

Nghe thấy Phùng Kiến Vũ nói muốn ngồi lại tại đây, Vương Thanh ngược lại cảm thấy có chút xấu hổ, “Anh hát không dễ nghe.....”

Phùng Kiến Vũ đùa hăng, “Ai muốn nghe anh hát, em là đến nghe Hoắc Phàm hát.”

“Hừ.....” Vương Thanh bĩu môi, nhưng nhìn thấy khóe môi của Phùng Kiến Vũ nhếch lên cười cười, biết là cậu đang trêu chọc mình, thế là vươn “ma trảo” một hơi vò rối đầu tóc cậu.

Hoắc Phàm kéo cánh tay Vương Thanh, Vương Thanh cười đi ra chỗ luyện tập, Phùng Kiến Vũ tự mình đi tìm một chỗ ngồi ngay trung tâm ngồi xuống.

Tần Tang nguyên bản muốn cùng Phùng Kiến Vũ cùng nhau đến, kết quả bị người gọi đi, thời điểm trở về đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đoạn chính ngồi tại vị trí vip, liền đi đến.

“Không nghĩ đến cậu hôm nay lại đến sớm như vậy.”

“Hoạt động hôm nay tương đối thuận lợi, cho nên đã hoàn thành sớm một chút, không sai biệt mới đầu 5 giờ đã có thể kết thúc rồi.”

Trên sân khấu hai người điều chỉnh tốt âm thanh, Phùng Kiến Vũ và Tần Tang đều yên lặng, ngồi ở dưới khán đài lắng lắng nghe hai người ca hát. Bài hát này là một bài tình ca Hoắc Phàm xuất đạo, hiện tại đã có một chút cải biên, sau đó lại mời Vương Thanh đến hát đôi lần này.

Hai người trên sân khấu có một chút động chạm thân mật, Tần Tang vụng trộm nhìn thoáng qua Phùng Kiến Vũ, phát hiện toàn bộ quá trình cậu luôn duy trì một mặt không biểu tình, cô cũng đoán không ra là cậu đang suy nghĩ gì.

Hát xong bài hát này, Vương Thanh liền muốn tiến lên trước nói chuyện một chút với Phùng Kiến Vũ, Hoắc Phàm lại chỉ huy nhạc đệm thêm một lần nữa, nói rằng mình cảm thấy có nhiều chỗ không tốt, cần luyện tập thêm nữa. Một bài hát này bị Hoắc Phàm nín nín kéo kéo đến gần một tiếng đồng hồ, Vương Thanh rốt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi.

Vương Thanh mang theo Phùng Kiến Vũ tiến vào hậu trường, Tần Tang tiếp tục đợi ở dưới khán đài xem Hoắc Phàm luyện tập, nhưng rõ ràng sau khi Vương Thanh đi, Hoắc Phàm có vẻ hơi không tập trung, hôm

nay Hoắc Phàm rất không thích hợp. Tần Tang nhú mày, chẳng lẽ.....

Hai trường một buổi concert rất là hỗn loạn, Vương Thanh cũng không có phòng nghỉ chuyên môn, hai người chỉ có thể ở trong hậu trường rối loạn tùy tiện tìm một góc nhỏ tương đối an tĩnh mà ngồi.

“Em gầy đi rồi.” Vương Thanh biết hoàn cảnh ghi hình bên Phùng Kiến Vũ một đường không quá tốt, Phùng Kiến Vũ vốn đã gầy, lần này lại cảm giác dường như còn gầy thêm tầm mười cân.

Biết Vương Thanh gần đây một mực lo lắng cho mình, Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của hắn, “Quay xong là tốt rồi, đừng lo lắng. Ngược lại là anh a, vốn là bề bộn nhiều việc, còn đến giúp sư đệ chống đỡ hiện trường, hai anh em tình cảm thật không tệ nha.”

“Concert tròn năm năm xuất đạo của Hoắc Phàm, chính cậu ta tương đối xem trọng, cho nên.....” Giải thích được một nửa, Vương Thanh đột nhiên cười lên, “Em ăn dấm?”

Phùng Kiến Vũ nhú mày, “Dù sao em nhìn ra được, cậu ta dường như đối với anh thật không đơn giản.”

“Sao vậy được, hai chúng ta chính là qua hệ sư huynh đệ, vả lại anh và Hoắc Phàm tương tác kỳ thật còn rất ít.” Vương Thanh vốn là muốn trêu chọc Phùng Kiến Vũ, nhưng lại sợ làm người nọ tức giận, vốn một lần gặp mặt đã là không dễ dàng gì.

Phùng Kiến Vũ vỗ nhẹ lên trán hắn một cái, “Ngày ngày đều nói em câu nhân, Vương tiên sinh dường như cũng không đơn giản a.”

Vương Thanh bắt lại tay của cậu, ngay lúc tất cả mọi người đều không chú ý đến cái góc này, ở trên đầu ngón tay cậu rơi xuống một hôn, “Chỉ có em cậu được anh mà thôi.”

Phùng Kiến Vũ rút ra ngón tay của mình, gầy gầy toác mái ngang trán mình, “Em đói rồi.”

Biểu lộ che giấu rất tốt, nhưng phản ứng thân thể đúng là không lừa được người, Vương Thanh nhìn thấy lỗ tai của Phùng Kiến Vũ dần dần đỏ lên, biết là cậu đang thẹn thùng.

Vương Thanh vươn tay lên, ôm cả vai Phùng Kiến Vũ, “Đi, ca ca dẫn em đi ăn cơm.”

“Không biết lớn nhỏ, em mới là ca ca!”

Nhân viên công tác hậu trường nhìn thấy hai người kề vai sát cánh đi ra, đều ở sau lưng nghị luận hai vị ảnh đế tình cảm thật là quá tốt rồi.

Đêm concert diễn ra vô cùng thuận lợi, Hoắc Phàm và Vương Thanh hát xong tình ca, Hoắc Phàm trả lại

cho Vương Thanh một cái ôm, người hâm mộ ở dưới đài thét lên kèm chút dọa sợ Phùng Kiến Vũ. Mặc dù lúc mình và Vương Thanh cùng một chỗ cũng thường xuyên có muội tử kêu to, nhưng nhân số có thể không sánh được bằng buổi hòa nhạc quy mô, cậu cảm thấy rất rung động.

Hoắc Phàm trên sân khấu hỏi Vương Thanh, tour concert lưu diễn cả nước còn có những địa điểm khác, nếu như mà nói có thể, sẽ tiếp tục đến làm khách quý nữa không. Là sư huynh của Hoắc Phàm, Vương Thanh tự nhiên nghĩa bất dung từ thoải mái đáp ứng.

Phùng Kiến Vũ nhin không được che mặt, Vương Thanh a Vương Thanh, gặp được người khác thích anh, sao anh lại trì độn như vậy được a.

Lần này sang đây xem concert Phùng Kiến Vũ vốn không muốn bị lộ ra ngoài, nhưng những người ngồi ở phía trước vẫn phát hiện ra được Phùng Kiến Vũ. Người hâm mộ của Hoắc Phàm rất kinh ngạc, từ lúc nào mà Phùng Kiến Vũ lại quen biết biết Hoắc Phàm nhà bọn họ a. Bất quá có người rất nhanh phản ứng lại, hôm nay Vương Thanh cũng đến, Phùng Kiến Vũ hẳn là đến xem Vương Thanh đi? Nhưng Phùng Kiến Vũ không phải đang quay phim sao? Người hâm mộ Hoắc Phàm lập tức cảm thấy đầu óc bọn họ thật sự nghĩ không thông.

Đêm concert kết thúc rất thuận lợi, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đều đã mua vé máy bay lúc một giờ, nên không thể cùng bọn Hoắc Phàm tham gia tiệc khánh công. Nhìn thấy Vương Thanh muốn đi, Hoắc Phàm có chút không nỡ, nắm lấy tay Vương Thanh lại nói thật nhiều lời, Vương Thanh cười cười vỗ vỗ đầu cậu ta, lại nói thêm một tiếng cố gắng lên.

Thời điểm Vương Thanh tiến vào xe, nhìn thấy bộ dáng Phùng Kiến Vũ một mặt như xem kịch vui mà quan sát hần, hần cười lắc đầu, “Hoắc Phàm chỉ là một đứa em trai mà thôi.”

Phùng Kiến Vũ nhú mày, “Nhưng mà người ta có khả năng không xem anh là anh trai a.”

Vương Thanh bắt lấy tay của cậu, ở trong lòng bàn tay cậu gãi gãi, “Không quan tâm cậu ta xem anh là gì, dù sao cậu ta đối với anh mà nói chỉ là một đứa em trai không hơn không kém.”

- Hoàn chương 53 -

54. Chương 54

Nhìn thấy Vương Thanh lái xe của bọn họ ra ngoài, Hoắc Phàm có chút nhụt chí xoay người, lại nhìn thấy Tần Tang ý vị thâm trường đứng ở phía sau cậu.

“Tang tỷ, đừng làm em sợ chứ.” Hoắc Phàm đối với Tần Tang vừa tôn trọng lại có chút sợ, Tần Tang làm người đại diện đúng thật là một tồn tại hậu thuẫn rất mạnh, là một người đại diện vô cùng có năng lực, có thể tiết kiệm không ít những sự tình không cần thiết. Nhưng bởi vì người đại diện quá mạnh, cậu ta đồng

thời cũng bị quản rất nghiêm ngặt. Hoắc Phàm 19 tuổi đã xuất đạo, hiện tại cũng chỉ mới qua 24 tuổi, tính tình trẻ con rất nặng, phi thường ham chơi. Tần Tang có đôi khi thật giống như là mẹ của cậu ta, đối với việc học cũng như giải trí đều quản rất là nghiêm ngặt. Thế nhưng Hoắc Phàm cũng là một đứa trẻ rất nghe lời, cậu ta luôn rất ỷ lại vào Tần Tang, rất nhiều chuyện đều nguyện ý cùng Tần Tang đàm luận.

Tần Tang ngoắc ngón tay với cậu ta, “Vào đây với chị.”

Biểu lộ của Tần Tang có chút nghiêm túc, Hoắc Phàm đi theo ở phía sau trong lòng có chút bất ổn, buổi diễn đêm nay rất thành công, theo lý mà nói không có chuyện gì đáng giá chịu giáo huấn a.

Một đám người ở sát vách vẫn còn đang phóng túng, Tần Tang cố ý chọn một gian phòng khác, phòng ngừa có người quấy rầy.

“Hôm nay cậu nhìn sư huynh của cậu, có chút khác thường.” Tần Tang nói thẳng, không có ý định cùng Hoắc Phàm vòng vo, con người của Hoắc Phàm rất đơn thuần, nếu thật sự cùng cậu ta vòng vo, Hoắc Phàm nói không chừng còn không biết người ta đang nói gì.

“Em..... Em chính là lâu quá không nhìn thấy sư huynh mà thôi.” Hoắc Phàm không nghĩ đến Tần Tang lại thẳng thắn đến như vậy, có chút chống đỡ không nổi.

“Đưa tay ra đây!”

Hoắc Phàm nghe thấy Tần Tang bảo mình vươn tay ra, có chút sợ hãi, bị dọa đến khẽ run rẩy, nhưng nhận thấy Tần Tang sắc mặt không tốt, vẫn là vươn tay ra ngoài.

Quả nhiên, bị đánh một cái vào lòng bàn tay, “Nói dối!”

Hoắc Phàm rút tay về, đáng thương nhìn Tần Tang, “Tang tỷ.....”

Tần Tang kỳ thật rất thích đứa trẻ Hoắc Phàm này, 19 tuổi thành danh, trên lưng đeo bao nhiêu tai tiếng đàm tiếu Tần Tang tự nhiên biết được. Thế nhưng lần quần trong cái vòng này nhiều năm như vậy, đứa trẻ này vẫn luôn duy trì tâm tính thiếu niên như vậy, vẫn là bộ dáng ngày đầu gặp cô. Mặc dù Hoắc Phàm tính tình có chút thẳng thắn, tính cách có chút nóng nảy, nhưng làm người vô cùng công bằng, nhìn thấy chuyện không thuận mắt nhất định sẽ nói thẳng.

“Làm sao trước đây chị lại không phát hiện ra cậu đối sư huynh của mình.....” Tần Tang đột nhiên ngừng lại, hôm nay Hoắc Phàm khác thường như vậy, là bởi vì Phùng Kiến Vũ đột nhiên đến. “Cậu và Vương Thanh là không thể nào.”

Hoắc Phàm nghe cô nói như vậy, tính tình quật cường lại nổi lên, “Em biết sư huynh và Phùng Kiến Vũ đang ở bên nhau, mặc dù mọi người trốn trốn tránh tránh, em chính là đã nhìn ra. Ảnh đế thì đã sao chứ, em còn là ca vương a, em mới không sợ anh ta.”

Tần Tang bị cậu ta chọc cười, “Cậu còn không sợ mất mặt, nào có ai tự gọi chính mình là ca vương.”

“Em vốn là vậy mà.” Hoắc Phàm có chút không vui, “Do thời gian gặp mặt của em và sư huynh vốn không được nhiều, từ khi sư huynh và Phùng Kiến Vũ cùng một chỗ, đối với em quan tâm ít đi nhiều, buổi tối hôm nay còn không cùng em ăn cơm, nhất định phải cùng Phùng Kiến Vũ đi ra sân bay.”

Tần Tang xem như nghe rõ, cái cậu bé Hoắc Phàm này căn bản chính là bạn học nhỏ chen giữa muốn giành một bạn học khác a.

“Hoắc Phàm, cậu thật sự cảm thấy cậu đối với sư huynh của cậu là loại yêu thích kia?”

Hoắc Phàm trừng mắt nhìn, “Đương nhiên là phải a, trên đời này đối với em tốt nhất chính là chị và sư huynh mà.”

Tần Tang thở dài, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ a, vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của tình yêu là thế nào. Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ ít cậu ta đối với Vương Thanh không phải là loại tình cảm kia, nếu không thật rất khó mà thu xếp.

Phùng Kiến Vũ từ sau khi trở về tiếp tục quay phim, trong lòng một mực có chút ghi nhớ sự tình của Hoắc Phàm, thế là lúc nhàn rỗi không việc gì thì sẽ nghe nhạc của Hoắc Phàm, xem phỏng vấn của Hoắc Phàm.

Mấy cô gái ở cùng trường quay nhìn thấy Phùng Kiến Vũ gần đây đều chăm chú xem tin tức của Hoắc Phàm, thế là cùng Phùng Kiến Vũ hàn huyên, các cô đều rất thích nhạc của Hoắc Phàm, trong lúc nói chuyện đều là tán thưởng.

Phùng Kiến Vũ cũng không chán ghét Hoắc Phàm, có câu nói rất hay, tướng tùy tâm sinh, Hoắc Phàm bất kể nhìn như thế nào, đều không khiến người khác chán ghét nổi. Xem hết mấy cái phỏng vấn của Hoắc Phàm, Phùng Kiến Vũ càng thêm kiên định một ý nghĩ, Hoắc Phàm là một người bạn nhỏ rất thú vị.

Phim của Vương Thanh khai mạc sớm hơn phim của Phùng Kiến Vũ, nhưng thời điểm hơn khô thể tre không kém nhau là mấy, hai người trước sau lần lượt trở về Bắc Kinh, Vương Thanh lại mang về thêm một tin tức tốt.

Sau khi hợp tác cùng Trần Quảng Thụ, giao tình giữa đôi bên cũng không tệ lắm, từ sau Nhai Sơn, Trần Quảng Thụ cũng rất muốn tìm Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cùng hợp tác một bộ phim. Kịch bản trước mắt vẫn còn đang thảo luận, dự định khai máy vào đầu năm sau. Biết được Trần Quảng Thụ muốn tìm mình quay phim, Phùng Kiến Vũ vô cùng hưng phấn.

Khai máy bộ phim này, hẳn là song đạo diễn, Trần Quảng Ngọc cũng sẽ tham gia.

Phùng Kiến Vũ không nghĩ đến sinh thời có thể tham gia một bộ phim cùng do hai anh em đạo diễn bậc nhất này hợp tác, lập tức trở nên hồi hộp vô cùng. Lúc trước Phùng Kiến Vũ chính là quay một phim của

đạo diễn Trần Quảng Ngọc, sau đó mới chậm rãi hồng lên, Phùng Kiến Vũ một mực rất cảm kích Trần Quảng Ngọc nguyện ý bắt đầu dùng những người mới như cậu vậy, mới khiến cho cậu càng có thêm nhiều cơ hội. Hai anh em Trần gia đều là đạo diễn, nhưng mười năm gần đây đều chưa từng cùng nhau quay cùng một bộ phim, phong cách giữa hai người cũng không giống nhau lắm, lần này có thể liên thủ, chắc hẳn là một tác động vô cùng lớn.

“Trần đạo có nói là thể loại gì không?”

“Khoa học viễn tưởng..... Đại khái?” Trần Quảng Thụ giữ bí mật rất nghiêm ngặt, nhưng Vương Thanh theo một số câu chữ cũng bắt được một chút tin tức.

Nghe xong là thể loại *Soft Sci-Fi(1)* Phùng Kiến Vũ càng thêm phấn khích, đại khái mỗi một thiếu niên đều có một tình cảm nhiệt liệt giành cho khoa học viễn tưởng đi.

Thấy được Phùng Kiến Vũ vui vẻ, Vương Thanh thuận thể đem cậu đặt ở trên giường, “Vây, em đã vui vẻ rồi, có phải cũng nên khiến cho anh cũng vui vẻ vui vẻ không đây, như vậy chúng ta liền có thể cùng nhau vui vẻ vui vẻ a.”

- Hoàn chương 54 -

(1) Soft Sci-Fi (Sci Fi “nhẹ”): Rất thoág với những thứ được coi là “khoa học”. Các quy luật vận hành của thế giới, công nghệ có thể đối nghịch với các quy luật của thế giới thực, hoặc dựa trên những quy luật hoàn toàn bịa đặt không có cơ sở khoa học (miễn sao “nghe” nó có vẻ khoa học để không bị biến thành phép thuật). Soft Sci Fi thường không quan tâm lắm đến cơ chế vận hành, tiểu tiết của các công nghệ trong tác phẩm, đưa ra làm nền và độc giả sẽ phải chấp nhận nó tất nhiên đúng.

55. Chương 55

Chiến hỏa là một bộ phim truyền hình quan trọng tưởng niệm về một thời kiến quốc, vừa quay hình xong đã bắt đầu nhón nhào vào giai đoạn biên tập, tất cả mọi người đều dốc lực để đuổi kịp đến tháng mười phát sóng, trên cơ bản Phùng Kiến Vũ mới vừa từ Tây Tạng trở về đã nghe học tỷ của mình nói đã thông cáo ra tin tức.

Lý Mộng cũng tham gia vào bộ phim này, cho nên trên phương diện giám sát Phùng Kiến Vũ ngược lại cảm thấy không có gì cần phải lo lắng. Từ sau lần trước Lý Mộng thay mình giải vây, Phùng Kiến Vũ và Lý Mộng đã có chút giao tình, hai người ngẫu nhiên cũng sẽ hẹn nhau ăn một bữa cơm. Phóng viên cũng từng một lần chụp được hai người cùng nhau ăn cơm, bất quá đều bị phía bên Lý Mộng dập tắt. Lý Mộng cảm thấy những loại tin tức loạn thất bát tao này vô cùng phiền, bên trong giới hâu như đều mơ hồ biết được bối cảnh của cô, thứ cô không muốn phát tán cũng chẳng ai dám làm loạn.

Vương Thanh nguyên bản có chút để ý mối thân thiết gần đây của Lý Mộng và Phùng Kiến Vũ, hẳn biết Lý Mộng lúc trước chịu ra mặt giải vây cho Phùng Kiến Vũ là vì báo đáp Phùng Kiến Vũ ở trên núi từng cứu cô, thế nhưng nếu như Lý Mộng có ý tứ với phương diện kia, bạn trai mình bị người khác nhờ thương thật không phải là chuyện tốt. Về sau nghe nói hình như trong nhà Lý Mộng an bài hôn sự cho nàng, lúc này Vương Thanh mới thực sự thả lỏng cả người.

Vương Thanh từ lúc về lại Bắc Kinh lại tiếp tục bận rộn tới mảy mòi mắt, thời điểm Hoắc Phàm ở Tô Châu bắt đầu diễn concert, lại mời Vương Thanh đến làm khách quý một lần nữa. Sau đó hai người trở lại Bắc Kinh, Hoắc Phàm nói cái gì phải mời bằng được Vương Thanh ăn một bữa cơm, Vương Thanh không lay chuyển được cậu ta, chỉ có thể theo cùng.

Lúc Vương Thanh ra ngoài đi vệ sinh, vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đang đứng ở bồn rửa tay, hẳn tiến lên vỗ một cái lên mông Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ xoay người lại vẩy cho hắn một mặt đầy nước.

“Làm gì a, đang ở ngoài công cộng như vậy, đừng có đùa giỡn lưu manh chứ.” Phùng Kiến Vũ sớm đã nhìn thấy Vương Thanh ở trong gương, chỉ là không muốn lên tiếng.

Cậu đương nhiên biết được Vương Thanh trở về, vừa xuống máy bay không bao lâu Vương Thanh đã gửi tin nhắn cho cậu, nói Hoắc Phàm muốn mời hắn ăn cơm. Vừa vặn Phùng Kiến Vũ hôm nay cũng có hẹn ăn cơm ở bên ngoài, thế là nói với hắn sao, lát tối gặp nhau ở nhà, không nghĩ ở đây đã gặp nhau rồi.

“Ăn cơm với ai a, sao lại vừa vặn hẹn ở chỗ này?” Phùng Kiến Vũ nói với hắn cũng ở bên ngoài ăn cơm, Vương Thanh lúc ấy cũng không lắm miệng hỏi nhiều.

“Lý Mộng, biết em trở về đây không được mấy ngày, liền hẹn ra ăn một bữa cơm.”

“Đi, chúng ta đi qua chào hỏi một chút.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, Phùng Kiến Vũ kéo lại tay áo của hắn một chút, “Không bằng em đi qua chào hỏi tiểu sư đệ của anh trước đi?”

Vương Thanh thấy cậu cười đến giống một con tiểu hồ ly, biết được người nọ khẳng định có âm mưu gì đó, Phùng Kiến Vũ kỳ thực tại thời điểm nổi lên tà tâm đùa ác, sẽ hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của bạn đối với cậu ta. “Em đừng dọa cậu ta quá.”

“Vương tiên sinh đối với tiểu sư đệ thật là tốt, sợ em sẽ hãm hại tiểu sư đệ của anh sao a.” Phùng Kiến Vũ cố ý vặn vẹo ý tứ của Vương Thanh, bủn rủn môi, mặt không vui.

Vương Thanh nhìn một chút nét mặt của cậu, buồn cười kéo cậu đi vào bao sương của cửa mình, “Đến, mang em đi dạo nhà trẻ, biểu hiện tốt một chút, ban đêm ca ca cho em ăn kẹo que.”

Hoắc Phàm ở trong phòng ăn đến vô cùng vui vẻ, một miệng đầy dầu vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Vương Thanh mang theo Phùng Kiến Vũ tiến đến.

Phùng Xây Vũ thấy vẻ mặt của cậu ta như đang trong mộng, nhất thời không nhận được cười, “Hi, Tiểu Phàm Phàm, xin chào, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi.”

Hoắc Phàm bị cậu gọi như vậy lập tức đỏ mặt lên, “Anh đừng có gọi loạn như vậy có được không!”

Phùng Kiến Vũ thấy cậu ta giống như một con mèo nhỏ đang xù lông, cảm thấy hết sức thú vị, “Vậy Tiểu Phàm Phàm tiếp tục cùng sư huynh ăn cơm đi nha, anh ở ngay sát vách, hẹn gặp lại.”

Chào hỏi Phùng Kiến Vũ xoay người rời đi, Hoắc Phàm tức bực giậm chân. Vương Thanh kéo ra cái ghế ngồi xuống, “Đại Vũ ở sát vách cùng những người khác ăn cơm, lát nữa anh muốn đi qua chào hỏi, cậu tự mình ăn một lát.”

Hoắc Phàm rút khăn giấy vệ xoa xoa mấy ngón tay của mình, “Anh ta ăn cơm với ai?”

“Lý Mộng, trước kia chúng ta từng đóng phim chung.”

Hoắc Phàm rót cuộc nhện không được mở miệng, “Sư huynh, anh ấy cùng nữ nhân khác ăn cơm anh không tức giận sao?”

Vương Thanh biết, con người Hoắc Phàm một khi nhện không nổi, lời gì cũng đều nói quạch tẹt ra. Vương Thanh cảm thấy tối nay phải dứt khoát nói cho rõ ràng mới được, trước đó Tần Tang đã cùng hắn giải thích tình huống của Hoắc Phàm, hắn cảm thấy vẫn là phải để Hoắc Phàm sớm một chút hiểu rõ cậu ta đối với mình kỳ thật cũng không phải là tình yêu. “Tụi anh quen biết nhau đã mười năm rồi.”

Hoắc Phàm cảm thấy có chút khó tin, cậu ta trước kia chưa từng nghe đến sư huynh mình từng nhắc qua anh ấy nhận biết Phùng Kiến Vũ.

“Nên nói là anh trước kia đơn phương yêu em ấy mười năm, trước kia anh rất muốn quen biết em ấy nhưng lại sợ em ấy cảm thấy mình quá đường đột, khi quen biết em ấy rồi lại sợ em ấy phát hiện ra tình cảm của mình mà xa lánh mình. Cho dù sau khi ở bên nhau, anh cũng lo lắng rất nhiều. Tỉ như có thể sẽ vì anh mà tạo thành ảnh hưởng gì với sự nghiệp em ấy hay không, tỉ như tương lai ba mẹ của em ấy có thể đồng ý chuyện của chúng ta hay không. Hoắc Phàm, em có biết loại cảm giác lo được lo mất là như thế nào không?”

Hoắc Phàm có chút mê mang, đây là loại tâm tình gì, cậu ta lắc đầu.

Vương Thanh thấy cậu ta lắc đầu, tiếp tục nói: “Bởi vì thực ra em cũng không biết cái gì là tình yêu, em cảm thấy trong cái vòng phức tạp này anh và Tần Tang đối đãi em tốt nhất, em mới đương nhiên cảm thấy rằng mình thích chúng ta. Em thích cùng chúng tôi ở cùng một chỗ, là bởi vì em cảm thấy chúng tôi

sẽ không tổn thương em, sẽ chỉ đối tốt với em mà thôi. Kỳ thực em có suy nghĩ lại một chút, nếu có một ngày, Tần Tang có con của mình, chị ấy bắt đầu sủng ái con của mình sẽ không có thời gian quan tâm đến em nhiều như bây giờ nữa, em có phải cũng sẽ cảm thấy khó chịu hay không? Loại tâm tình này so với lúc phát hiện chuyện anh yêu đương, có phải là đồng dạng đau lòng như vậy?”

Hoắc Phàm khẽ giật mình, cậu tựa hồ chưa hề nghĩ đến Tần Tang có khả năng không quan tâm đến mình, chợt nghĩ nghĩ Tần Tang không quan tâm mình, lại bất chợt cảm thấy thương cảm trước nay chưa từng có.

“Nếu như em thật sự thích anh mấy năm, dựa theo tính cách của em, em khẳng định đã sớm nói với anh rồi. Nhưng khi em thấy Đại Vũ xuất hiện mới phát giác được không thoải mái, chẳng qua là cảm thấy em ấy cướp đi một chút quan tâm của anh đối với em mà thôi. Sư huynh có thể cam đoan, quan tâm đối với em tuyệt đối sẽ không thiếu, nếu em cảm thấy không vui, muốn tìm sư huynh hỗ trợ, sư huynh vẫn luôn luôn ở bên em mà.”

Hoắc Phàm tựa hồ tìm lại được vui vẻ, “Sư huynh, anh về sau sẽ không không để ý đến em đúng hay không?”

Vương Thanh vỗ vỗ đầu cậu ta, “Yên tâm đi, anh đi sang sát vách, em lo ăn cơm thật ngon đi.”

Hoắc Phàm nhắc tay: “Em cũng muốn đi!”

- Hoàn chương 55 -

56. Chương 56

Phùng Kiến Vũ đang cùng Lý Mộng trò chuyện về sự tình lịch trình của Chiến hỏa , đã thấy Vương Thanh dẫn Hoắc Phàm gõ cửa đến đây.

“Đã lâu không gặp.”

Lý Mộng nhìn thấy Vương Thanh, có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Vương Thanh cũng vừa vặn ở nơi này ăn cơm. Phía sau hắn còn dắt theo một thanh niên, Lý Mộng lập tức nhận ra đây là cậu ca sĩ đang vô cùng hot - Hoắc Phàm.

“Xin chào, tôi là Hoắc Phàm.” Hoắc Phàm theo sau lưng, cùng Lý Mộng miệng chào hỏi.

Lý Mộng lập tức mời hai người ngồi xuống, lại kêu thêm hai món ăn, bốn người vừa nói vừa cười đem hai bàn ghép thành một bàn.

Sau bữa ăn người nhà Lý Mộng phái xe đến đón cô về, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ quyết định trước đưa Hoắc Phàm trở về, sau đó hai người bọn họ mới trở về nhà.

Phùng Kiến Vũ cố ý ngồi ở hàng ghế sau cùng Hoắc Phàm, Hoắc Phàm thấy cậu ngồi cùng một chỗ với mình, mới mở miệng nói: “Anh sao có thể cùng nữ nhân khác ra ngoài ăn cơm!”

Phùng Kiến Vũ: “A?”

Hoắc Phàm hừ lạnh một tiếng, “Anh rõ ràng đã có sư huynh, vì cái gì còn cùng những nữ nhân khác đi ăn chứ, anh có nghĩ đến cảm thụ của sư huynh tôi hay không a!”

Phùng Kiến Vũ: “A?”

Vương Thanh vênh lỗ tai lên nghe hai người nói chuyện phiếm, xén chút phụt miệng cười lớn.

“Hai người các anh bận rộn như vậy, thời gian gặp mặt so với người bình thường còn ít hơn, anh còn cùng những nữ nhân râu ria kia đi ăn riêng! Rảnh rỗi thì ở nhà chăm sóc cho sư huynh nhiều nhiều có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ hướng phía trước nhích lại gần, nói với Vương Thanh đang lái xe: “Nè, sư đệ của anh khi dễ em, anh còn không chịu làm chủ cho em sao?”

Vương Thanh ở phía trước cười đến hai đầu vai run run, “Anh chỉ cảm thấy sư đệ nói thật có đạo lý.”

Phùng Kiến Vũ bĩu môi, “Phàm Phàm anh nói cho em nghe, em đây chính là người người sùng bái, như này thật không tốt chút nào.”

Hoắc Phàm nhìn qua Phùng Kiến Vũ, “Lẽ nào anh không sùng bái sư huynh của tôi?”

Phùng Kiến Vũ cười cười, “Anh sùng bái em nha, mỗi ngày anh đều ở tại đoàn phim nghe bài hát của em.”

Hoắc Phàm không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ đột nhiên nói như vậy, lập tức cả khuôn mặt đỏ lựng, “Đương nhiên, tôi đây chính là ca vương! Anh sùng bái tôi cũng rất bình thường.”

Hai người tiễn Hoắc Phàm về nhà, Phùng Kiến Vũ chuyển qua chỗ ngồi kế bên tay lái, “Sư đệ của anh thật quá thú vị, nếu có một đứa con trai như vậy thật sự là chơi đùa rất vui.”

Vương Thanh mím môi không nói lời nào, Phùng Kiến Vũ quay đầu nhìn hắn, thấy hắn một mặt ỉn nhắn u sầu. “Lại làm sao rồi?”

“Em thích trẻ con sao? Muốn có một đứa con sao?”

Câu hỏi đột nhiên xuất hiện, Phùng Kiến Vũ lúc đầu có chút nghĩ không thông, sau đó liên tưởng đến lời mình nói mới vừa rồi, cậu đại khái hiểu ra trong lòng Vương Thanh đang suy nghĩ đến điều gì.

Sau khi hai người ở cùng một chỗ, chưa từng thảo luận qua vấn đề này, Phùng Kiến Vũ chỉ là đột nhiên buột miệng nói đến vấn đề muốn có một đứa con, còn Vương Thanh chỉ sợ là đã vì cậu suy nghĩ qua vấn đề này rồi, nhưng là một mực không có cách.

“Vương Thanh, cả đời người sẽ có rất nhiều sự lựa chọn, nếu như em không gặp gỡ anh, có khả năng 35 tuổi em sẽ có dự định kết hôn sinh con.”

Tay cầm lái của Vương Thanh không tự chủ siết chặt, hần cảm thấy có chút khó chịu.

“Thế nhưng quen biết được anh, cũng đã lựa chọn anh, em đã chú định những ý nghĩ của trước đây đều bỏ hết. Nếu còn cố chấp không chịu từ bỏ, rõ ràng chính là nghịch lý rồi, anh sao lại còn suy nghĩ không đâu như vậy a.” Phùng Kiến Vũ đưa tay đặt lên trên tay phải của Vương Thanh, “Đã lựa chọn con đường này, em không hề có hối hận.”

Vương Thanh hơi buông lỏng ngón tay của mình, “Phùng Kiến Vũ.....”

“Chuyện gì?”

“Anh yêu em.”

“A a a a a! Tôi ngất, Phùng Kiến Vũ sắp xuất hiện trong MV mới của Hoắc Phàm!!”

“Cái gì!! Cho nên đây chính là nguyên do trước đó Phùng Kiến Vũ đến xem concert của Hoắc Phàm sao??”

”Tình huống như thế nào! Phùng Kiến Vũ cùng Hoắc Phàm hợp tác? Hợp tác với sư huynh xong lại hợp tác đến sư đệ? *EXM (excuseme)?*”

Sáng sớm những người hâm mộ đã bắt đầu nháo nhào trên weibo, nguyên nhân là weibo của Hoắc Phàm đã @ Phùng Kiến Vũ, kèm theo nói rằng MV đều giao cho anh. Trong nháy mắt hai nhà người hâm mộ liền sôi trào, nhao nhao bắt đầu thảo luận đây là tình huống như thế nào.

Vương Thanh vừa ăn điểm tâm vừa lướt weibo, “Em được lắm, chỉ mới cùng sư đệ của anh hàn huyên ba ngày, trò chuyện ra luôn một cái MV. Anh cùng Hoắc Phàm quen biết đã năm năm, cậu ta thế nhưng cho

đến bây giờ còn chưa từng mở miệng muốn anh quay MV gì gì nữa.”

Phùng Kiến Vũ bóc vỏ một quả cam, đưa cho Vương Thanh một nửa, “Kỳ thật còn chưa có quyết định phải quay MV dạng gì, chỉ là cậu ấy muốn tìm em quay mà thôi. Sư đệ của anh a, không phải không muốn tìm anh quay, mà là cậu ta không dám.”

Vương Thanh có chút chần chừ tiếp nhận nửa quả cam Phùng Kiến Vũ đưa đến, Phùng Kiến Vũ tách ra một múi đút vào trong miệng, cắn một nửa, “Rất ngọt, yên tâm ăn đi.”

Vương Thanh tiến lên cướp đi nửa múi cam còn lại, “Ân, thật ngọt. Vì sao lại không dám, chẳng lẽ sợ anh quay hỏng MV của cậu ta sao.”

Phùng Kiến Vũ bóp lấy mặt hắn, “Cậu ta cảm thấy anh chỉ quay phim điện ảnh, dáng vẻ lại cao cao tại thượng, trong lòng sư đệ của anh, anh chính là một đại thần, sao có thể hạ mình đến quay MV a. Kỳ thật lúc em nói với cậu ta mình cũng có thể quay MV cho cậu ta, cậu ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy diễn viên điện ảnh chúng ta hắn là khinh thường việc mấy việc quay MV nhỏ nhoi này.”

Vương Thanh ngược lại là không nghĩ đến Hoắc Phàm lại suy nghĩ như thế, khó trách chưa từng mời mình quay MV. “Vậy anh thật sự cần phải nói chuyện đằng hoàng lại với sư đệ rồi, xem xem anh có thể đùa giỡn trong MV của ca vương một chút có được hay không đây a.”

Thế là xế chiều hôm đó, loạt người hâm mộ lại nhìn thấy Hoắc Phàm @ Vương Thanh: “MV cũng sẽ giao cho sư huynh nữa.”

Người hâm mộ: “?? Vương Thanh muốn cùng Phùng Kiến Vũ cùng nhau quay MV??”

- Hoàn chương 56 -

57. Chương 57

Album mới của Hoắc Phàm có tổng cộng 11 bài hát, mỗi bài hát đều có MV, trên cơ bản MV đã quay được bảy tám phần. Vương Thanh nhìn qua tất cả một lượt các ca khúc, chỉ vào một ca khúc trong số đó *Triền* hỏi: “Bài này không cần quay MV sao?”

(Triền() trong triền miên, quán quýt không ngừng)

Không nói đến ca khúc này thì thôi đi, lời nói chưa dứt đã khiến cho nội tâm Hoắc Phàm đau nhức, kỳ thật Hoắc Phàm vô cùng vô cùng yêu thích bài hát này, nhưng trước mắt tất cả phương án đưa ra cho MV cậu đều cảm thấy không có cảm giác đúng lắm, bởi vậy cho nên cho tới nay đều tạm gác lại.

“Không phải, em rất thích ca khúc này, nhưng mấy ý tưởng cho MV đều có cảm giác không đúng lắm, cho nên đến bây giờ vẫn chưa quay được.”

Vương Thanh chỉ vào tựa bài, “Anh muốn quay bài hát này!”

Hoắc Phàm không lên tiếng nữa, Vương Thanh thấy dáng vẻ cậu tựa hồ có chút đắn đo, trêu ghẹo nói: “Không dỡ cái MV này sao?”

Hoắc Phàm vội phát tay, “Sư huynh anh đừng hiểu lầm a, em không phải ý tứ này đâu. Chủ yếu ca khúc này là em yêu thích nhất, nhưng ý tưởng cho MV em đều không hài lòng, các anh muốn quay bài hát này em đương nhiên rất vui vẻ, nhưng hiện tại vẫn còn chưa có phương án a.”

Vương Thanh chống cằm, “Ngược lại anh thật ra có một ý tưởng, chỉ là vẫn chưa phải là toàn diện.”

Hoắc Phàm lập tức hứng thú, “Không sao, nói em nghe một chút đi, nếu như có thể thực hiện thì chúng ta sẽ phát triển thêm.”

“MV chia tam thế, đời thứ nhất một quân, một thần. Đời thứ hai một người ẩn thân, một người ngoài mặt hán gian kỳ thật cũng là ẩn thân. Đời thứ ba hai người đều là nghệ nhân, bất quá là ở hai phía đối lập.”

Mất thấy Hoắc Phàm đồng tình gật đầu, Vương Thanh nói tiếp: “Đời thứ nhất gian thần muốn thần chết, vì bảo trụ giang sơn của đế vương, thần cam nguyện chịu chết. Đời thứ hai một người ẩn thân, một người là nguy trang thành hán gian để ẩn thân, người ẩn thân vì bảo hộ hán gian cuối cùng đã lựa chọn cái chết. Đời thứ ba hai người đều trong ngành giải trí, bọn họ sau khi quay cùng nhau một bộ phim, đột nhiên nhớ đến chuyện tình của hai đời trước.”

Hoắc Phàm nhin không được đánh gãy hấn, “Sư huynh a, hai nhân vật chính trong cổ sự này, hình như đều là nam a?”

Vương Thanh nhẹ gật đầu, “Rất rõ ràng là hai người nam a. Bất quá vì để thông qua xét duyệt, tận lực quay mờ mờ nhưng lại muốn mọi người đều hiểu rõ, em hiểu ý anh chứ?”

Hoắc Phàm tròn tròn mắt nhìn hấn, “Sư huynh, anh đây là muốn lên trời sao a, não động lớn như thế.”

Ý tưởng của Vương Thanh rất nhanh được đoàn đội quay phim của Hoắc Phàm tiếp nhận phản hồi, cơ hồ toàn bộ đoàn đội ngay lập tức cảm thấy ý tưởng này không tồi, nhất định có thể thực hiện. Hoắc Phàm cùng Vương Thanh nói, “Về sau nếu anh không còn đi đóng phim nữa, em cảm giác anh có thể đổi nghề làm biên kịch.”

Phùng Kiến Vũ ngược lại có chút bận tâm, dù sao cũng hơi có chút trắng trợn, Hoắc Phàm an ủi cậu, đoàn đội nhất định sẽ xử lý thật tốt, khẳng định không có bất cứ vấn đề gì.

Sau khi chắc chắn về ý tưởng, đoàn đội của Hoắc Phàm cơ hồ là ngày đêm làm không nghỉ, rất nhanh viết ra hoàn thành kịch bản cho MV.

Đời thứ nhất Vương Thanh diễn vai quân vương, Phùng Kiến Vũ diễn vai trung thần. Gian thần đương đạo, hãm hại trung thần, quân vương tự nhiên biết, thế nhưng là vì giang sơn, vẫn hạ lệnh xử tử trung thần. Trước đêm trung thần bị chém đầu, quân vương nói cho hắn biết, nếu có kiếp sau, lấy mệnh hoàn lại. Đời thứ hai Vương Thanh vào vai một nhân viên quan trọng của *chính quyền* *Uông Ngụy(1)*, Phùng Kiến Vũ là đi người đến nằm vùng mai phục tại Uông Ngụy, hai người bên trong chính quyền Uông Ngụy không ngừng độ sức. Cuối cùng người nằm vùng phát hiện vị nhân viên kia cũng không phải là hán gian thực sự, mà anh ta cũng là đến nằm vùng, vì để bảo hộ cho anh ta, người nằm vùng anh dừng hy sinh. Đời thứ ba hai người đều lẫn lộn trong ngành giải trí, không quá phận đứng ở hai bên công ty đối lập. Về sau hai người cùng quay một bộ phim, hai người về nhà đều nằm mộng. Mấy ngàn năm trước, Vương Thanh là Hồn Côn Tổ Sư, Phùng Kiến Vũ là Cứu Khổ Thiên Tôn. Cứu Khổ Thiên Tôn phạm phải thiên quy, Hồn Côn Tổ Sư vì hắn chịu hình phạt tối cao của thiên đình là Cửu Thiên Huyền Lô, sau đó bị giáng chức hạ phạm. Cứu Khổ Thiên tôn vì báo ân, bỏ qua thân phận thần tiên chấp nhận cùng hắn hạ phạm, bởi vậy đời đời kiếp kiếp đều vì Hồn Côn Tổ Sư mà chết.

Teaser vừa được tung ra mỗi một cảnh quay đều rất mập mờ, nhưng thoát nhìn chung đều đại ý nói về tình nghĩa, lại thêm năng lực biểu diễn của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, toàn bộ MV đều biểu hiện vô cùng mật mờ.

Tạo hình trong MV tương đối nhiều, vì thế cho nên phải quay chụp ròng rã ba ngày, Hoắc Phàm xem hết toàn bộ hành trình ghi hình của bọn họ, cậu ta biết chắc cái MV này nhất định sẽ là siêu hot, mà cậu cũng sẽ hot theo luôn.

Quay chụp xong MV, Phùng Kiến Vũ bắt đầu trêu ghẹo Vương Thanh, “Không nghĩ đến anh còn biết biên kịch a, Vương tiên sinh về sau có suy nghĩ qua chính mình sẽ làm biên kịch hay đạo diễn không đây?”

Wương Thanh cầm tay của cậu nghiêm mặt nói: “Thực ra a, anh thực sự có nghĩ đến quyết định này.”

Phùng Kiến Vũ vốn chỉ là nói đùa, kết quả Vương Thanh lại trịnh trọng như vậy nói với mình, cậu ngược lại có chút trở tay không kịp.

“Thực ra ba năm gần đây anh cũng có suy tính rất nhiều, cả đời ký kết cho công ty người khác, cuối cùng đều là vì người khác làm công. Mặc dù Hồ Ba cho anh đãi ngộ rất tốt, nhưng tóm lại anh vẫn muốn tính toán lâu dài. Anh nghĩ muốn mở một phòng làm việc riêng của mình, dựa vào liên kết với Trường Ảnh, nhưng vẫn do mình làm chủ. Trước khi anh nhận Qua Đường đã cùng Hồ Ba nói qua, đoán chừng đợi đến lúc phát sóng Chiến Hỏa, mọi chuyện đều có thể xử lý xong. Sở dĩ anh muốn tách ra độc lập, cũng là vì dự định cho chúng ta sau này. Mặc dù không nên lo lắng những sự tình này, thế nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn luôn luôn tốt hơn. Anh sợ trong tương lai quan hệ của chúng ta hé lộ ra ánh sáng, nếu như không có đạo diễn tìm em quay phim, tài hoa của em đều sẽ bị uống phí hết. A, thế nhưng nếu là bạn trai của em, anh ngược lại một chút cũng không ngăn ngại.”

Hai người mặc dù lúc trước đặt ra hiệp nghị qua không xen vào công việc của đối phương, nhưng Phùng Kiến Vũ cũng không nghĩ đến Vương Thanh dưới nhiều tình huống mà mình không biết rõ lại làm nhiều việc đến như vậy.

“Có lẽ đợi đến khi quan hệ của chúng ta được công khai, xã hội này đã hoàn toàn tiếp nhận, đến lúc đó cũng không cần phiền não đến những vấn đề này nữa, anh chỉ cần chuyên tâm kiếm tiền nuôi em là được rồi.”

Một ngày này còn bao lâu sẽ đến Phùng Kiến Vũ không biết, thế nhưng cậu biết, có một người luôn vì mình cân nhắc như vậy ở bên cạnh, chờ đợi bao nhiêu năm cũng đều có thể.

- Hoàn chương 57 -

(1) Chính quyền Uông Ngụy: còn được biết đến là chính quyền Uông Tinh Vệ được thành lập vào tháng 03 năm 1940, là một chính quyền bù nhìn do Uông Tinh Vệ đứng đầu được thành lập tại Trung Quốc dưới sự bảo hộ của Đế quốc Nhật Bản.

Tham khảo thêm: https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Chính_quyền_Uông_Tinh_Vệ

58. Chương 58

Sau khi quay xong MV Triền , Hoắc Phàm trong lòng không còn vướng bận, tốc độ chuẩn bị lại được đẩy nhanh một chút. Người hâm mộ trước đó vẫn luôn trên weibo hỏi album sẽ phát hành vào ngày nào, phía bên Hoắc Phàm cũng rất nhanh hồi đáp, thời gian đã được định, là vào ngày 01 tháng 08 đúng ngày sinh nhật của cậu ta. Từ đây đến ngày 01 tháng 08 còn không đến một tháng, người hâm mộ đã bắt đầu giờ ngón tay đếm ngày.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ quay xong MV rồi cuộc có được chút ít thời gian nghỉ ngơi, hai người thảo luận nên đi nơi nào đó vui chơi thỏa thích mấy ngày, tranh thủ thả lỏng một chút. Ai biết hai người còn chưa nghiên cứu xong, đã nhận được điện thoại từ Trần Quảng Thụ, nói rằng muốn tìm bọn họ thương thảo kịch bản phim, muốn nghe xem ý kiến của bọn họ một chút.

Vương Thanh muốn đi chơi xong rồi mới đáp lại Trần Quảng Thụ, thế nhưng Phùng Kiến Vũ ngược lại có chút nóng nảy, gấp gáp muốn xem xong kịch bản trước cái đã.

Trần Quảng Thụ hẹn trong nhà mình, lần này khó được Trần Quảng Ngọc cũng đến. Trần Quảng Ngọc và Trần Quảng Thụ là hai anh em, trước đó mấy năm trước trong ngành giải trí cũng không ai biết, hai người là anh em song sinh khác trứng, dáng dấp cũng không giống nhau, hai người ở trong giới cũng là dáng vẻ đôi bên không có giao tình. Về sau là do trong hôn lễ của Trần Quảng Ngọc, trong giới mới biết được hai người này nguyên lai là anh em ruột.

Thủ tác quay chụp của Trần Quảng Thụ và Trần Quảng Ngọc hoàn toàn khác nhau, lần này có thể liên thủ, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng không hề tưởng tượng ra được.

Trần Quảng Thụ đem đại cương kịch bản đưa cho hai người, hai người nhìn thấy phía trên hai chữ to Chạy Trốn, phản ứng đầu tiên đây là phim trinh thám. Hai người xem qua kịch bản một lần, bối cảnh chính là trong thế giới ảo 3D, hai nhân vật chính, nam chính A và nam chính B đều là game thủ pro, mỗi năm đều hẹn nhau tranh tài, ngay lúc năm nay, nam chính B đột nhiên không tiếp tục xuất hiện nữa. Nam chính A vì điều tra, bị dẫn đi tìm nam B, sau đó tiến vào trong thế giới game. Hai người trong trò chơi trải qua rất nhiều thử thách, về sau mới phát hiện được trò chơi này có vấn đề. Trò chơi khiến người chơi trải qua rất nhiều chuyện, kỳ thật mỗi khi trải qua một sự kiện chính là đang dần rút đi tế bào não của người chơi, dùng để cường hóa trò chơi. Hai người suy nghĩ muốn cùng nhau thoát khỏi cái trò chơi này, cuối cùng nam chính B mới phát hiện, nguyên lai boss lớn nhất phía sau lại chính là nam chính A.

Vương Thanh sau khi xem xong nói câu nói đầu tiên là: “Để Phùng Kiến Vũ diễn nhân vật phản diện đi.”

Trần Quảng Thụ nhẹ gật đầu, biểu thị đồng ý, “Tôi cũng cảm thấy nhân vật này rất thích hợp với cậu ta.”

Phùng Kiến Vũ luôn muốn diễn một nhân vật phản diện thật đúng không phải là chuyện ngày một ngày hai, Vương Thanh cảm thấy bản thân cần phải phi thường can thiệp, nên đã lên một diễn đàn đăng đề cầu cứu: Mỗi ngày về nhà đều nghe thấy bạn trai nói muốn diễn nhân vật phản diện phải làm sao bây giờ, online chờ, gấp.

Phùng Kiến Vũ cũng không phải là chưa từng diễn qua nhân vật phản diện, bất quá xác thực số lần là vô cùng ít ỏi, đồng thời cũng không phải là diễn viên chính, Vương Thanh cũng không biết Phùng Kiến Vũ làm sao lại có cái chấp niệm này.

“Kết cục này, tôi cảm giác có thể càng đảo ngược một chút, kết cục có chút hơi có vẻ thông thường.”

Trần Quảng Ngọc gật đầu, “Vấn đề này cũng không lớn, có thể tiếp tục thảo luận. Hiện tại hao tổn việc tâm trí chính là nhà tài trợ, mặc dù nói có hai vị gia nhập liên minh phim sẽ không sợ không kéo được tài trợ, nhưng đề tài này ở trong nước dù sao không phổ biến, rất nhiều người sẽ cân nhắc rất nhiều nhân tố. Đề tài trò chơi thế giới ảo này sẽ tổn thất một bộ phận người xem nữ và những người lớn tuổi, lại còn là khoa học viễn tưởng, khả năng tổn thất càng nhiều. Bộ phim này cần một đoàn đội hậu kỳ vô cùng tốt, chi phí sẽ không thấp. Kỳ thật nói cho cùng, kịch bản này cũng là làm tròn ước mơ của anh em chúng tôi, chúng tôi vẫn luôn muốn thử nghiệm dạng loại hình phim này.” Nói đến đây, Trần Quảng Ngọc có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Trần Quảng Thụ nhìn có chút nghiêm túc, “Mặc dù hai anh em chúng tôi phi thường hi vọng hai người tiếp nhận bộ phim này, nhưng hai người cũng không nhất định phải đáp ứng, bộ phim này vẫn là có nguy hiểm nhất định.”

Phùng Kiến Vũ phát tay áo, “Ngài tuyệt đối đừng nói như vậy, kỳ thật hai vị mời đến chúng tôi cũng chưa hẳn không phải là một loại phong hiểm, hai chúng tôi lúc trước cũng không phải là bảo chứng phòng vé. Bất quá về sau có duyên với điện ảnh, nên được mọi người yêu mến thôi. Hai vị đạo diễn có thể lựa chọn chúng tôi diễn xuất, chính là một loại tín nhiệm, hai chúng tôi đối với phương diện đề tài này cũng là rất có hứng thú.”

Vương Thanh nhìn nhìn Phùng Kiến Vũ, nói tiếp: “Về phần nhà tài trợ, cũng không cần quá lo lắng, kỳ

thật không dối gạt hai vị, gần đây tôi đã đi đăng ký một phòng làm việc riêng của mình.”

Trần Quảng Thụ và Trần Quảng Ngọc có chút giật mình, không nghĩ đến Vương Thanh thế mà muốn tự lập môn hộ.

“Làm công tác mới nhất định phải có khởi đầu tốt đẹp, tôi ngược lại thật ra rất muốn đầu tư vào bộ phim này.”

“Cậu không sợ bộ phim này sẽ bị thua lỗ, liên lụy phòng làm việc của cậu sao?” Trần Quảng Ngọc xoa xoa hai tay mình, có chút lo sợ bất an.

Vương Thanh cười cười, “Làm ăn nào có đạo lý không chịu gánh mạo hiểm, nhưng là làm một diễn viên, tôi đối với bộ phim này có sự chờ mong vô cùng cao. Dù nói ở trong giới chúng tôi cũng xem như là có chỗ đứng vững chắc, vẫn có chút tư cách lựa chọn được phim mình thích, với tư cách này, không biết hai chúng tôi có được hay không?”

Trần Quảng Thụ đập bàn, “Tốt, người sáng khoái, vậy quyết định như vậy đi.”

Thỏa thuận xong Chạy Trốn , bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của kịch bản, hai người lại bắt đầu thương lượng thừa dịp ba ngày này đi nơi nào đó nghỉ ngơi một chút.

Vương Thanh muốn đi tắm suối nước nóng thả lỏng một chút, Phùng Kiến Vũ cảm thấy nơi đến nghỉ phép quá nhiều người, hai người bị nhận ra mạo hiểm quá lớn. Làm không tốt xem như nghỉ phép biến thành bị một đường điên cuồng đuổi theo, như vậy kỳ nghỉ phép sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, thế là Phùng Kiến Vũ trực tiếp phủ quyết không đi, Vương Thanh vì thế rầu rĩ không vui cả một ngày.

Gặp Vương Thanh không vui, Phùng Kiến Vũ một mình trốn tránh lặng lẽ tra xét rất nhiều hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng phát hiện Hà Bắc có một làng núi mới khai thác một vùng suối nước nóng, thế là Phùng Kiến Vũ đưa điện thoại cho Vương Thanh xem.

Vương Thanh vênh lên cái miệng xem hết, lại nghe Phùng Kiến Vũ nói chúng ta đến chỗ này đi. Vương Thanh lập tức hưng phấn, lôi kéo Phùng Kiến Vũ lập tức muốn xuất phát.

Phùng Kiến Vũ khó khi có dịp nổi điên cùng Vương Thanh, hai người lập tức thu thập đơn giản rồi lái xe xuất phát. Đợi đến lúc Tả Hữu và Tần Tang phát hiện ra, hai người đã cách xa trung tâm hơn 200 cây số rồi.

- Hoàn chương 58 -

59. Chương 59

Hai người khởi hành không phải vào ngày cuối tuần, cộng thêm hiện tại đang là đầu tháng bảy, rất nhiều trường học vẫn chưa được nghỉ, cho nên nơi này lại càng ít người hơn so với trong tưởng tượng.

Suối nước nóng phân thành hai cái hồ lớn và hơn mười hồ nhỏ, hai người an tĩnh tìm một cái hồ nhỏ ở một góc ngâm mình, ngẫu nhiên sẽ có người đi ngang qua nhìn thấy hai người đàn ông trưởng thành ở cùng một chỗ này, cũng chỉ lẳng lặng đi vòng qua hai người đến nơi khác.

Hai người ngồi ở vị trí mặt đối mặt, Phùng Kiến Vũ ngửa đầu tựa ở bên cạnh thành hồ, hai người cũng không nói chuyện phiếm, cứ như vậy lẳng lặng hưởng thụ phút giây yên tĩnh khó mà có được.

Thời điểm Phùng Kiến Vũ ngâm mình thoải mái đến mức có chút buồn ngủ, cậu đột nhiên có cảm giác bắp chân mình bị người cọ lấy, cậu dùng chân đạp Vương Thanh một cái, biểu thị muốn hắn đừng làm rộn. Kết quả Vương Thanh ngược lại càng cọ hăng hơn, bàn chân hướng vào giữa hai đùi Phùng Kiến Vũ cọ sát tiến vào.

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, “Đừng làm loạn a, đang ở nơi công cộng đó.”

Hiện tại Phùng Kiến Vũ ngâm mình trong hồ nước nóng, mặt bị hung đỏ lên, tóc cũng ướt sũng, đối Vương Thanh mà nói tình trạng này càng giống là cậu đang làm nũng với hắn. Vương Thanh nhoẻn miệng cười từ từ tiến đến gần, một phát tóm lấy nơi trọng yếu của Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cắn môi dưới cố nén không lên tiếng, Vương Thanh một bên nhìn chăm chăm vào gương mặt ẩn nhẫn của cậu, một bên nhin không được liếm liếm lưỡi.

Đang lúc Vương Thanh cảm giác Phùng Kiến Vũ sắp bắn ra, Phùng Kiến Vũ đột nhiên từ trong hồ đứng lên, gấp gáp cầm lấy áo choàng tắm treo ở một bên trùm lên người.

Vương Thanh cúi đầu cười, hắn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Phùng Kiến Vũ rồi, hắn cũng đứng lên khoác áo choàng tắm, vội vàng đuổi theo người nọ, nhanh chóng chạy trở về phòng trọ.

Vừa bước vào trong phòng Phùng Kiến Vũ tức khắc bị Vương Thanh đè lên cửa hôn môi, hai người đã hơn nhiều ngày chưa có làm, Vương Thanh có vẻ hơi vội vàng. Môi lưỡi tương giao, đầu lưỡi Vương Thanh trượt vào trong miệng của cậu, một vòng từ vách hàm trượt đến đầu lưỡi, quần lấy đầu lưỡi của cậu không ngừng mút liếm, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy cả mặt mình như bị thiêu đốt.

Mới vừa rồi bị Vương Thanh xuất xoa đến “đứng” lên, hiện tại cả người Phùng Kiến Vũ vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn. Khi môi Vương Thanh lưu luyến di chuyển đến bên yết hầu của cậu, cậu không kiềm chế phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Lúc trước Vương Thanh sẽ rất cố kỵ nơi này bình thường lưu lại dấu hôn sẽ bị lộ ra, nhưng hai ngày này không cần làm việc, Phùng Kiến Vũ cảm giác được, Vương Thanh không ngừng ở trên người cậu dùng sức

mút, kiềm lòng không đành mong muốn toàn thân cậu đều lưu lại dấu vết của hắn.

Vương Thanh từ trong túi áo lấy ra dầu bôi trơn, trái tim Phùng Kiến Vũ lập tức trở nên rối loạn, người này thế mà lại mang theo dầu bôi trơn đi tắm suối nước nóng, cảm tình mới vừa rồi là thật sự muốn lử suối nước nóng..... Phùng Kiến Vũ không dám nghĩ nữa, cậu chỉ càng thêm cảm thấy mặt mình rất bồng rập.

Vương Thanh thuận theo giữa hai đùi sờ soạng di chuyển, “Vẫn còn có thể rãnh rỗi nghĩ đông nghĩ tây, xem ra hình như anh vẫn chưa có cố gắng đủ a.”

Đã vài ngày không có làm, cảm giác bị dị vật cưỡng ép tiến vào cũng không tốt đẹp gì, vách thành co rút muốn đẩy ngón tay của hắn ra, Vương Thanh một phát túm lấy quần lót của cậu hoàn toàn kéo xuống hết, lại vươn một tay an ủi phân thân đứng thẳng ở phía trước.

Phùng Kiến Vũ thở hổn hển giải thích: “Em chỉ là..... đang nghĩ, anh mới vừa rồi không phải thật sự nghĩ ở tại suối nước nóng.....”

Vương Thanh ghé vào lỗ tai của cậu thấp giọng cười, “Thật ra chỉ cần em nhìn xuống không bắn ra, sau khi làm xong, đừng để thứ gì đó chảy ra ngoài, cũng sẽ không có người phát hiện được, có đúng không?”

Phùng Kiến Vũ nghĩ muốn lên tiếng phản bác hắn, ngón tay Vương Thanh lại chuyển động trong vách thành làm cho những lời cậu muốn nói đều bị nghẹn lại hết.

Trước sau đều bị công kích, khoái cảm như thủy triều không ngừng chậm rãi dâng cao, cảm giác kích thích truyền đi khắp toàn thân.

Vương Thanh cắn lỗ tai của cậu, “Chúng ta còn chưa có thử qua tư thế đứng đó, thử một lần xem thế nào?”

Tại loại sự tình này, Phùng Kiến Vũ luôn luôn tương đối thuận theo Vương Thanh, cậu nhẹ gật đầu xem như đồng ý. Vương Thanh lại cho thêm một ngón tay tiến vào, thuận theo nếp gấp ở vách thành bên trong không ngừng di chuyển, hai ngón tay ở trong huyết động không ngừng tìm kiếm một điểm kia.

Thành vách ban đầu từ chặt chẽ dần dần trở nên ra vào thông thuận, Vương Thanh xoay người cậu lại, khiến cậu đưa lưng về phía mình, dạng tư thế có thể tiến vào đến càng sâu.

Phùng Kiến Vũ cảm giác được vật cứng nóng bỏng của Vương Thanh đang ngăn ở trước hậu huyết mình, lại chậm chạp không tiến vào, cậu khẽ xê dịch một chút, Vương Thanh ôm lấy eo cậu, thuận thế tiến vào.

Phùng Kiến Vũ phát ra một tiếng hô trầm thấp, toàn thân trở nên căng thẳng, loại tư thế này khiến cho vật kia tiến vào quá sâu, trong lúc nhất thời cậu có chút không thích ứng nổi. Vương Thanh chậm rãi chuyển động, tựa như đang trên chọc, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy bên trong mình càng thêm ngứa ngáy.

Vương Thanh lại chậm rãi chuyển động, Phùng Kiến Vũ dần dần thả lỏng, một cánh tay của Vương Thanh vây quanh bên trên phân thân của cậu vừa không ngừng xoa bóp an ủi, vừa tăng thêm cường độ, mỗi một lần đều hoàn toàn rút ra, lại tận lực hết khả năng hoàn toàn xâm nhập vào.

Theo mỗi lần rút ra, vách thành càng thêm siết chặt. Có lẽ do đã ngâm mình trong suối nước nóng từ trước, nhiệt độ cả người Phùng Kiến Vũ ngày hôm nay rất tốt, Vương Thanh cảm thấy bên trong vách thành ngày hôm nay so với hình thường càng thêm nóng bỏng.

Bên trong thân thể như có sóng trào làm cho Phùng Kiến Vũ cơ hồ trước mắt đều biến thành một mảnh màu đen, tay chân đều như nhũn ra. Vương Thanh ngược lại cực kỳ yêu bộ dáng này của cậu, so với dáng vẻ khôn khéo tài giỏi của cậu thường ngày vô cùng có sức tương phản mạnh.

Vương Thanh cắn chặt răng, hung ác dùng lực đem tính khí không ngừng lặp đi lặp lại đụng chạm điểm khoái cảm trong thân thể của Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy khoái cảm lan tỏa trong từng thớ xương thớ thịt của mình, đầu óc trống rỗng, cứ như vậy bắn ra đầy tay Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ xoay đầu lại, trực tiếp ngâm lấy môi của Vương Thanh, hai người không ngừng quấn quýt. Nửa thân dưới mãnh liệt chuyển động ma sát, Vương Thanh cầm lấy phân thân sau khi xuất tinh của cậu vẫn còn chưa hoàn toàn mềm nhũn tiếp tục dỗ dành.

Va chạm cũng càng lúc càng nhanh, không biết bao lâu sau thành ruột bỗng nhiên bị xuất vào một cổ nam tinh, tính khi trước người Phùng Kiến Vũ khẽ rung lên, mãnh liệt bắn ra lần thứ hai.

Mới bắn qua hai lần cộng thêm vừa rồi mới ngâm suối nước nóng, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy dưới đùi một trận mềm nhũn, Vương Thanh thuận thế ôm lấy cậu, ôm ngang bả lên, “Đến phòng tắm.”

- Hoàn chương 59 -

60. Chương 60

“Ồ nháo!”

“Đúng, quả thực hồ nháo!”

Vương Thanh vừa giúp Phùng Kiến Vũ gấp thức ăn vừa hỏi cậu đồ ăn có ăn ngon không, Tần Tang tức giận đến vỗ bàn, “Vương Thanh, cậu có đang nghe tôi nói chuyện hay không?”

Tả Hữu ở một bên vừa gấp thịt bỏ vào miệng vừa gật gù, “Nhìn như vậy là biết chính là không có đang nghe rồi.”

Tần Tang liếc nhìn thoáng qua không buồn tức giận với Tả Hữu, “Cậu đừng có bị một hộp cơm của cậu ta mua chuộc, ngược lại cậu cũng hẳn nên nói Đại Vũ nhà cậu một chút a.”

Phùng Kiến Vũ giương mắt nhìn thoáng qua Tả Hữu, Tả Hữu lập tức khoát khoát tay, “Chuyện này a, con trai gả đi như đổ nước ra ngoài, hiện tại tôi không quản được anh ấy.”

Phùng Kiến Vũ không nói một lời đem đĩa thịt kho tàu trước mặt Tả Hữu mang đi, “Ai là con trai của cậu?”

Tả Hữu vội vàng lấy lòng cười, “Em là con trai của anh.”

Tần Tang bị ba người bọn họ chọc cho tức giận đến ăn không ngon, đặt đũa xuống muốn rời đi. Hai người này trốn đi chơi hết ba ngày mới chịu chạy về, hoàn toàn trong trạng thái mất liên lạc, hại mình lo lắng hết vài ngày.

Vương Thanh lúc này mới đặt đũa xuống, “Được rồi, đừng nóng giận, em biết lần này là bọn em không đúng, không nên không nói một tiếng đã tháo chạy.”

“Tôi thấy hai người các cậu, chính là muốn công khai có phải không, không hiểu trốn đi ra ngoài cùng nhau chơi đùa, không sợ có người nhận ra hai người.”

“Nhìn thấy hai chúng em đi du lịch cũng không có gì đi.” Vương Thanh cảm thấy Tần Tang lo lắng có chút thái quá, có thể giải thích nói rằng giữa bạn bè ra ngoài du lịch dường như cũng không phải là việc gì lớn.

Tần Tang đều muốn tức đến phát cười, “Hai người nếu chính là bạn bè thuần túy, thì cho dù người có lên trời tôi đây cũng cảm thấy không có việc gì. Vương Thanh, có phải về sau tôi không phải là người đại diện của cậu nữa, cho nên bây giờ cậu cảm thấy không quan trọng?”

Vương Thanh muốn tự lập, Tần Tang làm người đại diện dưới trướng Trường Ảnh, dựa theo quy định cô ấy sẽ không phụ trách cho Vương Thanh được nữa. Mặc dù Vương Thanh cũng là trực thuộc Trường Ảnh, nhưng cuối cùng vẫn có sự khác nhau.

Vương Thanh đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm, “Tần Tang, em không có ý tứ này, chị biết con người của em có đôi khi sẽ làm mà không suy nghĩ nhiều, lần này là em không đúng, thật xin lỗi.”

Tần Tang đứng lên, “Biết sai thì tốt, tôi có việc đi trước, các cậu từ từ ăn.”

Phùng Kiến Vũ nhìn ra được, Tần Fang kỳ thật đối với việc sau này sẽ tách ra là phi thường để ý, vừa rồi lúc cô rời đi cả mắt đều đổ ngẫu. Nhưng kỳ thật cậu cũng biết, đây là chuyện không thể làm được gì, nhân sinh dài như vậy, có một số người không thể cùng bạn cả một đời. Đối với Vương Thanh mà nói, trong thời gian ngắn tìm được một người đại diện phù hợp, cũng không phải là chuyện dễ dàng, dù sao Tần Tang cùng Vương Thanh hợp tác đã hơn mười năm, phần ăn ý trong công tác này không phải ai cũng có thể thay thế.

Hồ Ba đại khái đời này cũng không nghĩ đến, sẽ có một ngày Phùng Kiến Vũ lại đến Trường Ảnh cùng mình bàn điều kiện. Mục đích của Phùng Kiến Vũ đến vô cùng rõ ràng, chính là hi vọng Tần Tang có thể tiếp tục làm người đại diện cho Vương Thanh.

“Tôi thật không nghĩ đến, cậu sẽ vì Vương Thanh làm đến tình trạng này. Thế nhưng cậu cũng biết, trong công ty này cũng không phải một mình tôi định đoạt, còn có những cổ đông khác nữa.” Hồ Ba hơi xúc động, tình cảm trong vòng giải trí đầy phức tạp này chia chia hợp hợp, thật thật giả giả, rất khó có được người vì người khác làm ra được tình trạng này. Là ông chủ đương nhiệm của Vương Thanh, đối với phương diện tình cảm của nghệ sĩ của mình tự nhiên là nhất định phải biết đến, nếu không khi xảy ra bất luận scandal gì, cũng sẽ có thể bởi vì không kịp xử lý mà biến thành tin tức chấn động.

“Tôi dám đến đây cùng Hồ tổng thuận đàm, cũng là bởi vì tôi biết, Hồ tổng là một người trọng tình nghĩa. Đồng thời tôi cũng biết, trong cái vòng này không phải chỉ riêng tình nghĩa là được, cho nên hôm nay tôi đến, là muốn nói với Hồ tổng, chỉ cần Hồ tổng có thể để cho Tang tỷ tiếp tục làm người đại diện cho Vương Thanh, tôi nguyện ý diễn ba bộ phim không nhận cát-sê cho Trường Ảnh. Ngài cũng biết, với tình trạng hiện tại của tôi, muốn tuyển phim vẫn sẽ có tư cách. Về phía bên Tiết tổng, tôi nhất định sẽ xử lý ổn thỏa, về chuyện này ngài có thể yên tâm.”

Phùng Kiến Vũ lời này nói ra, Hồ Ba cả người đều kinh hãi, Phùng Kiến Vũ hiện tại là cát-sê ở dạng gì, ông tự nhiên biết. Mà Phùng Kiến Vũ tham gia đóng phim, chỉ ít một bộ phim cũng có thể oanh tạc phòng vé lên đến 5 trăm triệu, chuyện này hoàn toàn không phải nói khoác. Phùng Kiến Vũ vậy mà chịu vì Vương Thanh làm được đến dạng này, tình cảm hai người này đến cùng đã đạt đến địa vị như thế nào.

“Điều kiện này quả thật vô cùng hấp dẫn, xác thực có thể cùng những người cổ đông khác nói chuyện. Nhưng nếu như cổ đông biết cậu là vì Vương Thanh mới làm như vậy, đối với cậu mà nói, dường như không phải là chuyện tốt.”

“Việc này ngược lại tôi thật ra không thèm để ý, dù sao lần trước về chuyện của Trần đạo, trong giới đã có rất nhiều người đều biết tôi và Vương Thanh quan hệ rất tốt. Lại nói năm ngoái Diệp Đồng Trạch cũng vì Vương Thanh làm khách mời đến diễn không cát-sê, vì bạn bè làm một số việc, tin tưởng không phải là chuyện gì lớn lao cả. Ngược lại nhiều nhất cũng có thể để truyền thông tạo chút hướng gió, khen ngợi tình cảm anh em giữa chúng tôi rất tốt a. Kỳ thật tôi tự mình đến nói, thuận theo tự nhiên, người khác biết hiển nhiên cũng biết được, cũng không phải là chuyện gì mất mặt, tôi không muốn giấu diếm cả một đời.”

Hồ Ba gơ ngón tay cái lên, ông tin tưởng vững chắc tình cảm hai người này, có thể duy trì thật dài thật lâu.

“Buổi chiều tôi sẽ triệu tập mấy người cổ đông để họp, khi có được tin tức, tôi sẽ thông báo cho cậu.”

Phùng Kiến Vũ gật gật đầu, “Cảm ơn Hồ tổng, tôi chờ tin tức tốt của ngài.”

- Hoàn chương 60 -

61. Chương 61

Trên đời này không có người nào thuận lợi tiền mà làm khó được, cho nên Hồ Ba rất nhanh đã đáp lời, chuyện này cơ bản đã được ước định, Tần Tang về sau vẫn là người đại diện của Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ yên tâm, “Nếu như có thể mà nói, hi vọng Hồ tổng trước tạm thời đừng nói cho Vương Thanh biết chuyện này.”

Hồ Ba ngạc nhiên, “Chỉ sợ rất khó, mười phút trước Tần Tang đã nhận được thông báo, đoán chừng Vương Thanh hiện tại cũng biết rồi.”

“Được, tôi đã biết, không có việc gì, cảm ơn Hồ tổng, tôi sẽ chuẩn bị chu đáo đến cùng Hồ tổng ký hợp đồng.”

“Không cần gấp gáp, tôi tin tưởng cậu.”

Cúp điện thoại, Phùng Kiến Vũ có chút lo lắng bất an, kỳ thật cậu giấu diếm Vương Thanh làm chuyện này, là rất sợ Vương Thanh sẽ tức giận.

Phùng Kiến Vũ lo lắng cũng không phải là dư thừa, Vương Thanh sau khi về nhà quả nhiên sắc mặt rất khó coi.

Phùng Kiến Vũ thấy hắn không mở miệng nói chuyện, thế là cũng im lặng, yên lặng xem kịch bản. Vương Thanh thấy cậu từ đầu đến cuối không nói lời nào, hắn biết hôm nay mình không mở miệng nói ra chuyện này, Phùng Kiến Vũ đoán chừng cũng sẽ không có ý định nói chuyện.

“Chúng ta lúc trước dường như có nói qua không can thiệp vào công việc của đối phương?”

Phùng Kiến Vũ thả ra kịch bản trong tay, nhẹ gật đầu biểu thị đồng ý.

“Cho nên chuyện lần này, em không có gì muốn nói sao?”

“Lúc trước anh muốn mở phòng làm việc, có sớm nói cho em biết cái gì sao?”

Vương Thanh nghe cậu nói như vậy, lập tức liền phát hỏa, nhưng hắn cũng không muốn cùng Phùng Kiến Vũ âm ỉ, thế là đứng dậy rời đi. Phùng Kiến Vũ biết hắn phụng phịu, cũng không có ý định lúc này cùng hắn giải thích, Vương Thanh lửa giận đang trên đầu, rất khó để yên tĩnh nói chuyện.

Phùng Kiến Vũ lúc đầu nghĩ Vương Thanh tối nay vẫn sẽ trở về như thường lệ, kết quả đến hơn 11 giờ đêm, Vương Thanh một chút tin tức cũng không có. Phùng Kiến Vũ nhìn màn hình điện thoại di động, rầu rĩ nghĩ có nên gọi điện hay không.

Đúng lúc này, điện thoại Vương Thanh gọi đến, Phùng Kiến Vũ gấp gấp ấn nhận.

“Đại Vũ a? Thật xin lỗi, muộn như vậy còn gọi cho cậu, Vương Thanh hần uống nhiều quá, cậu qua đây tiếp hần một chút được không, chúng tôi đang ở.....”

Bên kia có chút hò hét ầm ĩ, Phùng Kiến vũ vừa nghe vừa nhớ kỹ địa chỉ, sau đó cấp tốc cầm chìa khoá lao ra ngoài.

Cùng Vương Thanh uống rượu đều là mấy anh em bình thường trong ngành giải trí quan hệ tương đối tốt, bọn họ cũng đều biết chuyện giữa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, nhưng vẫn còn không có đến mấy người chính thức gặp mặt Phùng Kiến Vũ.

Tửu lượng của Vương Thanh vốn không tệ, sẽ rất ít khi uống say, thế nhưng hôm nay tâm tình của hần vô cùng không tốt, rời điểm Phùng Kiến Vũ đến nơi, hần đã gục xuống bàn hò hét ầm ĩ.

Chung Dụ kéo qua Phùng Kiến Vũ thấp giọng nói: “Một đêm đều gọi tên của cậu, hai người cãi nhau sao?”

Phùng Kiến Vũ có chút ngượng ngùng cười, “Để cho mọi người thêm phiền toái rồi, tôi sẽ cùng anh ấy ổn thỏa nói chuyện.”

Vài người khác cũng uống đến có chút high, cười cười nhét Vương Thanh vào trong xe của Phùng Kiến Vũ, sau đó còn đánh tiếng với cậu, “Đại Vũ, có rảnh chúng ta cùng nhau ra ngoài uống rượu a!”

Phùng Kiến Vũ cười cười cùng bọn họ nói lời tạm biệt, Vương Thanh ở một bên có chút khó chịu cau mày, Phùng Kiến Vũ thở dài, “Tự làm tự chịu!”

Vương Thanh trên đường đi đều nháo loạn không ngừng, một mực gọi lấy thêm một ly lại thêm một ly, còn lôi kéo tay áo của Phùng Kiến Vũ một mực hô giúp tôi gọi Đại Vũ đến.

Phùng Kiến vũ bắt đầu cùng hần đáp lời, “Hôm nay vì cái gì lại cùng Phùng Kiến Vũ tức giận?”

Vương Thanh quay đầu, “Tôi chỗ nào là cùng em ấy tức giận, tôi là tức giận bản thân mình.”

Phùng Kiến Vũ nhìn hần chăm chăm, hơi kinh ngạc, “Tức giận bản thân? Vì cái gì?”

“Tôi còn cần em ấy vì tôi làm ra những chuyện này, nói trắng ra là tôi vô dụng. Nếu như tôi cường đại hơn một chút, có chuyện gì chính mình không thể giải quyết đâu. Tôi không muốn em ấy vì tôi lo lắng, hi sinh cho tôi như vậy làm tôi rất hận bản thân mình. Trường Ảnh khẳng định là người phải nâng mình, làm sao lại cho em ấy bao nhiêu tài nguyên tốt chứ, nói trắng ra chỉ là dùng danh tiếng của em ấy làm mảnh lợi mà thôi. Em ấy thích quay phim như vậy, tôi không muốn em ấy bởi vì quay phim mà nhận lấy ủy khuất. Kỳ thật chính tôi muốn mở phòng làm việc cũng không có hỏi qua ý tứ của em ấy trước, là tôi không tốt.

Nhưng là tôi thật hi vọng chính mình có năng lực hơn, giống chuyện em ấy đến Trường Ảnh làm trao đổi dạng này sẽ không có phát sinh.”

“Vương Thanh, trên đời này không có chuyện gì là cần chính anh một mình gánh chịu, hai người cùng nhau gánh chịu không tốt sao? Chúng ta đều đang trưởng thành, em tin tưởng về sau sẽ càng ngày càng tốt.”

“Bởi vì tôi yêu em ấy, tôi không nguyện ý em ấy nhận ủy khuất.”

“Nhưng cậu ấy cũng yêu anh a, cậu ấy không cảm thấy đây là ủy khuất. Về sau chúng ta có chuyện gì cũng đều mở lòng ra nói với nhau được không, đừng buồn bực ở trong lòng tạo thành cái vấ không cần thiết.”

Vương Thanh có chút uể oải, “Em ấy nhất định rất không vui, hôm nay tôi còn cùng em ấy nổi giận, còn một mình bỏ đi ra ngoài.”

Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của hắn, “Yên tâm đi, cậu ấy không có tức giận, yên ổn ngủ đi, buổi sáng ngày mai lại tiếp tục nói.”

Vương Thanh có được an ủi, nhẹ gật đầu, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

- Hoàn chương 61 -

62. Chương 62

Hậu quả của việc say rượu chính là đầu đau vô cùng, thời điểm Vương Thanh mở mắt ra phản ứng một hồi lâu, sau đó phát hiện mình là đang ở trong phòng của Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh nhìn một chút bên người, Phùng Kiến Vũ cũng không có ở, hắn ôm lấy đầu ngồi dậy, Phùng Kiến Vũ nghe được tiếng động đi đến.

“ Tỉnh rồi?” Phùng Kiến Vũ tựa ở cửa, “Nhanh đi rửa mặt đi, em đi làm bữa sáng.”

Vương Thanh nhìn cậu chằm chằm, “Anh làm sao trở về?”

Phùng Kiến Vũ nở nụ cười, sau đó quay người trở về phòng bếp. Vương Thanh một mình ngơ ngác ở trên giường suy nghĩ một hồi, phát hiện mình thật là cái gì cũng không nhớ nổi, thế là ôm đầu đứng dậy vào phòng tắm.

Vương Thanh rửa mặt xong ngồi vào trên bàn, cả người vẫn còn có chút mơ màng, Phùng Kiến Vũ đưa cho

hắn một ly sữa đậu nành, “Về sau còn dám uống nhiều như vậy không?”

Vương Thanh lắc lắc đầu, “Cũng không dám nữa!”

Phùng Kiến Vũ vùi đầu ăn cháo, Vương Thanh có chút thấp thỏm mở miệng, “Hôm qua..... thật xin lỗi..... anh quả thật.....”

“Tối hôm qua anh uống hơi nhiều, bọn Trung Dụ báo cho em đến đón anh. Ngày hôm qua anh cũng đã nói anh vì cái gì lại tức giận, trong lòng em hiểu rõ rồi.”

Vương Thanh lập tức giật mình, “Anh nói cái gì? Anh hôm qua uống nhiều quá..... anh.....”

Phùng Kiến Vũ vòng hai tay khoanh ở trước ngực, “Anh nói anh rất tức giận, muốn đánh em.”

Vương Thanh liên tục khoác tay, “Anh..... uống nhiều quá thôi a, anh làm sao..... làm sao lại.....”

Phùng Kiến Vũ phốc một tiếng nở nụ cười, “Lừa anh thôi.”

Vương Thanh biết mình bị trêu ghẹo, lập tức thở dài một hơi, “Đại Vũ, thật xin lỗi.”

“Kỳ thật từ ban đầu, chúng ta đã nói không nhúng tay vào công việc của đối phương, chính là sợ bất đồng ý kiến trong công việc sẽ dẫn đến âm ỉ không thoải mái. Thế nhưng hai người chúng ta cùng một chỗ sinh hoạt, đều biết đối phương đang làm gì. Thời điểm đối phương xảy ra vấn đề, anh nhất định sẽ không trực tiếp hỏi. Anh nhìn thấy em gặp phiền phức, khẳng định sẽ gấp gáp đau lòng muốn giúp em, đối ngược lại là em cũng sẽ giống như anh a. Tối hôm qua anh cũng đã nói, anh chính là giận chính mình, nếu không em cũng không cần đi làm một chút trao đổi. Tối hôm qua em cũng nói cho anh biết, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì là nhất định phải một mình anh gánh chịu, em nguyện ý cùng anh cùng nhau gánh chịu, việc này cũng không có gì là mất mặt, anh cũng không cần cho mình rất nhiều áp lực.”

Vương Thanh là một người rất thiên về tình cảm, hốc mắt hắn có chút đỏ lên, “Anh đã biết, hôm qua anh không có ý muốn trách em nhúng tay vào công việc của anh, thật xin lỗi.”

Phùng Kiến Vũ đem ngón trỏ đặt ở bên miệng, làm một cái thủ thế im lặng, “Em hiểu, đừng nói xin lỗi nữa, ăn cơm đi. Hôm nay 12 giờ album của Hoắc Phàm sẽ lên kệ, MV cũng tung ra, cùng chờ xem đi.”

Vương Thanh lúc này mới nhớ đến, đúng nha, hôm nay là 08 tháng 01, tháng này chính là sinh nhật của Phùng Kiến Vũ, làm sao trải qua mới tốt đây?

Triển cũng không phải là ca khúc chủ đề trong album Hoắc Phàm, nhưng là bởi vì Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ gia nhập liên minh, bài hát này trở thành nhiều người chờ mong nhất.

Sau khi MV Triều được tung ra, trên weibo lại thêm một đề tài #Tam Sinh Tam Thế Tình Thanh Vũ Ái Song Hành#, chủ đề trong vòng một giờ ngắn ngủi đã vọt lên hot tìm kiếm.

Hoắc Phàm phát weibo biểu thị rõ ràng là mình phát album, nhưng không biết vì cái gì hôm nay lại có cảm giác chính mình lại là người không có liên quan. Phùng Kiến Vũ lập tức đăng lên ba chữ: Xoa xoa đầu. Vương Thanh sau đó lại đăng: Xoa xoa đầu x2.

Fan hâm mộ ngược lại cảm thấy hai người này là đang an ủi tiểu đệ đệ, chỉ có Hoắc Phàm cảm thấy chính mình ăn đầy một miệng cầu lương.

Album lên kệ cùng ngày, Hoắc Phàm có một buổi live phỏng vấn, không thể tránh khỏi bị hỏi đến ca khúc Triều. Liên quan đến MV của Triều, tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú vô cùng, cảm thấy đạo diễn quả thực là thần.

“Tất cả mọi người đối với MV bài hát này đặc biệt có hứng thú, có thể tâm sự một chút được không?”

“Bài hát này ban đầu là bài hát tôi yêu thích vô cùng, nhưng ý tưởng cho MV luôn khiến tôi không hài lòng, cuối cùng sư huynh cùng anh Đại Vũ đến giúp tôi quay MV, cũng chọn trúng bài hát này. Ý tưởng của MV là do sư huynh nghĩ ra, anh ấy nói ra ý tưởng của mình, toàn bộ đoàn đội của chúng tôi đều ngay lập tức thông qua.”

Em gái chủ trì biểu lộ phi thường giật mình, “Cậu nói là MV bài hát này là ý tưởng của Vương Thanh?”

Trong nháy mắt màn hình là một trận điên cuồng, nhao nhao biểu thị Vương Thanh nào động quả thực quá lớn.

Em gái chủ trì tựa hồ nghĩ ra một loại hương vị nào đó, liền hỏi: “Là trước khi nghĩ đến kịch bản mới quyết định cùng Phùng Kiến Vũ diễn, hay là đã tìm Phùng Kiến Vũ rồi mới nghĩ đến kịch bản a?”

Hoắc Phàm đang muốn trả lời, sau đó phát hiện vấn đề này chính là một cái hố, không quan tâm trả lời thế nào cũng đều không được. Trong ngành giải trí ngu ngơ nhiều năm như vậy, Hoắc Phàm đối với việc đối phó với cánh truyền thông của mình, cũng có nhất định có tâm đắc.

“Trong MV này tôi chỉ phụ trách việc ca hát, về phần cụ thể, tôi cảm thấy vẫn là nên để sư huynh đến trả lời là chuẩn xác nhất.”

Vấn đề bị vớt cho Vương Thanh, dù sao Hoắc Phàm cũng không có ý định nói chuyện gì thêm nữa, muốn từ chỗ cậu ta đào thêm những tin tức không thể nói dù sao cũng là việc không thể nào.

Người chủ trì ở trong lòng yên lặng yên lặng nện tường, trong lòng tự nhủ Hoắc Phàm càng ngày càng không dễ lừa, lúc trước đứa nhỏ này thế nhưng là có hố liền nhảy a.

Hoắc Phàm phỏng vấn xong liền nói cho Phùng Kiến Vũ về chuyện này, cậu ta cảm thấy có truyền thông bắt đầu muốn nói bóng nói gió quan hệ của hai người, đây tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt. Hai người này nếu như thật sự không có chuyện gì, chính là bọ bè tốt, cũng không sợ đào sâu thêm vào. Nhưng hết lần này đến lần khác quan hệ của hai người lại đúng y chang như suy đoán, một khi đào sâu cũng không phải là chuyện đáng giá khiến cho người ta vui vẻ.

Ngược lại Vương Thanh phát hiện tiểu sư đệ của mình thế mà đang gửi wechat cho Phùng Kiến Vũ, thế là hắn sâu kín hỏi một câu: “Quan hệ giữa hai người lúc nào lại trở nên tốt như vậy?”

- Hoàn chương 62 -

63. Chương 63

Gần đây trên weibo rất kỳ quái, ngoại trừ cp fan Thanh Vũ, còn lần lượt xuất hiện cp fan Thanh Phàm, fan Vũ Phàm. Vương Thanh vừa lướt weibo vừa trợn trắng mắt, cái gì Vũ Phàm, tôi còn động lực xe lửa đâu!

Phùng Kiến Vũ ngược lại là thật vui vẻ, “Tôi là nằm trên đó nha!”

Hoắc Phàm lại nổi giận, “Dựa vào cái gì tôi luôn ở phía dưới!”

Còn có một bộ phận fan hâm mộ phát ra nghi vấn, bạn gái Vương Thanh không phải là Diệp Đồng Trạch sao? Trong vòng giải trí chính là như vậy, phàm là hai người diễn liên tục hai bộ phim liền, rất dễ dàng bị người xem phối thành tình nhân màn ảnh. Có một số thật giả lẫn lộn, nhưng cũng có một số thật sự thành đôi sau khi quay phim.

Diệp Đồng Trạch từng hữu nghị đến quay cho Nhai sơn, đã là lần thứ tư cùng Vương Thanh hợp tác. Và lại sau lần đầu tiên hai người hợp tác, lấy tốc độ bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ hai người là bạn bè tốt. Bên ngoài đều suy đoán hai người hiện tại đang kết giao, hai người này cũng chưa từng chính diện đáp trả, cho nên mọi người đều mặc định chính là như vậy.

Dao một năm gần đây Vương Thanh liên tiếp cùng Phùng Kiến Vũ hợp tác, trên mạng có rất nhiều vui thích với CP của hai người, nhưng lại có một số fan hâm mộ lại vô cùng kiên trì Vương Thanh và Diệp Đồng Trạch là một đôi thực tế trong cuộc sống.

Một số fan hâm mộ của Diệp Đồng Trạch thậm chí còn chạy đến weibo của Vương Thanh hỏi, khi nào hắn cùng Diệp nữ thần kết hôn. Vương Thanh lúc này mới cảm thấy có điều không đúng, mình tựa hồ cần một thời gian để giải thích một chút, nhưng nghĩ nghĩ đến phía bên Diệp Đồng Trạch, Vương Thanh lại dằn lòng.

Hai người lúc trước đã ước định giúp đối phương đảm đương scandals, không đứng ra làm sáng tỏ cũng sẽ không ở trước mặt thừa nhận. Chờ đến khi Vương Thanh có người chân chính hắn thích, có được đối

tượng muốn kết hôn, bọn họ sẽ trực diện bác bỏ tin đồn. Khi đó Diệp Đồng Trạch còn không biết Vương Thanh đã thích Phùng Kiến Vũ, sau khi biết được, Diệp Đồng Trạch cảm thấy hai người này cho dù trong tương lai ở cùng một chỗ, cũng sẽ không có một ngày công khai, thế là cảm thấy tấm ván gỗ Vương Thanh này có thể cản thật lâu rồi.

Thế nhưng là trong nháy mắt 5 năm trôi qua, Diệp Đồng Trạch cũng đã 28 tuổi, liên quan đến chuyện yêu đương của cô, người hâm mộ càng ngày càng sốt ruột. Diệp Đồng Trạch cảm thấy người hâm mộ là quá mức quan tâm mình, nhưng chính cô cũng biết, mình không quản được người hâm mộ vì chính mình lo lắng.

Phùng Kiến Vũ nhớ rõ Vương Thanh đã từng nói, Diệp Đồng Trạch đã có đối tượng, chỉ là bởi vì thân phận của đối phương, hai người không thể công khai. Người hâm mộ của Diệp Đồng Trạch bức hôn đến cửa, Vương Thanh bắt đầu bức bối, Phùng Kiến Vũ cũng rất cuộc nhẹn không được hỏi, đối tượng của Diệp Đồng Trạch đến cùng là ai.

Vương Thanh do dự một hồi lâu, mở miệng nói: “Em biết nửa năm gần đây có một án ly hôn đặc biệt huyền náo oanh động không?”

Phùng Kiến Vũ gật gật đầu, “Biết chứ, tập đoàn Thiên Hoàn - Trương Hoài Sơn, cùng phu nhân của ông ta ly hôn, người dân cả nước đều biết.”

Vừa nói xong Phùng Kiến Vũ lập tức ngậy ngấn cả người, “Anh nói là.....?”

Vương Thanh nhẹ gật đầu, Phùng Kiến Vũ đều trợn mắt hốc mồm, cậu ban đầu cho là đối tượng của Diệp Đồng Trạch có thể là một người rất bình thường, sợ tất cả mọi người phản đối nên mới muốn che giấu, không nghĩ đến kỳ thật đối phương lại là người có địa vị lớn như vậy.

“Thế nhưng, cô ấy như vậy là không đúng, cô ấy thế này là tiểu tam a, nếu là bị lộ ra ngoài.....”

“Kỳ thật Trương Hoài Sơn trước đây đã cùng Đồng Trạch cùng một chỗ, nhưng là năm năm trước nhà của Trương Hoài Sơn buộc hẳn phải cưới con gái của Trịnh gia, hai người cứ như vậy mà chia tay. Không nghĩ đến một năm sau, hai người lại ở cùng nhau. Trên đạo nghĩa, cô ấy khẳng định là sai, cho dù hai người bọn họ lúc bắt đầu đã từng là người yêu. Nhưng trên đạo nghĩa bạn bè mà nói, anh vẫn là đồng tình với cô ấy. Trương gia ghét bỏ cô ấy là con hát, không cho phép hai người cùng một chỗ. Huống chi thân phận Trương gia là bối cảnh gì, làm sao có thể cưới một người đối với sự nghiệp của bọn họ không có chút nào trợ giúp, về sau Trương Hoài Sơn bị buộc cùng Trịnh gia thông gia, nói trắng ra là hai người căn bản không có tình cảm. Bây giờ rốt cuộc vẫn phải đi đến một bước ly hôn này, Đồng Trạch có khả năng cũng sẽ bị lộ ra.”

Phùng Kiến Vũ lại lắc đầu, “Trương Hoài Sơn một khi sau khi ly hôn, nếu thực sự cùng Đồng Trạch bên nhau, sự nghiệp của cô ấy nhất định sẽ bị hủy. Thế nhân sẽ không quản tiền căn hậu quả, bọn họ vẫn sẽ cho rằng Diệp Đồng Trạch đã hủy đi gia đình người khác, chính là một tiểu tam không có mặt mũi.”

Vương Thanh cũng chỉ cười khổ, “Đến được bước này, Đồng Trạch đã dự định xong xuôi không còn quay phिम nữa, đối với cô ấy mà nói, có thể có được hạnh phúc của riêng mình mới là điều quan trọng nhất.

Chúng ta chung quy chỉ là người ngoài, có một số việc quản không được.”

Phùng Kiến Vũ một trận thổn thức, cô ấy là một diễn viên rất giỏi. Nếu không còn quay phim nữa thì sẽ là một tổn thất lớn của ngành giải trí.....

Trước lễ quốc khánh Chiến hỏa đã cường thế công bố trên đài quốc gia, ngày đầu tiên phát sóng tỉ lệ người xem lập tức đạt đến 2.3%, định mức thị trường đã đạt đến 5%. Tất cả mọi người đều nghĩ Chiến hỏa sẽ hot, nhưng là không nghĩ đến sẽ đại hot bạo đến mức này.

Weibo chính của Chiến hỏa phía dưới đều đang nhao nhao bình luận phía dưới, biểu thị ai ai cũng cảm nhận được lương tâm kháng Nhật. Học tỷ Dương Mộng của Phùng Kiến Vũ cũng cư nhiên vọt lên thành biên kịch hot chạm tay có thể bồng trong nước. Dương Mộng biểu thị gần đây đang viết một bộ phim mới, nếu như có thể mà nói, hi vọng dàn diễn viên của Chiến hỏa cũng sẽ chấp nhận xuất diễn một lần nữa.

Mà kịch bản của Chạy trốn cũng hoàn thành được hai phần ba, trải qua thêm một lần thảo luận, kịch bản bắt đầu tiến vào một bước thay đổi nhỏ.

Gần đây công việc xuôi gió xuôi nước, vào ngày 10 tháng 10, Vương Thanh tại weibo tuyên bố thành lập phòng làm việc riêng. Tin tức nặng ký này trong ngành giải trí nổi lên một trận sóng lớn, người hâm mộ đều chấn kinh đến không thể thêm phục. Thời điểm tất cả mọi người đều đang suy đoán, Hồ Ba lại chuyển tiếp weibo của Vương Thanh, trong lúc nhất thời mọi người cho rằng hai người đang trở mặt thì cuối cùng lại yên tâm đầu vào đấy.

Tức thời mọi người còn chưa kịp tiêu hóa tin tức nặng ký này, lại có thêm một tin tức nặng ký khác lại đến. Trần Quảng Thụ và Trần Quảng Ngọc liên thủ sản xuất một bộ phim khoa học viễn tưởng đầu tiên trong nước, người đầu tư lại chính là phòng làm việc của Vương Thanh, mà diễn viên chính cũng là Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ.

Ngay tại thời điểm tin tức tốt liên tục đến, Vương Thanh lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

“Tranh thủ thời gian đến Canada một chuyến, Hiếu Hiếu xảy ra chuyện.”

- Hoàn chương 63 -

64. Chương 64

Vương Thanh rời đi vô cùng vội vàng, thậm chí không kịp tìm Phùng Kiến Vũ để giải thích rõ ràng. Phùng Kiến Vũ sau khi kết thúc phỏng vấn, nhìn thấy được tin nhắn wechat của Vương Thanh, chỉ có mấy chữ gấp gáp: “Anh có việc gấp đi Canada, chậm chút liên hệ sẽ giải thích với em.”

Nghe được tin tức Vương Thanh đi Canada, Tần Tang có chút hiểu rõ, “Hắn là phía bên chị gái của cậu ta xảy ra chút chuyện.”

Phùng Kiến Vũ lúc này mới nhớ đến, Vương Thanh đã từng nói, hắn có một người chị gái sống tại Canada. Phùng Kiến Vũ có chút lo lắng sự tình tương đối nghiêm trọng, sau khi về nhà lần qua lần lại vẫn luôn không ngủ được. Sau đó trần trọc đến hơn ba giờ sáng, rốt cuộc ngủ thiếp đi, nhưng không đến 7 giờ lại tỉnh dậy.

Phùng Kiến Vũ lấy ra điện thoại di động xem một chút, thông báo wechat vẫn là số không, Vương Thanh một mực chưa từng liên hệ với mình. Phùng Kiến Vũ lần này triệt để không ngủ được, quyết định gọi qua cho Vương Thanh. Điện thoại không có người nhận, liên tục vang lên thật lâu. Phùng Kiến Vũ cảm giác đời mình chưa từng có lần nào sợ hãi đến như vậy, lòng bàn tay đều toát đầy mồ hôi.

Không biết ở trên giường ngáy người qua bao lâu, Phùng Kiến Vũ rốt cuộc mơ mơ hồ hồ xuống giường, bắt đầu rửa mặt. Kem đánh răng vừa vặn ra, Phùng Kiến Vũ liền nghe được điện thoại mình reo vang, cậu không chút suy nghĩ lập tức vọt ra ngoài.

Nào ngờ điện thoại vẫn không phải là Vương Thanh gọi đến, mà là Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ thanh âm nghe vào đặc biệt sốt ruột, “Cậu và Vương Thanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Kiến Vũ đầu óc hồ đồ, “Xảy ra chuyện gì là thế nào?”

Kỳ Kỳ gấp đến độ lửa đều muốn xông lên não, Phùng Kiến Vũ làm sao vẫn còn một bộ trạng thái không biết gì hết, “Vương Thanh ở Canada có con riêng là chuyện thế nào a? Hiện tại mọi người đều đang nói hắn ở Canada bí mật kết hôn, còn có một đứa con trai bốn tuổi.”

Phùng Kiến Vũ ngu ngơ trong chớp lát, “Vương Thanh sao có thể có con trai? Anh ấy cho đến bây giờ chưa từng nói qua anh ấy có con trai.”

“Vậy nếu như hắn có con trai mà không hề nói cho cậu biết thì sao đây?”

Phùng Kiến Vũ kiên định trả lời: “Không phải Vương Thanh chính miệng nói ra, tôi đều không tin. Anh ấy chưa bao giờ nói với tôi anh ấy có con trai, như vậy chuyện này khẳng định không phải là sự thật.”

Kỳ Kỳ biết Phùng Kiến Vũ nóng tính lên, thế là thả lỏng âm thanh, “Tự cậu lên weibo xem một chút đi, chuyện này nếu như làm lớn chuyện, truyền thông quốc gia khẳng định sẽ ”chơi đùa” các cậu đến chết.”

Phùng Kiến Vũ vội vàng mở weibo, phát hiện đầu đề chính là Vương Thanh ở Canada bí mật kết hôn cũng đã sinh con, còn kèm theo một tấm hình, Vương Thanh xác thực đang ôm một đứa bé, bên người còn có một nữ nhân. Nghe nói là có người ở nước ngoài chính mắt trông thấy, cảm thấy rất giống Vương Thanh, sau đó chụp lại hình đi cầu chứng, không nghĩ đến trong nháy mắt toàn bộ weibo đều bùng nổ.

Vương Thanh điện thoại rất nhanh gọi đến, ngữ khí của hắn phi thường sốt ruột, “Đại Vũ, sự tình trên weibo không phải như vậy! Đó là hiểu lầm thôi, em tin tưởng anh.”

Phùng Kiến Vũ cười cười, một bộ giọng điệu buông lỏng không ít, “Em đương nhiên biết chuyện không phải như trên weibo nói như vậy.”

Vương Thanh thở dài một hơi, “Thật xin lỗi, anh đi quá gấp, cũng không kịp nói cho em biết. Hôm qua chị của anh gọi điện cho anh, nói là con trai của Đồng Trạch bị lạc mất, mọi người đều bị dọa sợ choáng váng, cho nên lập tức liên hệ với anh. Hiện tại con trai của cô ấy đã tìm lại được, bình an vô sự, anh lập tức trở về ngay.”

Phùng Kiến Vũ nghe đến đầu óc có chút hồ đồ, choáng váng..... “Anh nói là..... con trai của Đồng Trạch?”

“Kỳ thật trước đó không có nói kỹ càng cho em biết, Đồng Trạch sau khi chia tay với Trương Hoài Sơn, mới phát hiện mình mang thai. Em còn nhớ trước đây cô ấy từng phải xuất ngoại để học hỏi rèn luyện kỹ năng hết mấy tháng không? Khi đó chính là phải ra nước ngoài sinh con, vì không muốn bị truyền thông phát hiện, cho nên con trai sinh ra rồi vẫn luôn gửi tại chỗ của chị anh nuôi dưỡng. Về sau Trương Hoài Sơn biết được Đồng Trạch sinh cho ông ta một đứa bé, cho nên hai người mới lại tiếp tục bên nhau.”

Cái tin tức này quá nặng ký khiến cho Phùng Kiến Vũ tiêu hóa không kịp, Vương Thanh nói xong một hồi, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy nhân sinh quả thực giống như một vở kịch.

“Hiện tại chuyện này trên weibo huyền náo nghiêm trọng đến như vậy, công ty của hai người đã nghĩ ra cách đối phó với truyền thông như thế nào đây?”

“Bọn họ đã lại viết xong bản thảo thông báo rồi, nói rằng anh đến Canada giúp chị mình tìm con trai. Kỳ thật rất nhiều fan hâm mộ đều biết anh có một người chị định cư tại Canada, cho nên không có vấn đề gì, yên tâm đi, anh đã đặt xong vé máy bay rồi, lập tức sẽ trở lại.”

Vương Thanh bên này vừa trình ra thông báo, rất nhiều người chờ xem kịch đều tự động tản đi, đám fan hâm mộ trợn trắng mắt, không phải là nói rất chắc chắn Vương Thanh đang che giấu con cái trong giá thú sao, hiện tại có phải là đang tự đánh vào mặt ba ba ba không đây a.

Vương Thanh rất nhanh trở về nước, lần này trở về lại nhận được đặc biệt rất nhiều tin nhắn từ người hâm mộ, đều hỏi thăm hiện tại đứa bé đã an toàn hay chưa, đứa bé có phải đã bị hù dọa rồi không. Người hâm mộ nhiệt tình quan tâm quả thực làm cho Vương Thanh chống đỡ không nổi, hắn một bên cùng người hâm mộ trò chuyện một bên vừa hướng lối ra gấp gáp di chuyển.

Đột nhiên một người đẩy ra đám đông chạy chen vào, trong tay cầm micro hướng về phía hắn, “Vương Thanh, xin hỏi lần này cậu cùng Diệp Đồng Trạch cùng đi Canada, các người có phải dự định công khai thân phận người yêu phải không?”

Biến cố đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ, Vương Thanh nhú nhú mày, lộ ra vẻ

thần sắc khó chịu. Con trai Diệp Đồng Trạch xảy ra chuyện, cô ấy thân làm mẹ tự nhiên là phải đi, nhưng chính là khác lộ trình với Vương Thanh. Bởi vì Diệp Đồng Trạch sau khi đến nơi cảm xúc một mực thật không tốt, Vương Thanh liền để cô ở trong nhà nghỉ ngơi, cho nên tấm hình kia cũng không có chụp được Diệp Đồng Trạch. Hiện tại Diệp Đồng Trạch vẫn còn đang ở tại Canada chưa có trở về, cho nên cầu tử này đột nhiên xuất hiện hẳn là cố tình điều tra hai người bọn họ.

Tần Tang lập tức mang theo trợ lý ngăn lại cầu tử, để Vương Thanh cấp tốc ra ngoài lên xe, tên cầu tử kia cũng không yếu thế, lên xe của mình đuổi theo.

Vương Thanh cảm thấy có chút bức bối, “Về chỗ ở của tôi, đừng đến chỗ của Phùng Kiến Vũ.”

Tần Tang liếc nhìn hắn, an ủi: “Đừng phiền muộn, án ly hôn kia nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai lập tức sẽ có phán quyết.”

Vương Thanh nhắm mắt lại vuốt vuốt lông mày, chỉ cảm thấy thật phiền, vì cái gì một lớp gai đã san bằng, một lớp khác lại nhô lên nữa chứ.

- Hoàn chương 64 -

65. Chương 65

Chính như Vương Thanh sở liệu, tin tức Diệp Đồng Trạch cũng sang Canada rất nhanh đã bị đăng lên trang bìa của tuần san bất quá ngày hôm sau, đám người nhao nhao hỏi thăm Vương Thanh và Diệp Đồng Trạch nhiều năm như vậy có phải là dự định công khai hay không.

Bên ngoài đồn truyền xôn xao, Vương Thanh ngay cả cửa nhà cũng không muốn bước ra, vừa đi ra ngoài tất cả đều là hỏi hắn lúc nào sẽ cùng Diệp Đồng Trạch kết hôn. Cộng thêm không gặp được Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh hai ngày này đều rất bức bối.

Thời điểm buổi tối một ngày này Diệp Đồng Trạch từ Canada trở về, lần này phóng viên và cầu tử đến sân bay càng nhiều, một đám người bắt không được Vương Thanh, nhao nhao nhắm vào Diệp Đồng Trạch.

“Xin hỏi cô có phải đang dự định cùng Vương Thanh kết hôn, cho nên lần này cùng anh ta cùng đến Canada có phải không? Xem như gặp gia trưởng rồi sao?”

Phóng viên tưởng chừng Diệp Đồng Trạch cũng dự định cùng Vương Thanh đồng dạng không chịu trả lời, ai biết được Diệp Đồng Trạch lại đứng vững, “Tôi và Vương Thanh chỉ là bạn bè, cho đến bây giờ đều chỉ là bạn bè thân thiết. Bao quát lúc trước truyền thông hỏi chúng tôi có quan hệ thế nào, chúng tôi vẫn luôn nói là bạn bè, điều này cho đến hiện tại đều không phải vì che giấu mối quan hệ chân chính của chúng tôi, mà là bởi vì tôi đã có người yêu, nhưng người kia cũng không phải là Vương Thanh.”

Việc này hoàn toàn chính là đại bạo, trong nháy mắt các phóng viên đều như phát điên, “Xin hỏi người yêu của cô là ai, có thể thuận tiện tiết lộ không?”

“Trương Hoài Sơn.”

Ba chữ này đều dọa đến các phóng viên muốn đánh rơi cả micro, cách đó ba giờ đồng hồ trước, án xử Trương Hoài Sơn vừa được phán quyết xong, bên này Diệp Đồng Trạch liền nói hai người bọn họ là người yêu? Cho nên Trương Hoài Sơn ly hôn là bởi vì Diệp Đồng Trạch? Diệp Đồng Trạch là tiểu tam?

“Ngày mai tôi sẽ tổ chức họp báo, hi vọng các vị phóng viên đều sẽ trình diện, hôm nay cứ như vậy đi.”

Dưới sự hộ tống của người đại diện và trợ lý, Diệp Đồng Trạch cấp tốc rời khỏi sân bay, vồn vện một phút sau, lời nói mới vừa rồi của Diệp Đồng Trạch đều lên đầu đề.

Trước đó tại thời điểm ở Canada, Diệp Đồng Trạch đã nói với Vương Thanh, đợi đến khi án ly hôn của Trương Hoài Sơn kết thúc, bọn họ sẽ lập tức công khai, bao gồm cả chuyện của con trai.

“Trong chuyện này chúng em đều hi vọng sẽ không liên lụy đến anh, cho nên anh tốt nhất chuyện gì cũng không cần nói, hết thầy giao cho em là được rồi.” Diệp Đồng Trạch biết, chuyện này một khi công khai, Vương Thanh trước đó đã thay cô ngăn cản không ít scandals khẳng định cũng sẽ bị lôi ra mũi sào chịu chất vấn.

“Ở thời điểm thích hợp anh cũng sẽ nói ra lời thích hợp, nếu như em bị chửi quá thảm, anh thế nhưng là nhìn không được.” Vương Thanh nhạo báng, chuyện của Diệp Đồng Trạch trong mấy năm này hẳn đều biết rất rõ ràng, làm bạn bè mà nói, hẳn cảm thấy Diệp Đồng Trạch trải qua rất không dễ dàng.

Diệp Đồng Trạch vừa về đến nhà, trên mạng đã đem cô mắng đến thương tích đầy mình, dân mạng nhao nhao chỉ trích cô là tiểu tam, phá hư gia đình người khác. Vương Thanh cũng bị kéo vào chịu nạn, nói Diệp Đồng Trạch bắt cá hai tay. Còn có người mắng Vương Thanh ngốc, bị chụp mũ xanh mà còn không biết.

Fan hâm mộ của Vương Thanh cũng không nhịn được, biểu thị ôm chặt Vương Thanh, “Vương Thanh của chúng tôi vẫn luôn nói cùng với cô ấy chỉ là quan hệ bạn bè thân thiết, không có quan hệ gì khác, náo loạn YY rồi lại tìm người chỉ trích sao.”

Trận hỗn chiến này đều nằm trong dự liệu của Vương Thanh, nhưng lúc này vẫn không phải là lúc thích hợp lên tiếng, mấu chốt vẫn là phải đợi đến họp báo ngày mai.

Nguyên bản phóng viên đều nghĩ họp báo chỉ có một mình Diệp Đồng Trạch mà thôi, nào ngờ Trương Hoài Sơn cũng ra mặt. Hôm qua án ly hôn của Trương Hoài Sơn vừa mới được phán quyết, lúc ấy ông ta một vấn đề cũng không mở miệng trả lời, ai nghĩ đến hôm nay sẽ xuất hiện ở đây.

Hai người giảng thuật vì sao hiện tại lại cùng một chỗ, cùng với tình huống có một đứa con trai hiện tại

đang ở Canada.

Tất cả phóng viên có mặt tại hiện trường đều biểu thị đại tin tức ngày hôm nay đại khái chính là tốt nhất của cả năn, không có cái tin tức nào so với cái này càng kinh bạo hơn.

“Ý của cô là nói, trước đó cùng Vương Thanh tại Canada tìm con trai, tức là con trai của cô và Trương tiên sinh?”

Diệp Đồng Trạch nhẹ gật đầu, “Phải, lúc trước con vừa mới sinh ra, tôi không có nói cho Hoài Sơn, anh ấy cũng một lòng buông tay rồi. Tôi vốn không muốn để cho Hoài Sơn biết, cho nên mới đến Canada. Vì giấu diếm đứa bé này, cho nên tôi cầu Vương Thanh hỗ trợ, đem con trai gửi tại nhà chị gái của anh ấy nuôi dưỡng, nếu có người hỏi, thì sẽ nói là con trai của chị anh ấy. Mấy năm qua Vương Thanh làm bạn bè đã giúp tôi rất nhiều việc, tôi hi vọng mọi người đừng lại ngông cuồng suy đoán cử động của Vương Thanh nữa, anh ấy chỉ đơn thuần trợ giúp tôi, là một người bạn vô cùng đáng giá.”

Sau khi họp báo xong, phần lớn mọi người đều hiểu sự tình từ đầu đến cuối đại khái là như thế nào, một bộ phận cảm thấy Diệp Đồng Trạch và Trương Hoài Sơn những năm này cũng không dễ dàng, tỏ ra là đã hiểu. Một bộ phận người vẫn y nguyên cứng nhắc cảm thấy Diệp Đồng Trạch bất kể nói thế nào cũng đã xen ngang vào hôn nhân của người khác, tiểu tam thì vẫn chính là tiểu tam, không có cách nào tẩy thoát.

Trương gia sau khi xem hết họp báo, biết được có một đứa cháu trai tồn tại, biểu thị Trương gia tử tôn nhất định phải trở lại bản gia, đáp ứng hôn sự của Diệp Đồng Trạch và Trương Hoài Sơn. Mà vợ trước của Trương Hoài Sơn cũng đứng ra biểu thị hai người không hề có tình cảm, lúc trước chính là thông gia, đối với việc ly hôn cũng là kết quả đã sớm dự liệu được, về sau ai về nhà nấy, ai cũng không muốn xen vào chuyện của đối phương nữa.

Một số người muốn kịch vợ trước xé bức tiểu tam cũng không có trình diễn, Diệp Đồng Trạch cũng tuyên bố rút lui khỏi giới giải trí, chuẩn bị ở nhà an tâm giúp chồng dạy con, vở kịch lớn nhất của năm cứ như vậy mà kết thúc.

Vương Thanh về sau lên weibo @ Diệp Đồng Trạch, biểu thị hi vọng cô ấy hạnh phúc là được. Fan hâm mộ nhà Vương Thanh nhao nhao tại weibo an ủi Vương Thanh, Vương Thanh ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

“Trời ạ, lão Vương và Diệp nữ thân thật là bạn bè, tôi rất muốn khóc.”

“Lâu trên đường nói nữa, tôi cũng muốn khóc /(o)/~, hơn 30 năm làm lưu manh a, cũng là không dễ dàng!”

“Các người nói như vậy tôi mới phát giác ra có chút không đúng, Thanh ca của tôi và Diệp nữ thân thật là bạn bè, cho nên anh ấy tự nguyện làm lưu manh hơn 30 năm như vậy???EXM??”

“Này, không nói ra lại càng thêm thâm, xuyên qua thu đến, Vương Thanh vẫn mãi là cầu độc thân a.”

“Thời tiết muốn qua hết bao nhiêu mùa, Vương Thanh trường tồn là cầu độc thân.”

“Hỏi quân có thể có bao nhiêu sào, hã Vương gia tiểu Thanh cầu độc thân.”

Không biết lâu mấy bắt đầu, bình luận trở nên kỳ quái, còn kéo theo cả ngữ điệu, trích dẫn thơ ca mục đích là để trêu ghẹo Vương Thanh. Vương Thanh tâm ngảm không giải thích được leo lên đứng đầu hot tìm kiếm. Tần Tang chỉ muốn cho fan hâm mộ vỗ tay, không hổ là fan già hâm mộ nhiều năm như vậy, cái lần gió bình luận thất xuất sắc nha, lực chú ý của quần chúng vậy xem đều bị dời đi rồi, không ai lại bận đi bới móc Diệp Đồng Trạch.

Vương Thanh cảm điện thoại đưa cho Phùng Kiến Vũ nhìn, “Bọn họ đều đang cười anh là cầu độc thân ha ha ha ha ha, bọn họ mới là một đám cầu độc thân! Thật ngây thơ a!”

- Hoàn chương 65 -

66. Chương 66: Chương Cuối

Vào tháng 12, lễ trao giải mỗi năm một lần lại nhanh chóng diễn ra. Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ nhờ vào Nhai Sơn mà tiến nhập vào cuộc bình chọn nam chính xuất sắc nhất, trái tim người hâm mộ đều bị vây hãm. Cùng một bộ tác phẩm đề cử, người nào không đoạt được giải đều khiến cho người kia cảm thấy không thoải mái.

Trước kia hai người cũng từng đồng thời được đề cử nam chính xuất sắc nhất, nhưng lúc đó không phải cùng một bộ phim, hai người cũng chưa từng gặp nhau. Nhưng hiện tại người hâm mộ xem trong mắt, hai người là bạn bè, cạnh tranh ảnh đế gì đó, luôn có một tia xấu hổ.

Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh mới đầu cũng không để ý ai đoạt được giải, ai ngờ Kỳ Kỳ mang theo một đám Chung Dụ mấy người bọn họ bắt đầu đánh cược, cược xem ai sẽ đạt ảnh đế, người thua sẽ phải mời tất cả bọn họ ăn cơm. Phùng Kiến Vũ còn âm thầm khinh bỉ mấy người bọn họ, cũng không phải chỉ có cậu và Vương Thanh được đề cử a, còn có những diễn viên khác nữa, làm sao mà lại như không phải cậu thì chính là Vương Thanh sẽ đoạt giải a.

Mấy người nháy mắt ra hiệu, nhao nhao thúc giục Phùng Kiến Vũ đi tìm Vương Thanh đánh cược, Phùng Kiến Vũ không biết phải cược gì, về nhà liền nói cho Vương Thanh muốn đánh cược.

Vương Thanh bật cười, “Vậy em muốn cược thể nào?”

Phùng Kiến Vũ đồng dạng nghiêm túc, “Người nào không giành được giải thì lần tiếp theo phải nằm dưới!”

Vương Thanh không nghĩ đến Phùng Kiến Vũ vẫn còn chấp niệm đến vấn đề kia, thế là cắn răng, “Một lần

thì một lần, được thôi, cực.”

Năm nay tác phẩm tốt sản xuất tăng tăng lớp lớp, kỳ thật bản thân Phùng Kiến Vũ cũng không nắm chắc phần nhiều, lúc trước cậu đối với việc giành được giải hay không cũng không có để ý, thế nhưng năm nay lại tự nhiên phát sinh giao kèo, thế là trở nên hiểu thắng.

Thời điểm chuyện tình cảm của Diệp Đồng Trạch và Trương Hoài Sơn vẫn chưa được tung ra, đoàn làm phim nguyên bản đã định năm nay nếu như bước thăm dò sẽ chắc chắn sắp xếp cô và Vương Thanh cùng nhau, nhưng hiện tại Diệp Đồng Trạch đã tuyên bố rút lui khỏi giới giải trí, Vương Thanh tự nhiên sẽ được xếp sánh bước cùng Phùng Kiến Vũ. Trước đó tại lễ khai mạc phim, hai người cũng đã đi cùng nhau một lần, nhưng tình huống lần này rõ ràng so với lần trước là khác biệt vô cùng lớn.

Người chủ trì hỏi hai người cảm thấy khả năng ai nhận được giải tương đối lớn hơn, hai người đồng thời liếc nhìn nhau, vẫn là lời xã giao, ai đoạt được giải cũng đều đáng giá vui vẻ.

Chỉ có trong lòng hai người đều đang âm thầm phân cao thấp, lần này can hệ trọng đại, tuyệt nhiên không thể thua a! Cổ nhiệt tình này tràn đầy ý chí chiến đấu, đến nỗi đạo diễn ngồi ở bên cạnh cũng cảm giác được. Đường Duẩn sau thời gian dài quay phim hầu như cũng biết rõ tính tình hai người bọn họ, trước kia cảm thấy hai người bọn họ mỗi lần nhận giải đều bình tĩnh như nước, làm sao lần này hai người lại một bộ khí thế hùng hực không chịu thua.

Không thể không nói Nhại Sơn từ kịch bản đến tạo hình cho đến âm nhạc đều là tác phẩm thượng thừa của giới giải trí trong năm nay, ngay cả bản thân Đường Duẩn cũng không nghĩ đến, Nhại Sơn không chỉ giành được giải biên kịch xuất sắc nhất, còn lấy được giải đạo diễn xuất sắc nhất. Việc này khiến cho người đàn ông hơn 40 tuổi đứng ở trên sân khấu không kiềm được nước mắt, được đề cử nhiều lần như vậy, lần này rốt cuộc cũng lấy được giải thưởng này, xem như một câu khẳng định tốt nhất cho sự nghiệp đạo diễn của mình rồi.

Sau khi Đường Duẩn bước xuống sân khấu lần lượt ôm lấy những người trong đoàn làm phim, sau đó ngồi xuống nói với Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ: “Đoàn phim của chúng ta hôm nay có thể thắng lợi trở về, mặc kệ hai người các cậu ai nhận được giải nam chính xuất sắc, đều là vinh quang của đoàn phim chúng ta.”

Thời điểm hai người nghe được trên sân khấu bắt đầu đề xướng danh sách đề cử hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất, trái tim như bị siết chặt, Đường Duẩn lần đầu tiên nhìn thấy hai người khấn trương vì giải thưởng, cũng cảm thấy rất thú vị.

Người chủ trì vừa đề nén cảm xúc hưng phấn, vừa cẩn trọng giới thiệu người trao giải lên sân khấu. Lần này người trao giải nam chính xuất sắc nhất là người đã từng liên tục đạt được tám lần ảnh đế - Tôn Bác, hiện tại đã sắp bước sang tuổi 80, có thể nói là đức cao vọng trọng vô cùng.

Tôn Bác rút ra thẻ giải thưởng, lúc nhìn thấy danh tự đề ở phía trên, trên mặt rõ ràng sững sốt một chút.

Cái sững sờ này ngược lại khiến cho mọi người ở phía dưới càng thêm khấn trương, chẳng lẽ năm nay là

một “đại hắc mã”? Cho nên Tôn Bác giật mình đến như vậy.

“Lễ trao giải điện ảnh lần thứ 74 đạt được danh hiệu nam chính xuất sắc nhất chính là Phùng Kiến Vũ.....”
Tôn Bác dừng một chút, “Và Vương Thanh.”

Tất cả mọi người ở phía dưới đều sững sốt một hồi lâu, sau đó nhiệt liệt vang lên tiếng vỗ tay. Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng không nghĩ đến, năm nay lại là song ảnh đế.

Hai người đứng lên, hướng xuống khán đài cúi chào, sau đó sóng vai bước lên sân khấu.

“Năm nay giải ảnh đế cạnh tranh vô cùng kịch liệt, ban giám khảo chúng tôi đề ra ba lần bầu chọn, ba lần đều trải qua kịch liệt, kết quả cuối cùng đều cho ra giống nhau, chính vì vậy ảnh đế năm nay chính là song ảnh đế.” Ban giám khảo giải thích, lần này song ảnh đế chính là sau 10 năm mới được lập lại một lần, có thể nói là ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Tôn Bác trao giải thưởng cho hai người, sau đó lui về một bên, đem vị trí tặng lại cho hai người.

Phùng Kiến Vũ đem microphone chuyển hướng sang Vương Thanh, ra hiệu hắn nói trước. Vương Thanh cũng không giả vờ, nhắc microphone lên một chút, “Vô cùng cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, từ khi tôi gia nhập giới giải trí cho đến nay, luôn có rất nhiều người ủng hộ tôi, làm bạn với tôi, cho nên hiện tại tôi mới có thành tựu như ngày hôm nay. Trước người hâm mộ đều rất quan tâm vấn đề tình cảm của tôi, còn có người nói phải giúp tôi tìm bạn gái, thật sự là vô cùng cảm tạ các bạn. Hôm nay tôi muốn nói, kỳ thật tôi đã có một tình yêu mười năm, tại thời điểm năm thứ mười một vào năm ngoái, chúng tôi đã ở bên nhau.”

Tần Tang và Tả Hữu giật mình che miệng, muốn xông lên đem Vương Thanh kéo xuống, hắn có biết mình đang nói gì hay không a! Còn có Phùng Kiến Vũ, cậu vì cái gì cũng không xuất một quyền đánh hắn ngắt xỉu rồi kéo xuống a!

“Trong suốt một năm chúng tôi ở cùng nhau, xảy ra rất nhiều chuyện, sau này tôi cũng muốn cùng em ấy sống đến hết quãng đời còn lại, tôi nhân đây xin mượn cơ hội ngày hôm nay, tôi cũng rất muốn hỏi em ấy một vấn đề.”

Vương Thanh quay đầu nhìn sang Phùng Kiến Vũ, từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, hắn mở hộp ra, bên trong vừa vặn đặt một chiếc nhẫn. “Phùng ảnh đế, em cảm thấy chiếc nhẫn này rất quý giá không?”

Phùng Kiến Vũ đã nói với hắn, tương lai nếu như Vương Thanh muốn công khai, hắn cảm thấy tùy thời đều có thể công khai, nhưng mà cậu cũng không nghĩ đến Vương Thanh sẽ chọn vào hôm nay. Phùng Kiến Vũ có chút thất thần, cậu vừa rồi nghe những lời Vương Thanh vừa nói ra, cho là hắn chỉ muốn công khai vào hôm nay mà thôi, thế nhưng sau khi hắn lấy ra chiếc nhẫn, Phùng Kiến Vũ chỉ cảm thấy hai mắt mình đều ướt.

“Rất quý đi.....” Phùng Kiến Vũ nói xong, Vương Thanh lập tức một chân quỳ xuống.

“A, em muốn anh quỳ xuống, cho nên anh sẽ không kiêng kỵ quỳ xuống, như vậy hiện tại, em có nguyện ý tiếp nhận chiếc nhẫn này, cùng anh trải qua một đời hay không?”

Phùng Kiến Vũ có chút ghen ngào, cậu vươn tay mình ra, “Đeo lên rồi, đời này anh không thể đổi ý được nữa.”

Vương Thanh cười cầm chiếc nhẫn luồn vào ngón áp út của Phùng Kiến Vũ, tại đầu ngón tay cậu rơi xuống một hôn, “Không đổi ý.”

Tôn Bác đứng cách gần nhất dẫn đầu vỗ tay, tiếp theo là toàn hiện trường tiếng nhiệt liệt vỗ tay, nhân sinh gặp được người thích hợp, điên cuồng một lần thì có làm sao.

- Hoàn chính văn -

67. Chương 67: Phiên Ngoại 1: Rời Nhà Bỏ Trốn

Tối hôm qua Phùng Kiến Vũ thuận miệng hỏi Vương Thanh một câu có phải gần đây bụng anh có chút lớn hơn rồi không, nào ngờ sáng sớm hôm nay Vương Thanh đã không thấy tăm hơi. Phùng Kiến Vũ ban đầu cũng không hề để ý, cho là hắn đến phòng làm việc. Thẳng đến buổi chiều Tần Tang gọi điện đến hỏi, Phùng Kiến Vũ mới biết Vương Thanh cả ngày hôm nay căn bản không có đi làm, nói trắng ra, Vương Thanh đã không thấy tăm hơi.

Phùng Kiến Vũ thử gọi cho Vương Thanh, nhưng Vương Thanh lại một mực trong trạng thái tắt máy, Phùng Kiến Vũ nhớ đến rất nhiều nơi hai người thường xuyên đến, nhưng nghe ngóng mọi hướng cũng không tìm ra Vương Thanh. Thật sự là tuổi tác càng lớn tính tình càng tăng trưởng, Phùng Kiến Vũ dứt khoát đến phòng làm việc, chuẩn bị chờ Vương Thanh tự mình trở về. Từ khi kết thúc hợp đồng với A-star, Phùng Kiến Vũ liền gia nhập vào phòng làm việc của Vương Thanh, phòng làm việc từ sau khi Phùng Kiến Vũ gia nhập, đã đổi tên thành Thanh Vũ phòng làm việc.

Nhìn bề ngoài Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ từ sau khi công khai đều một mực được hâm mộ chúc phúc, trong giới cũng là một mảnh chúc phúc, công việc cũng hoàn toàn không có giảm bớt. Nhưng trong năm năm qua, hai người không còn nhận được bất kỳ giải thưởng gì nữa, đến cùng bởi vì điều gì, hai người trong lòng đều hiểu rõ. Vương Thanh đã từng ảo não không nên công khai, cuối cùng vẫn làm ảnh hưởng đến Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ lại nghiêm túc nói cho hắn biết, có thể cùng hắn cùng nhau nhận được giải ảnh đế, đã là thời khắc đẹp nhất trong suốt cuộc đời của cậu, từ nay về sau còn nhận được giải ảnh đế hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Trong năm năm gần đây hai người không sản xuất phim của riêng mình, cũng đầu tư vào rất nhiều dự án phim khác nhau, Vương Thanh gần đây đang dự định bắt đầu tự mình làm đạo diễn. Công việc nhiều hơn, xã giao cũng nhiều hơn, Vương Thanh đã rất lâu không có cơ hội đi tập luyện nữa.

Tối hôm qua nằm ở trên giường, Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ bụng hắn, hỏi một câu gần đây bụng anh dường như

có chút lớn hơn đúng không, Vương Thanh nhất thời xoay người sang chỗ khác, không nói thêm gì nữa. Tính trẻ con của người này lại bộc phát, Phùng Kiến Vũ không quan tâm hấn nữa, tự mình ngủ thiếp đi, ai ngờ đến lúc sáng, Vương Thanh đã biến mất tiêu rồi.

Vốn cho là Vương Thanh nháo loạn một hồi sẽ tự mình biết đường trở về, kết quả đến tối khuya, Vương Thanh vẫn chưa có trở về. Phùng Kiến Vũ lần này rốt cuộc trở nên bối rối, cầm chìa khóa xe muốn ra ngoài. Vừa mở cửa nhà, Vương Thanh vừa vặn trở về chạm mặt, cười cười nhắc bao đồ trong tay, “Anh đi mua rất nhiều đồ chơi, cuối tuần chúng ta đi thăm con nuôi đi.”

Phùng Kiến Vũ ổn định tâm tình, hỏi: “Anh cả ngày hôm nay ra ngoài chỉ đi mua đồ chơi?”

Wương Thanh cười đem cậu kéo vào trong nhà, “Đương nhiên, bé trai thứ hai của Đồng Trạch sau khi sinh ra, chúng ta mới gặp mặt có một lần thôi a.”

Phùng Kiến Vũ tiếp nhận túi đồ trong tay hấn, vừa liếc mắt nhìn xem bên trong là thứ gì, một mặt đáp lời, “Được rồi, cuối tuần chúng ta đến thăm hai đứa con nuôi.”

Ngày tiếp theo Vương Thanh lúc thức dậy, mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, chỉ mới có tám giờ mà thôi, Phùng Kiến Vũ ở bên cạnh đã sột sột soạt soạt mặc quần áo.

“Sớm em thức sớm vậy a?” Từ sau khi hai người chung sống cùng nhau, Vương Thanh liền hung hăng sửa lại đồng hồ sinh học mỗi sáng rời giường lúc bảy giờ của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ đã thật lâu tại thời điểm không có công việc thức dậy sớm như vậy nữa.

“Em đi ra ngoài một chút.” Phùng Kiến Vũ hạ thấp người ở trên mặt hấn hôn một cái, “Anh ngủ tiếp đi.”

Wương Thanh nghĩ rằng Phùng Kiến Vũ muốn đi ra ngoài mua bữa sáng, thế là nhẹ gật đầu, lại tiếp tục hai mắt nhắm nghiền. Đợi đến mười giờ Vương Thanh lần nữa tỉnh dậy, hấn mới phát hiện Phùng Kiến Vũ sau khi ra ngoài vẫn chưa có trở về. Vương Thanh gọi điện thoại cho Phùng Kiến Vũ, phát hiện Phùng Kiến Vũ tắt máy, hấn lập tức liên lạc Tả Hữu và Tần Tang, hai người nọ đều biểu thị không ở cùng Phùng Kiến Vũ.

Wương Thanh cả người kinh hoảng đến không chịu được, hai người ở bên nhau đã sáu năm, Phùng Kiến Vũ cho đến bây giờ cũng không có làm qua loại sự tình thế này. Vương Thanh đem tất cả mọi người có thể nghĩ đến đều liên hệ một lần, nhưng vẫn bất vô âm tín. Vương Thanh trong đầu náo bố rất nhiều kịch bản, cái gì mà Phùng Kiến Vũ nhẫn tâm vứt bỏ Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ ghét bỏ Vương Thanh bụng bự giận dữ rời đi, Vương Thanh ngàn dặm tìm Phùng Kiến Vũ vân vân loại hình.

Giữa trưa Vương Thanh gấp đến độ cơm cũng không muốn ăn, chỉ muốn đi ra ngoài tìm Phùng Kiến Vũ, tìm cả một buổi chiều vẫn không thu hoạch được gì. Về sau vẫn là Tần Tang hỏi một câu hấn có muốn về nhà kiểm tra lại một chút hay không, nhiều khi cậu ấy đã trở về rồi, Vương Thanh lúc này mới vội vàng vàng chạy về nhà.

Cửa vừa mở đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đang ở trong bếp xào rau, Vương Thanh sốt ruột tiến lên, “Cả ngày hôm nay em đã đi đâu! Điện thoại cũng tắt máy, khắp nơi đều tìm không thấy em.”

Phùng Kiến Vũ chỉ chỉ túi đồ ở trên ghế sofa, “Không phải anh nói cuối tuần muốn đến thăm con nuôi sao, cho nên em cũng đi mua chút đồ chơi cho chúng.”

“Em cũng không nói một tiếng cho anh biết, điện thoại cũng không nghe, chính là vì ra ngoài mua đồ chơi? Em có biết anh lo lắng rất nhiều không a!”

Phùng Kiến Vũ nổi lửa, quay đầu nhìn hấn, “Lo lắng? Anh cũng biết lo lắng? Vậy anh có biết hôm qua em lo lắng bao nhiêu không, anh trở về có giải thích một câu nào sao!”

Vương Thanh bị cậu la một hơi, lập tức trở nên gấp gáp, tiến lên ôm lấy cậu, “Thật xin lỗi..... Anh hôm qua không phải cố ý, chính là muốn ra ngoài giải sầu một chút.”

Phùng Kiến Vũ cũng không tránh ra vòng tay của hấn, “Giải sầu một chút? Anh hiện tại trong lòng không thoải mái có phải cũng không muốn cùng em nói ra đúng không, tình nguyện một mình ra ngoài giải sầu cũng không muốn nói với em.”

Vương Thanh đem đầu đặt tại trên vai Phùng Kiến Vũ, “Bởi vì em nói anh mập a, anh sợ em sẽ ghét bỏ anh. Hai chúng ta ở bên nhau đã sáu năm, anh sợ em chán anh a.”

Phùng Kiến Vũ lập tức nở nụ cười, “Em có chỗ nào ghét bỏ anh béo a, mấy năm trước đây anh giảm béo giảm đến dễ dàng sinh bệnh, hiện tại thật vất vả mới có thêm chút thịt, em vui vẻ còn không kịp, có nơi nào là ghét bỏ anh.”

Vương Thanh nghe cậu nói như vậy lập tức lại bắt đầu vui vẻ, “Đại Vũ Đại Vũ, vĩnh viễn đừng ghét bỏ anh nha.”

Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ tay của hấn, “Đương nhiên, không phải đã nói là phải ở bên nhau cả một đời rồi sao.”

- Hoànphiênngoại 1 -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vu-vuong-bat-kien-vuong>